DIMOS RENDIS

ZECE ORE NESFÎRȘITE

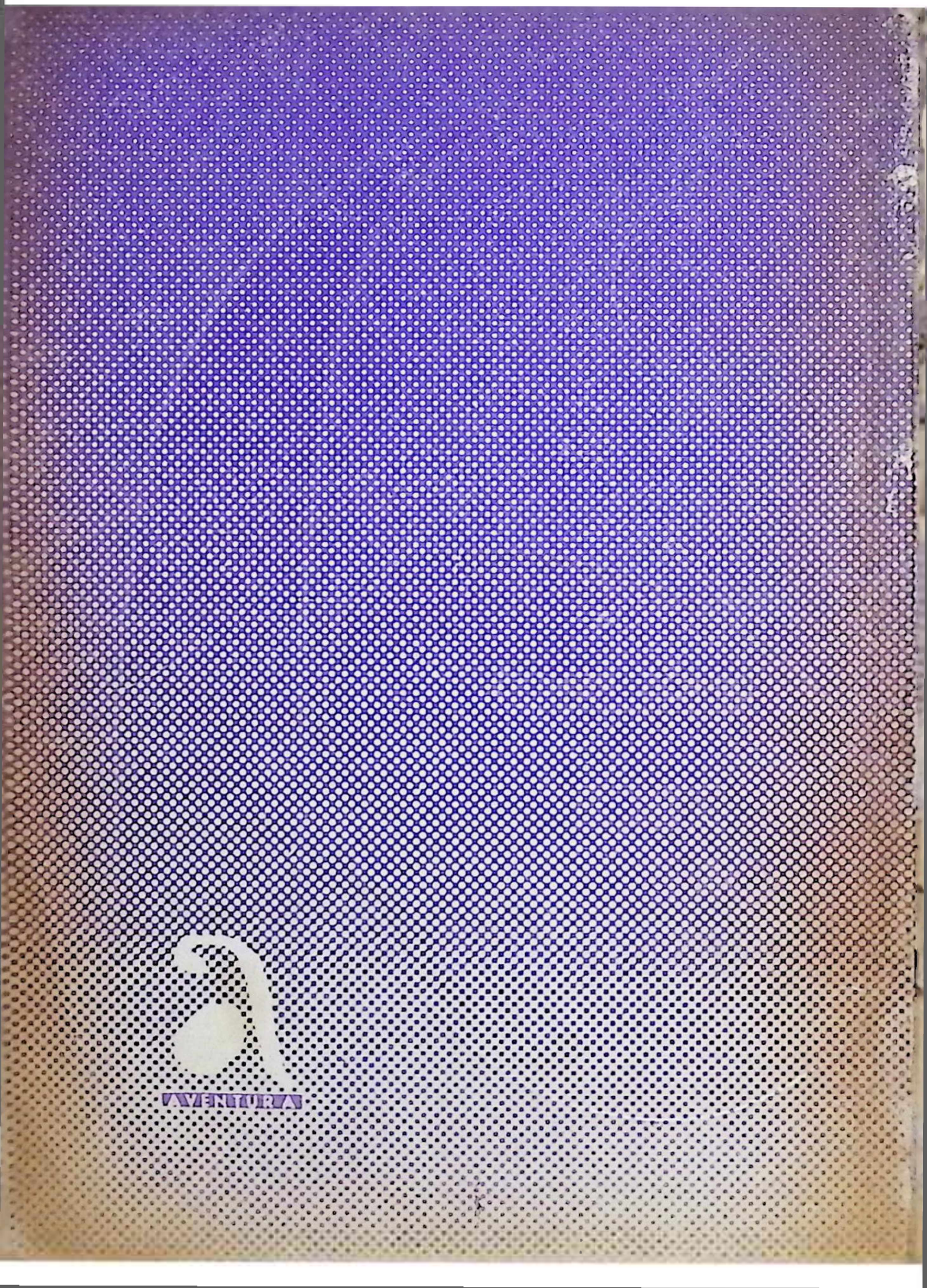
AVENTURA

AVENTURA

COPERTA COLECȚIEI:
DONE STAN

DIMOS RENDIS

ZECE ORE NESFÎRȘITE

ROMAN

în românește de
POLIXENIA CARAMBI
și GH. VITANIDIS

EDITURA
TINERETULUI

CAPITOLUL I

„...E nespus de greu să convingi pe un cititor oarecare că dacă un jucător la zaruri a dat de două ori pe rînd dubla de şase, este de ajuns faptul acesta pentru a putea pune rămăşag oricît de mare că dubla de şase nu mai cade şi la a treia încercare... E de neînţeles cum pot cele două aruncări de zar care au fost jucate şi care s-au mistuit cu totul în trecut să înrîurească o aruncare ce nu există decît în viitor..."

„Misterul Mariei Rogêt" — E.A. POE

1

Automobilul negru frînă în faţa gării. Şoferul, purtînd uniforma wermachtului, coborî primul şi scoase din portbagaj geamantanele. Din maşină se dădu jos un colonel în vîrstă. Semăna mai mult a bunic, un bătrînel cumsecade, cu păr alb, decît cu un ofiţer din armata hitleristă. Bătrînul ajută să coboare o tînără femeie, în jur de treizeci de ani.

— Haide, Lola, haide, scumpa mea... Pierdem trenul ! spuse colonelul nerăbdător.

— Mai avem timp, răspunse fata ieșind din mașină.
— Nu mai sînt decît cinci minute !

Îl urmă pe bătrînul care se îndrepta spre interiorul gării cu pași mărunți, grăbiți. Lola părea distrată, preocupată de ceva. Privea în jur cuprinsă de neliniște. Parcă aștepta pe cineva și nu era sigură că va veni în aceste ultime minute pe care le avea pînă la plecarea trenului. Din atitudinea ei se vedea că această întîlnire era o chestiune de viață și de moarte.

Colonelul parcurse sala de așteptare a gării, urmat de șoferul care purta bagajele. Lola mergea în urma lor, aruncînd priviri neliniștite la dreapta și la stînga. Omul așteptat nu se vedea nicăieri. Ea grăbi pasul, să-l ajungă pe colonelul care se îndepărtase.

— Lola, ce faci ? strigă bătrînul cu aerul unui bunic care își mustră nepoata.

Pînă în clipa în care ajunse pe peronul gării mai păstra nădejdea că omul așteptat va apărea totuși. De fapt, ea nu anunțase pe nici unul din prietenii ei despre această plecare, hotărîtă brusc în dimineața aceea, dar speranța că ei vor fi aflat pe altă cale despre această plecare o făcea să se uite mereu în jur.

Rîsul vesel al colonelului o trezi din gînduri.

— Bine că ceasul meu merge cu cinci minute înainte, altfel pierdeam trenul.

Lola răsuflă ușurată. Zece minute, cine știe ? Poate reușește... „Trebuie să fac ceva, dar ce ?“ se frămînta.

Avea o singură posibilitate. Cunoștea un număr de telefon. Dar putea să sune ? I-a spus că nu trebuia să-l folosească decît în cazuri cu totul deosebite. Oare cei care au dat această dispoziție prevăzuseră că putea să aibă loc o astfel de plecare urgentă, cînd

ar fi fost nevoie de o întîlnire în afara celor stabilite cu atîtea precauțiuni ? În acest caz „cu totul special“ putea încadra și întîmplarea de astăzi. Pleca la Berlin, cu colonelul Otto Kreissman. Nu ocazia asta o așteptau și cei care îi dăduseră sarcina să supravegheze mișcările bătrînului ? Hotărî să dea neapărat telefon prietenilor ei. Mai avea cîteva minute la dispoziție.

— Vai, ce-am făcut ! exclamă, prefăcîndu-se speriată, ceea ce îi reuși pentru că era într-adevăr neliniștită.

— Ce s-a întîmplat ? se sperie și colonelul.

— Am lăsat fierul de călcat în priză ! Înainte de a pleca, mi-am călcat șalul și grăbită cum eram...

— Și acum ce putem face ? se îngrijoră și colonelul.

— Trebuie să telefonez unei vecine.

— Nu poți, ai să pierzi trenul !

— Nu-l pierd ! strigă Lola și sări afară din compartiment de teamă să nu fie oprită.

Traversă în fugă sala de așteptare, spre cabina telefonică. Era ocupată de o femeie. Lola aștepta nerăbdătoare, nu-și putea închipui în clipa aceea că misiunea femeii care se afla în cabină va încurca într-un fel propria ei misiune. Dacă Lola ar fi putut intercepta convorbirea telefonică a acestei femei, ar fi înregistrat următoarea frază :

„— Totul este în ordine. Am anunțat pe toată lumea să aibă grijă. Am făcut rost și de acte pentru amîndoi.“

După aceea, femeia agață receptorul și ieși. Lola intră în cabină și formă un număr de telefon.

— Alo ! se auzi din capătul celălalt al firului o voce de bărbat.

— Tu eşti, Anton ? Nu mă întrerupe, sînt la gară, bătrînul pleacă la Salonic şi de acolo la Berlin, cel puţin aşa se pare. Nu ştiu cu ce mijloace va continua călătoria. Mă ia şi pe mine, n-am avut cum să vă anunţ. Să ştiţi că trenul n-are „colivie", ceea ce înseamnă că nu poate să fie ceva important.

— Bine, răspunse bărbatul, o să vină cineva la tine. „Noi portocalele le mîncăm crude..."

Între timp, Lola văzu pe cineva care încerca să deschidă uşa cabinei. Fără să mai aştepte, spuse :

— Am înţeles, ţi-am dat telefon ca să-ţi spun că am uitat fierul de călcat în priză şi mi-e frică să nu ia foc.

Omul intră în cabină, privind-o cu un zîmbet ironic. Lola agăţă receptorul şi ţîşni afară din cabină. Omul, care nu se aştepta la asta, fugi după ea, strigînd :

— Stai ! Stai, că trag !

Lola alerga cît o ţineau picioarele. Ajunse pe peron tocmai în clipa cînd trenul se punea în mişcare. Colonelul era la fereastra vagonului, neliniştit. Omul fugea după ea. Lola sări în vagon. Vru să urce şi urmăritorul ei, însă soldatul german care făcea paza vagonului îi strigă :

— Nur für Wermacht !

Necunoscutul fugea paralel cu trenul, încercînd să explice ceva neamţului, într-un amestec de cuvinte greceşti şi nemţeşti cît se poate de neînţeles. Soldatul dădea din cap, rîzînd ca de o glumă bună. Apoi, cînd trenul luă viteză, îi făcu de pe scară un salut cu mîna.

Omul care o urmărise pe Lola mai alergă cîţiva paşi în virtutea inerţiei, pînă ce se opri treptat, gîfîind.

— Boule ! spuse printre dinți. Mai stătu cîteva clipe pe peron să-și tragă răsuflarea, apoi, dînd cu tifla trenului care se îndepărtase, porni spre postul de poliție al gării.

Lola intră în compartiment abia respirînd. Apariția ei fu salutată zgomotos de doi ofițeri care se mai aflau în compartiment. Colonelul respiră ușurat.

— În sfîrșit, slavă domnului !

Apoi, aducîndu-și aminte de cel care fugise după ea, o întrebă :

— Dar ce s-a întîmplat ? Cine era acela care fugea după tine ?

Lolei îi vijiiau urechile. Nu-și revenise încă după urmărirea și fuga neprevăzută. Dădu din umeri :

— Știu și eu ? De unde să știu ? Așa, s-a legat de mine. Eu n-aveam timp să stau de vorbă cu el, că pierdeam trenul.

Era îngrijorată. Nu știa ce întorsătură vor lua lucrurile. Omul care a fugărit-o a ascultat convorbirea telefonică ? O fi dînd curs mai departe descoperirii sale ? Se mai gîndi că omul care a urmărit-o, desigur un agent, o să anunțe poliția, poate și pe nemți.

Lola nu știa ce misiune primise Otto Kreissman. Cei care aveau legătură cu ea îi ceruseră să fie cu ochii în patru. Bănuiau că, de multe ori, bătrînul colonel, care în Grecia nu se ocupa decît de săpături arheologice, era folosit de spionajul german în misiuni foarte secrete, tocmai pentru că nimeni nu putea bănui că bătrînului ar fi putut să i se încredințeze o asemenea misiune. Este posibil să fie folosit fără măcar ca el să știe. I se dă un plic să-l ducă la Berlin, ori îl pun în fruntea unui tren, fără să i se explice nimic, fără să i se atragă atenția asupra importanței

misiunii. În urmă cu o săptămînă, cei de la organizaţia de rezistenţă au anunţat-o pe Lola să-şi mărească atenţia, pentru că, după informaţiile pe care le aveau, se părea că şefii lui Otto Kreissman se pregăteau să-l trimită într-o misiune.

Lola Rondiris avea douăzeci şi opt de ani. Era o femeie frumoasă, şi ca toţi oamenii cinstiţi, şi ea şi familia ei fuseseră năpăstuiţi de război.

Încă din perioada războiului greco-italian, Lola îşi pierduse şi tatăl, şi fratele. După cîteva luni, în bombardamentul portului Pireu, îi fusese omorîtă şi mama. Chiar în anul acela Lola îşi termina studiile la Institutul de arheologie şi se muta la Atena. Avea o pasiune pentru cercetările arheologice, moştenită de la părinţi. Mama Lolei, de origine germană, venise la Atena pentru săpături şi de atunci rămăsese definitiv în Grecia, după ce s-a cunoscut cu tatăl Lolei, şi el arheolog, cu care s-a şi căsătorit. Părinţii ei, amîndoi arheologi cu renume, erau dintre acei care luptaseră pentru declararea Atenei drept „oraş deschis", cu valori arheologice unice, şi care să fie inclus între oraşele fără interes militar, care, în urma acordurilor internaţionale, erau socotite oraşe privilegiate, asupra cărora erau interzise bombardamentele.

Pasiunea Lolei pentru arheologie fusese împletită cu un patriotism profund, firesc între oamenii de profesiunea ei.

Încă de la începutul războiului, Lola luase parte la acţiunea pentru ascunderea şi punerea la adăpost a comorilor arheologice din ţară, pentru a fi salvate de mania cotropitorilor, care începuseră să le scoată în afara graniţelor ţării. Această acţiune o apropiase de organizaţia de rezistenţă.

— Eşti îngrijorată, auzi vocea lui Otto.

— Da... sînt puţin neliniştită, mărturisi fata.

Lola încercă să-şi amintească împrejurările în care primise bătrînul dispoziţia de plecare. Faptul că nu fusese chemat la comandament, ci venise un trimis special acasă, o pusese pe Lola pe gînduri. Era îmbrăcat civil, a stat un sfert de oră în biroul lui Kreissman de vorbă, apoi a plecat fără măcar să salute. Lola şi-a aruncat o privire pe foaia de drum care se afla pe birou, dar n-a văzut nimic neobişnuit. În foaie se menţiona că Otto Kreissman se află în fruntea cetăţenilor germani care călătoresc cu acest tren şi că toţi soldaţii se vor pune sub ordinele sale, atunci cînd el o va cere. Mai era menţionat faptul că în acelaşi tren erau două vagoane speciale, în care călătoreşte o echipă artistică din acelea care fac turnee în spatele frontului pentru armatele de ocupaţie.

Cînd l-a întrebat pe Otto dacă a primit o misiune specială, el i-a răspuns că merge la un congres al arheologilor din ţările ocupate de wermacht.

Otto Kreissman era unul din cei mai cunoscuţi arheologi germani. Revistele de specialitate din toată lumea îi publicau comunicările, iar studiile sale asupra autorilor elini figurau drept material bibliografic pentru toţi cei care se ocupau de această problemă. Într-una din călătoriile sale, în Atena, a cunoscut pe părinţii Lolei. Revenind apoi în Grecia ca şef al Institutului de cercetări arheologice german, se interesă de familia Lolei. Aflînd nenorocirea, îşi asumă datoria să se îngrijească de fiica compatrioatei sale. O aduse să lucreze la Institut împreună cu el, curînd se ataşă mult de ea, şi avea intenţia ca, în memoria părinţilor ei, cu care fusese bun prieten, să o înfieze.

Într-o vreme, Otto fusese acuzat de spionaj, și multe țări își închiseseră granițele pentru el, nemaiacordîndu-i viza de intrare și autorizație de săpături.

Otto Kreissman, în realitate, nu putea fi acuzat decît de faptul că, prins de pasiunea lui pentru arheologie, era indiferent față de tot ceea ce se petrecea în jurul său, nu îl interesa nimic altceva. Din punct de vedere al așa-zisei maniri a rasei ariene, Otto era mai puțin convins, fiind un om care cunoștea aportul fiecărui popor la civilizația umană.

Otto o privi neliniștit pe Lola. Ținea foarte mult la ea și-i părea rău că o vedea supărată.

— Dar ce ai, fetița mea ?

— Eu ?... nimic... își reveni Lola.

— Te-a speriat omul acela ?

— Nu, n-aveam de ce să mă sperii...

— Ai reușit să comunici cu cineva ? întrebă Otto.

— Da, am telefonat... însă tot nu pot să știu ce se mai petrece acolo...

Cei doi ofițeri din compartiment se însuflețiră, încercînd și ei s-o liniștească. Lolei îi părea rău că dăduse o asemenea explicație colonelului. Ar fi putut să spună că a greșit numărul, dar, grăbită cum era, deși și-a dat seama că vorbise cu altcineva, nu a mai putut insista de teamă să nu piardă trenul. Această explicație i-ar putea fi de folos în cazul cînd agentul ar anunța comandamentul german.

— Ce ai, fata mea ? întrebă blînd Otto, iar fierul, iar ?

— Da... iar... zîmbi Lola.

— Vai, cum ești și tu, totdeauna prăpăstioasă. Lasă, chiar dacă o să ardă, nu-i nimic. Nu-mi place să te văd supărată.

— Nu putem da telefon din altă gară ? întrebă ea.

— Păi n-ai telefonat ? se miră colonelul.

— Ba da, dar am impresia că am format numărul greșit.

— Și n-ai vorbit ?

— A răspuns o voce de bărbat, a spus ceva, dar, pînă să-mi dau seama... înțelegi, era și trenul...

— Bine, liniștește-te, la prima stație o să dăm telefon la Institut. Fii fără grijă.

Lola se gîndi că trebuie să se stăpînească, să nu dea de bănuit celor din jur. Cei doi ofițeri o priveau zîmbind. Era un maior de artilerie mai în vîrstă și un căpitan de vreo treizeci și cinci de ani, cu ochelari negri și părul complet alb. Avea mișcări unduioase, vorbea încet și plăcut. O cicatrice pornea de la ochiul drept, spre tîmplă.

— Ce să facem, domnișoară, ca să vă distrăm ?

— N-o cunoașteți dumneavoastră. Nu știți ce fire curioasă are. E foarte prăpăstioasă, spuse bătrînul, vorbind parcă de principala însușire a fetei.

Maiorul înalt și solid se întoarse spre ea :

— Vreți să jucăm cărți ?

Lola dădu din cap aprobativ. Trebuia să se prefacă, să pară veselă, fără griji. Omul ei de legătură apucase să-i spună la telefon că va primi ajutorul cuiva în timpul călătoriei. Propoziținnea cu portocala era una din parolele știute dinainte.

Va apărea însă acest om ? Unde ? Cum ? În tren sau într-o gară ?

Maiorul scoase cărțile de joc.

— Fiți fără grijă, n-o să vă luăm toți banii ! rise zgomotos.

Începu să dea cărțile fără să aștepte asentimentul celorlalți.

2

Agentul rămase pe peron înjurînd. În drum spre postul de poliție al gării, mormăi : „La urma urmelor, ce-mi pasă mie".

Se răzgîndi însă repede. Dacă neamțul era un prost, asta nu înseamnă că trebuie să fie și el la fel și să nu-și dea seama că acea convorbire auzită cu totul întîmplător era cel puțin suspectă. Bătu la ușa comandantului și ceru voie să intre.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă comandantul, care se pregătea de plecare.

— O chestiune foarte serioasă.

— N-o putem lăsa pe mîine ? rîse comandantul, un om trecut de cincizeci de ani, gras și mereu bine dispus.

— E o problemă foarte importantă... adică așa cred...

— A, așa crezi, va să zică nu ești sigur, rîse din nou.

— Adică sînt sigur, dar, totuși, poate...

Agentul se hotărî să treacă peste aprecierile comandantului și să-i spună despre ce este vorba.

— Înainte de a porni trenul, una din călătoare a dat un telefon.

— Oho, păi dacă vom umbla după toate călătoarele care dau telefoane...

— Da, dar convorbirea părea cifrată.

— Cîte convorbiri nu par cifrate...

— Era o convorbire suspectă.

— Toate convorbirile par suspecte, rîse iar comandantul. Uite, va să zică, ce poate însemna o convorbire suspectă. „Ce faci ? Ce-i cu chestia aia ? Ai vorbit cu bătrînu' ? Eu plec... să ai grijă de... Peste trei zile, știi unde..."

Agentul Aristide Cunelis fu nevoit să constate că această convorbire imaginară relatată de șeful său părea într-adevăr suspectă.

— Hei, ce zici ? rîse din nou comandantul. Nu ți se pare că ai de-a face cu o convorbire telefonică suspectă ?

Aristide păru nehotărît. Își dădea seama că n-ar fi putut să-l convingă pe acest comandant gras să se miște din postul de polițai economic al gării.

Comandantul se grăbea să termine discuția cu subalternul său. Era așteptat de familie și nu obișnuia să întîrzie.

— Va să zică ne-am înțeles.

— Da, desigur, deși mă gîndeam...

— E foarte bine că oamenii noștri *gîndesc*, spuse comandantul.

Lui Aristide îi veni să-l înjure, însă se stăpîni și înghiți fără să crîcnească o tiradă din partea șefului.

— Foarte bine ai făcut că mi-ai raportat această întîmplare, găsi de cuviință să-l laude acum comandantul. Acest lucru dovedește spirit de observație și meriți felicitări. Însă, între noi fie vorba, nu trebuie să ne băgăm nasul unde nu ne fierbe oala. Asta nu-i treaba noastră. Noi, băiete, sîntem poliția economică și unica noastră sarcină este să punem mîna pe cei

care aduc în oraș alimente pentru comerțul negru. Și apoi nu știi ce poate să iasă dintr-o afacere ca asta ! Ascultă-mă pe mine, că sînt vulpe bătrînă, nu te băga. De acord ?

— De acord ! răspunse nu prea convins agentul și ieși din post. „La urma urmelor, ce-mi pasă mie, de mă amestec ? își spuse. Lasă-i să-și frîngă gîtul.“

Plimbîndu-se pe peron, observă o mișcare neobișnuită. Recunoscu doi-trei inși despre care știa că fac parte din poliția secretă. Umblau prin toată gara adulmecînd aerul. „Ce or fi căutînd aici ?“ se întrebă. Îi văzu grăbiți, preocupați. Unul din ei intră în postul de poliție. „Ce-ar fi să mă duc să le relatez lor întîmplarea ?“ gîndi agentul. Dar nu mai era nevoie să se ducă. Chiar în clipa aceea țîșni afară din post unul din colegii săi, care fugea spre el.

— Hai înăuntru ! Te caută șeful.

Agentul se grăbi. În post, se afla șeful său și agentul secret pe care îl văzuse intrînd.

— Dumnealui este ! spuse șeful imediat ce-l văzu.

— Hai cu mine ! îl luă de braț agentul secret.

Ieșiră din nou pe peron.

— Am auzit că ai observat ceva... o mișcare suspectă...

— Da, desigur, spuse repede agentul economic.

— Ia zi, cum a fost.

— Uite... o femeie a dat un telefon suspect... cel puțin așa mi s-a părut mie, dar șeful zice...

— Lasă ce zice șeful, îl întrerupse agentul. Poți să-mi descrii femeia ?

— Pot... Așa, cam de treizeci de ani, cu părul negru...

— Vino încoa! îl trase necunoscutul din nou de braţ.

S-au apropiat de un alt agent.

— Uite ce zice ăsta, spuse agentul secret prietenului său. Aristide repetă cele spuse mai înainte. Celălalt îl privi lung, apoi scoase din buzunar o fotografie şi i-o arătă. Era fotografia femeii care se aflase în cabină înaintea Lolei.

— Ea este?

— Nu, nu e ea, spuse Aristide.

— Eşti sigur?

— Sigur. Nu este asta, repetă convins agentul economic. Avea şi ea părul negru, era de aceeaşi vîrstă, însă nu este asta.

— Bine, eşti liber, făcu sec celălalt şi, fără să-i mai adreseze o vorbă, îl lăsă singur pe peron.

Rămase cîteva clipe nemişcat, supărat de atitudinea colegilor săi de la serviciul secret, apoi dădu din umeri şi ieşi din gară.

Mergea şi se gîndea că mai are o oră şi jumătate pînă la trenul următor.

Intră într-o cîrciumă din apropierea gării, a unui fost croitor. Croitoria nefiind o meserie prea rentabilă în timp de război, meşterul îşi transformase casa în crîşmă şi pe nevastă, în bucătăreasă.

Aristide Cunelis stătea la masă fără să se atingă de pahar. Nu-şi găsea liniştea. Convorbirea femeii revenea mereu în mintea lui înfierbîntată. Era amărît că soarta îl aruncase într-un post de gară şi unde nimeni nu ştie ce înseamnă o afacere serioasă şi nimeni n-ar fi fost în stare să dezlege o problemă care ar fi cerut cît de cît contribuţia logicii. Aristide era convins că este născut pentru contraspionaj, însă

nu găsise încă ocazia fericită să întîlnească pe cineva care să-i propună o afacere interesantă. Trimisese odată o cerere la serviciul respectiv în legătură cu această dorinţă a sa, dar primise răspunsul să-şi vadă de treabă. Astfel îşi pierde vremea şi talentul în poliţia economică din gară. Cine era prost să aducă alimente în cantităţi mari pe calea ferată ? De obicei „vînatul" erau nişte familişti paşnici, care se duceau în sate la cunoştinţe şi rude, ca să facă rost de ceva de-ale gurii, cîteva kilograme de fasole sau făină. Asta era toată „prada". Cei care se încumetau să transporte alimente cu trenul aveau grijă să arunce sacii din tren complicilor lor încă înainte de a intra trenul în oraş.

Aristide se încăpăţîna : poate totuşi convorbirea era cifrată. Nu trebuia să se lase. Poate această convorbire i-ar deschide calea spre succese, l-ar scoate din anonimat. Se şi vedea în faţa unui general neamţ care-l felicita. Se închipuia chemat ca să i se încredinţeze misiunile cele mai complicate şi delicate. „Dumneavoastră, care aveţi un extraordinar spirit de observaţie", i s-ar fi spus. Iar el ar fi surîs cu modestie şi îngăduinţă.

Îşi goli paharul dintr-o înghiţitură şi plecă fără să ceară nota. După cîţiva paşi, se răzgîndi. Trebuia să plătească. Un agent al contraspionajului nu este acelaşi lucru cu un poliţai economic care pustieşte restaurantele, iar proprietarii nu scot o vorbuliţă de teama controalelor. Ar fi vrut să se întoarcă să plătească, dar îşi găsi curînd justificarea : „Lasă, mai tîrziu. La urma urmelor, sînt în misiune."

Opri un taxi care funcţiona cu aburi şi se duse drept la Gestapo. Explică gardianului, folosind mai

mult mîinile, că trebuie să fie condus în fața unui ofițer superior. Gardianul chemă un translator. Pînă la urmă, reuși. Fu condus în fața unui maior înalt și chel. Explică ce se întîmplase. Maiorul îl ascultă tăcut, fără să i se miște nici un mușchi de pe față.

— Care sînt cuvintele care s-au auzit ? întrebă apoi prin translator.

— Mi le-am notat în minte ! accentuă polițaiul, așteptînd să vadă impresia creată, știind că agenții mari nu-și notează niciodată nimic pe hîrtie.

Relată textul convorbirii cu exactitate.

— Dați semnalmentele acelei femei.

— Este aproape înaltă, părul negru, ochii negri, mai degrabă plină, frumoasă — își aduse abia acum aminte că femeia era frumoasă — douăzeci și opt-treizeci de ani.

— Cum era îmbrăcată ? întrebă la fel de sec ofițerul german.

— Într-un taior gri.

— În ce vagon s-a urcat ?

Și asta știa Aristide. Vagonul patru. Toate le știa. Îi mai relată că un ofițer german îi făcea semne de la fereastra vagonului.

— Ce grad avea ?

Nu, asta nu știa. Ofițerul stătea jos și nu i se puteau vedea epoleții. Încheie, mulțumit de sine și de spiritul său de observație.

Ani de zile așteptase să se afle în fața unui *as* al spionajului, să-și etaleze capacitățile și, iată, marea ocazie se ivise. Îl neliniștea însă faptul că maiorul părea indiferent și plictisit.

— Bine, bine, mormăi acesta printre dinți. Vă rog treceți în biroul alăturat și așteptați.

După Aristide, atitudinea maiorului nu putea fi explicată decît în două feluri. Ori informația adusă era total neinteresantă, ori era atît de importantă, încît trebuia încunoștiințat și cineva mai mare. Translatorul îl conduse în camera alăturată și plecă.

In fața biroului stătea un civil care cerceta niște fotografii. Cînd intră Aristide, civilul ridică ochii și-l cercetă de parcă ar fi fost de sticlă. Era un bărbat înalt, osos, cu părul atît de negru, de parcă ar fi fost vopsit. Purta un costum gri închis, bine croit și o cămașă albă de mătase. Să fi avut vreo patruzeci și cinci de ani. După privirea aruncată lui Aristide, își văzu mai departe de treabă, continuînd să răsfoiască fotografiile.

Aristide se așeză în fotoliul de piele și ciuli urechile, doar va prinde un zgomot în camera de unde ieșise. Ușa dublă, vătuită, nu lăsa să treacă nici un sunet

Între timp, maiorul telefona superiorului său :

— Domnule colonel, am primit un denunț din partea unui polițist.

— Aștia numai denunțuri știu să facă, se auzi un mormăit somnoros la capătul celălalt al firului.

— Am fost informați că e ceva suspect în legătură cu trenul 31—45. Înaintea plecării trenului, o femeie a avut o convorbire telefonică cifrată.

— Și de unde a înțeles deșteptul ăla că era cifrată ?

— Așa i s-a părut, domnule colonel.

— Ălora totul li se pare suspect, în sfîrșit, continuă...

Maiorul, răbdător, urmă pe același ton, indiferent, informativ.

— Femeia, după spusele agentului, era însoțită de un ofițer german.

— Ce grad avea ?

— N-a observat gradul.

— N-a observat gradul ! Aștia nu sînt în stare să dea o informație ca lumea.

Maiorul zîmbi : „Cînd nu-l interesează nimic, cînd vrea informații complete.“ Îi relată mai departe toate amănuntele aflate. Colonelul nu răspunse imediat, se vede treaba că se gîndea. În sfîrșit, spuse :

— Pe mine nu mă interesează. O să întreb însă secția respectivă dacă este vorba de un tren special și am să te anunț.

Maiorul puse receptorul în furcă și așteptă. Peste cîteva minute, telefonul sună :

— Nu avem nici un interes special pentru acest tren, auzi vocea colonelului. Este un tren obișnuit de călători. Aici la noi nu interesează pe nimeni, voi faceți cum credeți.

Maiorul mulțumi. Avea dreptate colonelul. De ce să dea importanță acestei informații ? Sînt destui acei care, ca să se pună bine cu armata de ocupație, vin și declară vrute și nevrute.

Îl chemă pe Aristide în birou. Acesta intră lăsînd ușa întredeschisă. Maiorul vorbi prin intermediul translatorului.

— Vă mulțumesc pentru informație. Ar fi bine să vă duceți la o secție de poliție. Noi ne ocupăm de altfel de cazuri.

Aristide asculta plouat. Totuși, ceva îi spunea că instinctul nu-l înșelase.

— Ați reținut că era vorba de trenul 31—45 ?

În camera alăturată, civilul, deși părea absorbit cu totul de cercetarea fotografiilor, tresări. Ochii lui verzi sclipiră. Auzi vocea translatorului.

— Trenul 31—45 nu este un tren militar. Cît despre convorbirea telefonică, poate într-adevăr să fie cifrată, asta însă interesează numai autoritățile grecești.

Alături, civilul își adună fotografiile, le puse într-o servietă neagră de piele și se ridică. Își luă din cuier impermeabilul, îl aruncă pe braț, își luă pălăria și așteptă. Cînd auzi ușa din biroul de alături, ieși și el pe coridor. Se luă după Aristide. Coborîră împreună treptele, ieșiră pe stradă și aici îl opri adresîndu-i-se în limba greacă :

— Vă rog, veniți cu mine... îi spuse brusc, prinzîndu-l de braț și conducîndu-l spre un „Mercedes" negru care staționa la vreo douăzeci de metri mai departe.

Aristide îl privi zîmbind descumpănit.

— Bună ziua... v-am văzut... ne-am cunoscut... se încurcă și se opri.

Intră în mașină nu fără oarecare teamă și se așeză pe locul de lîngă șofer. Necunoscutul ocoli mașina, se duse în partea cealaltă, aruncă impermeabilul, servieta și pălăria pe canapeaua din spate, apoi se așeză la volan. Aristide îl privea fără să-și poată reveni.

— În ce direcție mergeți ? întrebă necunoscutul.

— Spre gară... da, acolo... sînt de serviciu... venisem pentru...

— Da, am auzit, făcu celălalt și porni mașina, care curînd luă viteză.

— La gară mergeți și dumneavoastră? întrebă Aristide numai ca să spună ceva.

Începea să-l cuprindă o teamă nelămurită. Încercă să ghicească intențiile ciudatului său însoțitor după expresia feței. Era ca și cum s-ar fi uitat la un bloc de gheață. Privi pe fereastră și constată că se îndreptau spre gară. Acest lucru îl liniști puțin.

— Spuneați ceva de un tren...

— Da, se aprinse agentul, aducîndu-și aminte ocazia pierdută. Am fost în gară la plecarea trenului și...

— Trenul 31—45.

— Da, 31—45... Am interceptat o convorbire telefonică și...

— Spuneți-mi și mie, de la început, cum s-a întîmplat.

Aristide relată pentru a patra oară întîmplarea din gară, în linii mari de data asta, însă necunoscutul cu ochi verzi ceru amănunte.

— La ce oră a fost asta?

— Pe la unsprezece.

— Mă interesează ora exactă, făcu celălalt.

— La unsprezece fără două minute.

— Sînteți sigur?

— Da, era trenul de unsprezece, Atena-Salonic. Convorbirea a avut loc cu două minute înaintea plecării trenului.

— Poate trenul a plecat cu întîrziere.

— Nu, trenul acela a plecat fără întîrziere.

— Pentru ce ați spus trenul acela? întrebă celălalt la fel de sec, fără o nuanță în glas.

— Pentru că și acest fapt mi-a atras atenția. În zilele acestea de obicei trenurile întîrzie și la plecare și la sosire.

— Mai departe...

— Atunci am întîlnit acea femeie. Vorbea cu cineva la telefon.

— Ce a spus exact ?

— Că pleacă bătrînul și...

— Spuneți-mi ca și cum ar vorbi ea, la persoana întîia, îl întrerupse necunoscutul. Voia să-l silească să-și aducă aminte vorbele exact, fără înfloriturl.

Aristide se opri să-și aducă aminte. Îi părea bine că acest slăbănog cu părul negru se interesa de afacerea asta. „O fi vreun rechin al spionajului", gîndi el cu pioșenie.

— Va să zică, așa. Femeia a zis : „Tu ești, Anton ? Nu mă întrerupe. Sînt la gară. Bătrînul pleacă la Berlin și m-a luat cu el. N-am avut cum să vă anunț. Plecăm cu trenul Atena-Salonic. Trenul n-are „colivie", ceea ce înseamnă că nu poate fi ceva important la mijloc." Femeia s-a oprit puțin, apoi a adăugat : „Am înțeles, am uitat fierul de călcat în priză." Acestea sînt cuvintele ei, adăugă Aristide cu mîndrie. Am deschis ușa cabinei și i-am cerut să mă urmeze. Ea însă a agățat receptorul în furcă și a început să alerge spre tren.

Nu termină bine vorba, că necunoscutul învîrti volanul, astfel că mașina se întoarse în plină stradă și porni cu toată viteza în direcție opusă. Pe Aristide îl cuprinse din nou teama aceea nelămurită. Ce se petrece oare în capul acestui om ?

Acum începea să-i pară rău că s-a vîrît singur în afacerea asta. Mai bine o lăsa dracului. Tăcerea celuilalt îl neliniștea. Privi afară. Pe fiecare stradă circulau patrule de ostași germani sau ale batalioanelor

create special pentru înăbușirea manifestațiilor care răsăreau cînd te așteptai mai puțin la asta.

În fața lui defilau în viteză zidurile caselor, toate pline de lozincile scrise cu vopsea roșie, lozinci împotriva fascismului, chemări la luptă. Nu exista zid în tot orașul fără aceste mesaje de luptă.

— Unde mergem ? întrebă Aristide, încercînd să-și ascundă îngrijorarea.

Însoțitorul lui nu răspunse. „Poate nu m-a auzit, ori m-a auzit și..."

— Eu, știți... ar trebui să mă prezint la... Sînt de serviciu, înțelegeți ? reluă agentul după o pauză.

Neamțul de la volan nu-i dădea nici o atenție.

„Bine, își zise Aristide, fie ce-o fi. În definitiv, toate afacerile au riscurile lor." Cu acest gînd prea puțin liniștitor, își lăsă capul pe spate vrînd să arate că și el știe să fie mut.

„Mercedes"-ul străbătu centrul Atenei, fără să respecte stopurile. Polițiștii de la circulație nici nu încercau să oprească mașina. O dată ce se încumeta să fugă cu o asemenea viteză, în plin centru, era mai mult ca sigur că în ea se afla cineva care avea acest drept.

3

Era la început de toamnă. De dimineață, plouase cu găleata și străzile erau încă umede și pline cu pietriș și nisip, aduse de torente. „Mercedes"-ul o luă

pe strada Academiei și urcă pe strada Sina, o stradă în pantă. Se opri în apropierea unei piațete.

Neamțul coborî, luă lucrurile aruncate pe banca din spate, încuie mașina și porni spunînd :

— Avem de mers puțin pe jos.

Aristide îl urma tăcut. „Lasă mașina mai departe de casă ca să nu dea de bănuit", gîndi el. Se opriră două cvartale mai departe și intrară într-un bloc. La al doilea etaj, unde se opriră, neamțul deschise ușa unui apartament și-l invită să intre. Își puseră impermeabilele în vestiar, apoi pătrunseră într-un hol mare, florentin, încărcat cu tablouri și porțelanuri. Ochiul expert al lui Aristide evaluă pe loc interiorul la sume fabuloase. Într-unul din fotoliile din fundul camerei observă un bărbat în vîrstă, care părea că doarme. Însoțitorul lui Aristide se aplecă deasupra celui din fotoliu și-i adresă ceva în germană. Abia acum bătrînul deschise ochii și-i privi. Aristide îngînă un „bună ziua". Cei doi bărbați discutară ceva din care Aristide nu pricepu decît înjurăturile omului în vîrstă.

— Ce-i, Max ? se auzi vocea bătrînului.

— Cineva se interesează de trenul nostru, spuse cel slab care răspundea la numele de Max.

— Ei, na, făcu bătrînul, și-au și vîrît nasul !

— Asta de-aici a auzit o convorbire telefonică în acest sens. La comandament nu s-a interesat nimeni, l-am umflat și l-am adus aici. Aristide înțelese că se vorbea despre el, pentru că bătrînul îl fixa cu privirea. Încercă să zîmbească.

— În afară de noi și de omul nostru, care se află în tren cu echipa artistică, nimeni nu știe misiunea trenului. Cine dracu' ar fi putut să...

— Bine, Max, și ce e de făcut? Eu sînt obosit mort, n-am închis ochii de trei zile.

Bătrînul era un vechi agent al Abwehrului, specializat la depistarea valorilor de orice fel din țările ocupate și transportarea lor în Germania. Își începuse cariera ca anticar la Berlin, norocul făcu ca naționalsocialiștii să aibă nevoie de el după eșecul puciului, astfel că, după venirea naziștilor la putere, fusese răsplătit din belșug. Recrutat de Abwehr în special pentru această problemă, apucase să-și facă în Franța o avere colosală, pe care o sporea neobosit. În Grecia, fusese numit șeful secției respective, nu mai lucra însă decît cu foarte puțini oameni, printre care Max era mîna lui dreaptă. Cu o experiență bogată din Franța în cadrul renumitei „Organizația Otto" care a jefuit comorile Franței, bătrînul, pe nume Wilhelm Pöschl, redusese efectivul oamenilor cu care lucra, și care știau efectiv cu ce se ocupa, numai la patru. În Grecia, îl aduseseră în mod special comorile arheologice; întîlnind însă o rezistență dîrză din partea populației, care se ridica ca un singur om în apărarea comorilor antichității, fu silit să se „mulțumească" cu alte valori. Nu-i scăpa nici un timbru rar, nici o pînză din operele marilor maeștri, nu lăsa nimic care era confecționat din metale și din pietre prețioase.

— Puteți să vă duceți să vă odihniți puțin, herr Wilhelm, spuse Max. O să mă ocup eu de afacerea asta. Poate nu este decît o simplă coincidență.

— Mie nu-mi plac coincidențele... mormăi șeful.

— Mie cu atît mai puțin, zîmbi Max. Am să cercetez să văd despre ce este vorba.

— Ce ai de gînd să faci?

— Am un plan... Informația, oricum, nu este exactă, însă poate o să reușesc să dau de un fir.

— Bine, Max... Fă cum crezi. Pe mine nu conta. Și-așa mi-era foarte greu să pun la adăpost lăzile. Numai să nu avem din nou vreo neplăcere cu transportul nostru. Eu mă duc alături să mă culc. Dacă ai nevoie de mine, scoală-mă.

Omul în vîrstă se ridică și se retrase în camera alăturată, a cărei ușă dădea spre hol.

Max rămase cîteva clipe în picioare în mijlocul holului, apoi îi aduse lui Aristide o fructieră cu citrice. Îi puse în față și un tacîm.

— Vă rog, serviți-vă.

— Mulțumesc, făcu Aristide apreciind în gînd politețea gazdei. Aștepta să-i prindă privirea, însă nu reuși.

Max îl lăsă singur în hol și se duse într-o altă cameră, închizînd ușa în urma lui. Această cameră, în comparație cu holul, era mobilată mult mai sever. Aici se aflau numai un birou din lemn de nuc, două fotolii căptușite cu piele, o casă de fier mare și masivă. Altceva nimic. Nici tablouri, nici fotografii, nimic care să-ți atragă atenția. De altfel, asta se datora teoriei lui Max : În biroul unde lucrezi, nu trebuie să existe nimic care să-ți distragă atenția sau să-ți tulbure gîndurile. Asta ar fi în dauna muncii care trebuie făcută. Era singurul om care-și putea permite să nu aibă în biroul său portretul führerului și asta se întîmpla și la Berlin. Dacă ar fi post posibil, Max ar fi lucrat într-o odaie goală, cu patru pereți și un fotoliu balansoar. Asta da, balansoarul te ajută la gîndire.

Max avea o misiune specială pe lîngă Pöschl. O misiune secretă despre care nimeni nu avea voie să știe. Iar dacă cineva, printr-o întîmplare sau dintr-o greșeală, afla ceva din sarcinile care cădeau în atribuțiile lui Max, mai mult ca sigur că n-ar fi avut posibilitatea să mai vorbească despre cele aflate, nimănui, niciodată. Aveau legătură directă cu Berlinul și toate serviciile erau obligate să le ofere sprijinul. Nimeni nu avea dreptul să se amestece în treburile lor. Nici cei de la Gestapo. De altfel, nimeni n-ar fi vrut să aibă de-a face cu ei. Comandanții marilor unități, în special cei de la S.S. și din Gestapo, cărora se adresau mai des, cînd auzeau de numărul 013, și așa ghinionist, căutau să termine cît mai repede cu el, să execute cît mai grabnic serviciul cerut, ca să scape de ei, fie și un minut mai devreme.

Max se așeză în fotoliul din fața biroului și scoase o coală de hîrtie. Începu să facă un plan de acțiune. Este un vechi obicei al lui. Orice gînd trebuia mai întîi pus pe hîrtie. Cînd sînt scrise, gîndurile capătă alte dimensiuni, cele reale, spunea el des. Acest obicei îl luase de la tatăl său. Era negustor la Hamburg. Încă din copilărie, îi îmbibase mintea cu această idee. Tatăl său se lăuda pentru felul în care știa să-și aleagă funcționarii. Într-o zi, de pildă, trebuia să angajeze un contabil. După un anunț publicat în ziar, s-au prezentat vreo treizeci de inși. Îi chema unul cîte unul în biroul său și-i întreba :

— Cît fac unu și cu unu ?

Firește, fiecare răspundea în felul lui. Unii ascultau cu seriozitate întrebarea, alții se supărau crezînd că sînt luați peste picior. Să ai în buzunar diploma Academiei Comerciale și să fii întrebat cît fac unu și

cu unu, ce poate fi altceva dacă nu bătaie de joc ? Și plecau supărați trîntind ușa. Numai unul dintre ei, cînd negustorul îl întrebase cît fac unu și cu unu, rămăsese cîteva clipe tăcut, apoi ceruse să se așeze, și bătrînul îi oferise chiar fotoliul din fața biroului său. Candidatul la contabilitate luă un creion chimic, examină vîrful să vadă dacă este bine ascuțit, iar apoi, foarte concentrat, începu să scrie. După ce termină, mai controlă o dată și numai după aceea predă coala de hîrtie bătrînului.

— Vă rog să controlați și dumneavoastră, îi spuse.

Negustorul luă coala și citi. Era o simplă adunare : 1 + 1 = 2. Tatăl lui Max, entuziasmat, îl angajă imediat.

Max reciti hîrtia de cîteva ori, apoi o arse în scrumieră și amestecă scrumul. Și ăsta era un obicei vechi, desigur nu preluat de la tatăl său, ci din experiența anilor săi de spionaj.

Formă un număr de telefon :

— La aparat 013 ! spuse imediat ce linia se deschise. Notați și dați răspunsul imediat : 1) Care dintre abonații telefoanelor urmărite de serviciile noastre, oricare ar fi aceste servicii și oricare ar fi acești abonați, au primit astăzi un telefon între 11 fără zece și 11 și cinci. Controlul se va face pe baza ceasului din gara Atena. 2) Care dintre ofițerii germani care au plecat cu trenul Atena-Salonic sînt însoțiți de femei și ce date dețineți asupra lor. 3) Dacă există informații speciale în legătură cu unii dintre călătorii aceluiași tren. 4) În cîte ore ajunge trenul la Salonic. Mă interesează media ultimelor zece trenuri cu întîrzierile firești și nu cele provenite în urma alar-

melor aeriene sau a altor împrejurări. 5) Dacă acestui tren i s-a ataşat „colivia". Am nevoie de răspuns cît mai urgent posibil.

Puse receptorul în furcă şi se afundă în fotoliu, întinzînd picioarele pe birou. Aceste minute care trebuiau să treacă pînă la primirea răspunsului erau cele mai grele pentru Max. Trebuia să aştepte, iar aşteptarea unei informaţii era unicul lucru greu de suportat şi care-l făcea să-şi piardă sîngele rece. Îşi privi ceasul. Era ora 12.

— A trecut o oră de cînd a plecat trenul, şopti pentru sine.

4

— Cînd ai primit telefonul ?

— Acum o oră... Spunea că se află în gară.

Cel care vorbise primul era un bărbat în jurul a patruzeci de ani. Înalt, bine făcut, cu un nas puţin acvilin, cu ochi luminoşi, cu sprîncene joase şi atît de drepte, încît făceau o linie paralelă cu ochiul. Celălalt era un tînăr blond, cu ochii negri şi faţa albă ca de fată. Avea în jurul a douăzeci şi cinci de ani. Îşi privea neliniştit interlocutorul, care, cel puţin în aparenţă, era calm. Se aflau amîndoi într-o cofetărie de cartier. Comandaseră prăjituri şi li se aduseseră nişte mogîldeţe negre făcute cu miere de roşcove. Arătau mai mult a pîine neagră muiată într-o zeamă de culoare nedefinită, în orice caz murdară.

— Ia-o de la început, Anton, spuse celălalt. Bagă de seamă să-ţi aduci aminte totul în amănunte.

— A spus că era obligată să plece fără să aibă timp să ia legătura cu noi.

— Cînd s-a hotărît să plece bătrînul ?

— Nu a apucat să-mi spună. Din vorbele ei, reieşea că plecarea a fost hotărîtă în grabă.

— Bine, zi mai departe, spuse calm de data asta, încercînd să transmită acelaşi calm şi celui tînăr. Fotis — acesta era numele celui vîrstnic — ca să-l facă să-şi uite îngrijorarea, adaugă apoi : Mănîncă-ţi mai întîi prăjitura ! Şi începu primul să mestece pasta amorfă. Îl examina atent în timp ce mînca. „Îi e foame, se gîndi, dar dacă l-ai întreba dacă nu are nevoie de ceva, n-ai scoate nimic de la el. Eu sînt de vină : trebuia să-mi închipui că nu mănîncă în fiecare zi."

— Te-a chemat din gară ? spuse apoi.

— Da, din gară. Mi-a spus că nu ştie nimic de scopul călătoriei. În definitiv, poate chiar să fie o simplă deplasare a colonelului.

— Asta rămîne de văzut... zi mai departe.

— M-am gîndit să-i dau şi parola. Avem doar omul nostru în tren în echipa artistică. Poate să ia în felul ăsta legătura cu dînsul.

— Mda, făcu celălalt gînditor.

— Nu apucasem să termin cu transmiterea parolei, cînd ea m-a întrerupt, spunîndu-mi ceva despre un fier de călcat uitat în priză... aşa ceva...

— Un fier de călcat ? se miră Fotis.

— Da, mi-aduc foarte bine aminte vorbele ei : „Ţi-am telefonat fiindcă am uitat fierul de călcat în priză şi mi-e frică să nu ia foc."

— Asta a fost tot ?

— Mi-a mai spus că la tren nu s-a atașat „colivia."

— Desigur, nu e bine că ați vorbit lucrurile astea la telefon, însă acuma...

— Nu s-a mai întîmplat așa ceva, a fost un caz de forță majoră, se justifică Anton.

— Da, înțeleg... După o scurtă pauză, întrebă : Nu cumva telefonul tău este urmărit ?

— Nu știu, nu pot să știu.

— Da, desigur.

— Mă gîndeam să nu ne fi alarmat fără rost... Eu în orice caz trebuia să te anunț.

— Bine ai făcut.

— Dar ce poate fi cu bătrînul, de ce pleacă la Berlin ?

— În orice caz, are o „misiune" specială. Ca să fie folosit, înseamnă că e o acțiune importantă la mijloc.

— De unde pînă unde să fie bun deodată bătrînul pentru așa ceva ? ! El arată destul de ramolit.

— Păi tocmai din cauza asta este folosit, fiindcă nu poate fi bănuit de nimeni.

Fotis Vulalas studiase arhitectura la Universitatea din Berlin. Cunoștea opera lui Otto Kreissman. Într-o perioadă, îi urmărise și cursurile de arheologie. Cunoscîndu-l deci puțin mai de aproape, Fotis era convins că nu avea nici o legătură cu spionajul, sarcina asta asumîndu-și-o unii dintre acei care făceau parte din expedițiile lui. Nu putea să-și închipuie că acest bătrîn profesor fusese recrutat de Abwehr, îl considera incapabil să îmbine munca lui științifică cu spionajul.

De sosirea lui Otto la Atena aflase de la Lola, cu care se cunoscuse din perioada în care puneau la adăpost valorile arheologice din Grecia. Îndată ce

află despre sosirea arheologului, Fotis, care știa de bănuielile care planează asupra lui, se puse în gardă, îndrumînd-o pe Lola să-i urmărească activitatea și în special să-l informeze asupra oamenilor care luau contact cu el. Fotis bănuia că bătrînul va fi din nou folosit drept paravan pentru scopurile serviciilor de spionaj germane. Și iată că numai după șase luni arheologul era trimis într-o „misiune".

— Am impresia, continuă Fotis, că nici el însuși nu știe în ce treburi este amestecat. De obicei, este însoțit de încă cineva care știe despre ce este vorba, și aranjează totul din umbră. Cel puțin astea sînt aparențele.

Fotis tăcu. Își dădea seama că situația era neclară. Călătoria bruscă a fetei încurca multe lucruri. În primul rînd, convorbirea telefonică era o greșeală. Cu toate că se afla într-o situație dificilă, nu trebuia să folosească telefonul lui Anton. Încercă să ghicească ce ar fi putut să însemne vorbele fetei.

— Hai să vedem ce înseamnă fraza aceea cu fierul, spuse după o pauză.

— Eu, unul, n-am priceput nimic, dădu din umeri Anton.

— Să ne gîndim puțin, poate a vrut în felul acesta să ne comunice ceva.

— Poate ne-a anunțat că a uitat ceva acasă, vreun document compromițător.

— Nu, nu se poate, spuse Fotis. Lola e întotdeauna foarte atentă, nu lasă nimic în urma ei. Totuși, n-ar fi rău să ne ducem acasă la ea să controlăm, poate ai dreptate. Zi, mai departe.

— Da, i-am comunicat parola. După ce a terminat povestea aceea cu fierul, a închis brusc.

— Ai zis brusc ?

— Păi n-a mai adăugat nimic.

— Ai auzit vreun alt zgomot ?

— Un alt zgomot ? Nu... dar ia stai. Acum cînd mă întrebi... da ; parcă s-a auzit ceva, ca și cum s-ar fi deschis o ușă.

— Poate telefona de la o cabină telefonică și în clipa aceea a intrat cineva, tot în căutarea unui aparat.

— Da, dar ar fi așteptat puțin, poate n-ar fi vorbit, ar fi așteptat să spun eu ceva, mi-ar fi dat să înțeleg că nu mai poate vorbi liber.

Raționamentul lui Anton era just.

— Și atunci ? întrebă Fotis.

— Să-ți spun drept, mi-e teamă să nu fi fost arestată în timp ce vorbea.

Fotis ridică brusc privirea. Același lucru îi trecuse și lui prin gînd. Își spuse însă că nu trebuie să fie prăpăstios. Faptul că și Anton gîndise la fel îl îngrijora. Înseamnă că presupunerea lui putea să aibă o doză de adevăr.

— Trebuie să verificăm, spuse tare. Zi mai departe...

— Nu mai am nimic de spus. Mă gîndesc ce-o fi cu călătoria asta. Poate că ai dreptate că este vorba de un transport important, sau poate călătorește cu trenul cineva mare... Știu și eu ?

Fotis plăti prăjiturile și se ridică. Ieșiră pe stradă.

— În colț ne despărțim... spuse Fotis. Tu te duci acasă și nu pleci pînă nu viu eu.

Se despărțiră. Fotis își continuă drumul singur. Nu apucă să facă o sută de metri, cînd văzu în fața lui

o mulțime adunată. Voi să se întoarcă, de teama unei întîlniri neplăcute, însă era tîrziu.

Doi polițiști se apropiară de el.

Fotis se legitimă. Actele lui erau în regulă.

— Traversați pe trotuarul celălalt, îi ordonară.

El se conformă. Strada era plină de lume, priveau cu toții spre casa din colț și comentau. Fotis apucă să înțeleagă că era casa unui profesor universitar grec, om de știință și om politic foarte cunoscut în oraș, cu o influență imensă asupra tineretului. Lumea spunea că a dispărut, și acum se făceau cercetări. Se zvonea că savantul plecase din oraș ca să nu fie arestat.

Fotis nu-și putea închipui în clipa aceea că drumurile sale se vor încrucișa cu drumurile celor care se îngrijeau de plecarea acestei cunoscute personalități. Se îndepărtă de locul acela.

Făcu o plimbare ca să-și limpezească mintea, să hotărască cum trebuie să acționeze. În primul rînd, trebuia să-și lămurească care a fost motivul care a silit-o pe Lola să spună fraza aceea cu fierul de călcat. Se putea presupune că ceva o împiedicase să continue convorbirea începută. Ce împrejurare a făcut-o să se oprească ? Poate a văzut-o cineva ? Poate a simțit că este urmărită ? Și se oprise oare la timp ? Iar după aceea ce s-a mai întîmplat ? Lola a reușit să scape de urmărire ? Fotis era silit să facă presupunerea că necunoscutul care o urmărise — dacă exista acest necunoscut — ar fi acționat mai departe, iar el, Fotis, trebuie să țină seamă de acțiunea acestui om. Trebuia să ghicească care au fost mișcările lui, gîndurile lui și să-și subordoneze propriile acțiuni și hotărîrile sale acestei presupuneri.

Se duse la gara Triaj, unde avea un cunoscut. Colaborase cu el mai îndeaproape cu ani în urmă. Omul se bucură cînd îl văzu.

— Ce-i, Fotis ! Ce-i cu tine ? Nu te vede cu anii omul.

— M-am reprofilat, rise Fotis. Nu mă mai ocup de căile ferate.

— Nu mai spune !...

— Fac... negoţ.

— Şi iese ? Iese ? făcu cu ochiul celălalt.

— Deocamdată... trăim.

— Şi acum ce ai de vînzare ?

— N-am venit să vînd, ci să cumpăr, zîmbi Fotis. Şi continuă, serios de astădată. Am nevoie de unele informaţii. Te rog să faci tot posibilul să mi le culegi şi cît mai repede.

— Te ascult.

— Mă interesează dacă astăzi la ora 11 a fost arestată la gară vreo femeie, sau dacă a fost vreo încurcătură de acest gen : o urmărire, o fugă... ceva asemănător. Mai vreau toate informaţiile pe care poţi să le obţii în legătură cu trenul Atena-Salonic, care a plecat la ora 11 de la gara Atena. Este vorba de ceva foarte serios. Eu n-am să mai trec pe la tine. Informaţiile mi le trimiţi prin paznicul Depoului. Am să trec pe la dînsul.

— În ordine, Fotis ! Peste vreo jumătate de oră o să ai ce-ţi trebuie.

— Îţi mulţumesc. Şi încă ceva : mă interesează dacă trenul respectiv a plecat cu „colivie“.

— După cîte ştiu eu, nu... dar am să mă interesez. Fii fără grijă.

După ce părăsi Triajul, Fotis făcu o plimbare prin gară, însă nu prinse nimic interesant. Ieși pe stradă. Faptul că mai avea de așteptat treizeci de minute îl enerva. Avea senzația că începuse o luptă surdă cu timpul, și fiecare minut era hotărîtor.

CAPITOLUL II

„...Astfel de sentimente arareori pot fi pe deplin înăbușite, afară numai dacă se recurge la teoria șansei, sau, cum i se mai zice în termeni tehnici, la calculul probabilităților."
„Misterul Marici Rogêt" — E.A. POE

1

Locomotiva 31—45 intră gîfîind într-un tunel. Curînd dispăru și cel din urmă vagon. Pentru cîteva clipe, nu se mai văzură decît posturile de pază nemțești și cazematele cu mitraliere de la cele două intrări ale tunelului cu paza întărită. Garnitura ieși peste cîteva minute din tunel, apoi își micșoră viteza, pînă se opri de tot.

La dreapta se ridicau pereții unei cariere de piatră părăsite. Mecanicul de la locomotivă apăru la fereastră privindu-și ajutorul care începuse să desfacă legătura dintre locomotivă și vagoane. După aceea, mașinistul porni pe o linie secundară și curînd locomotiva se pierdu în burta carierii de piatră.

— De ce ne-am oprit ? întrebă Lola privind afară.

Otto dădu din umeri.

Între timp, la fereastră apărură capetele călătorilor. Cei mai mulți erau neliniștiți, iar nemții își ascundeau cu greutate îngrijorarea. Unii dintre ei, pentru orice eventualitate, își încărcaseră armele.

— Oh, da, spuse Otto aducîndu-și aminte, cred că ne-am oprit ca să luăm „colivia".

— O să se atașeze „colivia" ? întrebă Lola încercînd să-și ascundă mirarea.

— În acest fel liniștea noastră va fi asigurată, spuse Otto.

Vorbele lui Otto aveau darul să-i liniștească pe ofițerii care călătoreau în același compartiment. Pare-se că zvonul cu „colivia" a circulat în tot trenul, pentru că mulți dintre călători au prins curaj și au ieșit din vagoane.

Lolei îi era teamă. Aștepta din moment în moment ca trenul să fie oprit și ea arestată, pentru că agentul care surprinsese convorbirea cu siguranță a acționat. Se liniști abia cînd auzi că oprirea se datora „coliviei". Deci, la tren se va atașa o „colivie". Acum însă avea un nou motiv de îngrijorare : era clar că se grăbise atunci cînd își anunțase prietenii de contrariul. Abia acum se gîndi că această informație putea să-i deruteze pe prietenii ei.

Vestea despre „colivie" crea oarecare siguranță printre nemți, în ceea ce privește călătoria lungă care-i aștepta. Începură să rîdă și să facă glume, unii dintre ei o luară spre carieră în urma locomotivei, alții începură să cînte, iar cîțiva se întinseră pe iarbă ca să se dezmorțească.

Coborî și Lola împreună cu Otto Kreissman și cu cei doi ofițeri din compartiment. Porniră și ei spre cariera de piatră. Lola privea atent pe cei care se

apropiau de ea sau treceau pe lîngă ea, în speranța că din clipă în clipă se va ivi omul de legătură.

Din cele două vagoane de la capătul garniturii se auzi gălăgie. Coborîră cîțiva nemți și nemțoaice. Erau două vagoane speciale cu care călătorea o echipă artistică, dintre acelea care fac turnee în spatele frontului pentru armata de ocupație. Femeile, în afară de contribuția lor artistică, mai aveau, precum se spunea, misiunea de a se îngriji de „surplusul de energie" al soldaților. Cei cinci bărbați din trupă erau mai toți cu diferite grade de invaliditate. Porniră cu toții spre carieră, dar soldații de pază îi opriră rugîndu-i să le cînte ceva. O nemțoaică blondă și durdulie începu să le cînte la acordeon. Din cercul lor se desprinse un omuleț cu o figură palidă de bolnav în ultimul stadiu de tuberculoză. De altfel, așa îi spuneau și cei din grupă : „Ofticosul". Omul se apropie zîmbind de grupul lui Otto.

— De ce ne-am oprit, domnule colonel ? întrebă Schmidt, cu o voce care de abia îi ieșea din piept. Vorbea totdeauna încet, abia auzit, cerînd un efort special din partea interlocutorilor.

— O, artiștii noștri ! făcu Otto vesel și în loc să-i răspundă, întrebă : N-o să ne distrați ? După cum văd, mai avem de așteptat aci o jumătate de oră. Dumneavoastră sînteți impresarul, dacă nu mă înșel ?

— Da, sînt cu trupa.

Lola îl privi cercetător, cum făcea cu fiecare om care se apropia de ea. Își mări atenția, doar-doar va auzi un cuvînt aruncat la întîmplare, dar care să-i fie adresat numai ei.

— De ce ne-am oprit ? întrebă din nou Schmidt.

— Pentru ce ? Pentru „colivie“, desigur, răspunse Otto.

— Se va atașa „colivia“ ? mormăi impresarul, dar nu-ți puteai da seama dacă era o întrebare sau o constatare și ce impresie i-a făcut acest lucru.

Lola observă însă o licărire stranie în ochii lui. „Nu se aștepta la «colivie»“, își spuse. Îl privi drept în ochi, așteptînd o vorbă, un semn, un gest neînțeles de către ceilalți, dar care ar fi putut s-o pună în legătură cu prietenii săi. Simțea nevoia să vorbească cu cineva, să-și mărturisească temerile, să întrebe ce are de făcut, să primească sfaturi.

Impresarul se îndepărtă. Era într-adevăr însărcinatul trupei cu problemele de legătură cu diferite comandamente în locurile unde trebuiau să se producă. Era singurul bărbat din trupă mai teafăr și putea să o scoată la capăt cu o treabă ca asta care cere o oarecare alergătură.

Din gura carierii apăru locomotiva, în fața căreia fusese atașată „colivia“.

Era un vagon platformă din cele care se folosesc la transportul pietrelor, înconjurat și acoperit cu sîrmă ghimpată. În vagon, care din cauza sîrmei aducea a colivie, ședeau zece bărbați nebărbieriți, zdrențăroși, pe jumătate goi. Acest vagon era folosit de nemți la trenuri cu misiuni speciale. Puneau în el ostateci, cu predilecție personalități de frunte din diferite orașe ale țării, ca să-i împiedice astfel pe patrioți să atace trenul. În cariera părăsită, nemții adunau vagoanele „colivii“ cu ostateci, de unde îi repartizau la diferite trenuri.

Amuțiră toți călătorii, pînă și nemții încetară cu cîntecele, urmărind strania „colivie“. Locomotiva făcu

o manevră, trecu pe linia principală și se lipi de garnitură, astfel că vagonul cu ostateci trecu în fața trenului ca un scut.

Impresarul părea nemulțumit. Lola îl urmărea cu privirea, deși își spunea că este aproape imposibil ca omul ei să fie un neamț. Privi în jur. Care din ei ar putea fi omul ei de legătură ? Mecanicul locomotivei, un călător oarecare ?

În fața vagoanelor trupei artistice se adunaseră vreo douăzeci de nemți care plecau în permisie. Cînta la acordeon nemțoaica blondă, împreună cu un om cam de patruzeci și cinci de ani, cu mîna stîngă retezată de la cot. Bărbatul o acompania cîntînd din gură și din ghitară, pe care o ținea la subsuoara mîinii mutilate, ciupind corzile cu mîna teafără. Johann, „Ciungul", avea o voce caldă de bariton și un fel anume de a apăsa consoanele. Se vedea că se arătau preocupați de cîntec ca să uite locomotiva și încărcătura ei tristă. Poate de rușine, cine știe !

Apariția sinistrului vagon tăie cheful tuturor. Ostatecii stăteau în picioare uitîndu-se la călători. Unul dintre ei, care era aproape lipit de sîrma ghimpată, cu mîinile încleștate de ea, începu să cînte cu o voce răgușită, fals.

Au preluat și ceilalți cîntecul. Se auzea mai mult un fel de horcăit fals, din care nu puteai distinge nici melodia, nici cuvintele. Părea să fie un cîntec revoluționar. Oamenii erau sleiți, înfometați.

Otto o luă pe Lola de braț.

— Nu-mi place de loc această priveliște... de loc... murmură. Este... este un act de lașitate, trebuie să recunosc acest lucru. Nu mă pricep la politică, nu știu

ce au făcut acești nefericiți, dar ca să-i folosești drept scut, este un act de lașitate.

Nu era pentru prima dată cînd arheologul dezaproba pe ai lui în fața Lolei.

Locomotiva porni trăgînd acum întreaga garnitură pe linia secundară. Se spunea că din cauza întîrzierii erau nevoiți să aștepte expresul care venea din direcție opusă. Dar regiunea muntoasă în care se aflau nu era de natură să-i liniștească pe nemți.

— Aici, la poalele munților, și-a găsit să oprească ?

Maiorul încerca să-și facă curaj.

— Nu-i nimic, doar ne aflăm în apropierea posturilor noastre !

Voia să spună că în apropierea cazematelor nu le-ar fi fost ușor patrioților să atace trenul. Nu-și spuse întreaga idee, ca să nu dea impresia că îi este teamă.

— Mergem și noi să ascultăm ? întrebă Lola arătînd cu capul spre vagoanele artiștilor. Voia să fie din nou lîngă impresar.

— Da, să mergem, spuse Otto, oferindu-i brațul și din curtoazie, dar și ca să se sprijine de cineva.

Cînta numai Johann. Stăteau toți așezați jos, ascultîndu-l. Numai „Ofticosul“ rămăsese în picioare, cu gîndul parcă în altă parte. Lola aruncă o privire spre el. Acum privi și el distrat. Strigătele și aplauzele o făcură să-și revină. Aplaudă și ea. Din locul unde se afla, se vedeau vagoanele artiștilor. Era un vagon mare de dormit și încă un vagon de poștă transformat în vagon restaurant pentru artiști.

Schmidt o privea pe Lola. Observă că atenția ei fusese atrasă de vagoane și deveni atent, trezindu-se din amorțeala aparentă. Se apropie de grupul lui

Otto și stătu în picioare lîngă el, încrucișîndu-și mîinile pe piept. Două femei începură să cînte un cîntec vesel care entuziasmă publicul spectator.

— Noi am auzit că trenul nostru nu va avea „colivie", spuse în treacăt „Ofticosul".

— Desigur, desigur, făcu Otto.

— După cîte știu, nu e un tren special, continuă Schmidt pe un ton indiferent. Adică se spune că nu e vorba de vreun transport important.

— Și eu, eu nu sînt un transport important ? glumi Otto.

Cei de față rîseră din politețe. Lola deveni atentă. Insistența impresarului în ceea ce privește încărcătura trenului i se păru suspectă.

Acum însă și Schmidt începu să se intereseze de Lola. Surprinsese privirile ei, interesul ei față de vagoanele artiștilor, precum și neliniștea ei la apariția „coliviei". Pe acest din urmă lucru nu putea să se bazeze, pentru că toată lumea fusese impresionată de acest vagon. Se știa că se folosesc asemenea vagoane, însă puțini aveau prilejul să vadă cu ochii lor.

Se auzi fluieratul prelung al unei locomotive. Curînd după aceea apăru și expresul așteptat.

— Avem o jumătate de oră întîrziere, spuse mecanicul. E douăsprezece și jumătate.

Călătorii se urcară în vagoane. Mecanicul eliberă aburul și dezlegă frînele. Trenul începu să alunece încet, exact în momentul în care expresul trecea urlînd pe lîngă ei.

2

Aristide rămase singur în hol. Nu îndrăznea să se miște, de teamă să nu fie auzit și să-și închipuie gazdele că umblă prin lucruri. „Mai știi ? Încerci să faci ceva bine, și cînd colo îți găsești beleaua". Avea impresia că se vîrîse de bună voie în vizuina lupului. Din camerele alăturate nu se auzea nici un zgomot. „Ce dracu', au adormit ?" se întreba. „M-or fi uitat". Tuși tare, ca să le reamintească prezența lui. Dar nici de data asta nu se auzi nimic. „Poate cere informații, se gîndi. Treaba asta nu e o joacă". Din camera unde intrase Max se auzi vag soneria telefonului. Încercă să prindă vreun cuvînt, dar nu reuși. De altfel, chiar de ar fi auzit, n-ar fi înțeles nimic, fiindcă Max, de astădată, vorbea în germană.

— Da ! spuse Max ridicînd receptorul.

— Am toate informațiile ! se auzi o voce la celălalt capăt.

— Așteaptă-mă la grădina Regală, spuse Max, apoi puse receptorul în furcă și ieși în hol.

Aristide se ridică.

— Dumneavoastră o să rămîneți aici, mă întorc îndată ! rosti Max în limba greacă și ieși, fără să-i dea răgaz să protesteze.

Aristide se supără : „Dracu' să mă ia ! Trebuia să-i spun că am treabă urgentă, că o să mă certe comandantul ! Mama ei de treabă ! Cel puțin să-mi fi spus ceva, o vorbă măcar !"

Max ieși în stradă, se îndreptă spre colțul unde își lăsase mașina, se așeză la volan și porni cu viteză spre locul întîlnirii.

Grădina Regală era plină de oameni. Mai mult femei și copii. Max privi în jur, zări o bancă unde era așezat un bărbat. Se îndreptă într-acolo și se așeză.

— Te ascult, spuse Max fără altă introducere.

— Au fost interceptate patru convorbiri telefonice, spuse omul, care nu era altul decît maiorul chel de la Gestapo.

— La ora indicată ?

— Da.

— Prima convorbire ? întrebă Max.

— O convorbire în legătură cu o nuntă.

— Cuvînt cu cuvînt, îl întrerupse Max.

Chelul rămase cîteva clipe pe gînduri. Știa că lui 013 nu-i plăcea să vii cu bilețele scrise, de aceea memorase totul.

— „Ce faci, măi frate, nu m-ai anunțat, s-a făcut nunta, ori ba ? S-a făcut. Păi atunci de ce nu m-ați anunțat și pe mine așa cum a fost vorba ? Sau vă era frică să nu vă beau vinul ? Ba nu, rîse celălalt, am găsit un popă ieftin și am făcut nunta în grabă. Bine, am să aștept bomboanele.“

— Da, făcu gînditor Max, nu e ceea ce vreau. Mai spera că poate a fost interceptată și convorbirea care îl interesa. Nu-și arăta însă nerăbdarea, ca să nu-i transmită maiorului nervozitatea, să-l lase să-și aducă aminte exact cuvintele.

Nici cea de a doua convorbire nu era cea așteptată. Erau vorbe obișnuite, dar care, la un telefon pus sub urmărire, păreau desigur suspecte, ticluite după un anumit cod.

A treia convorbire era tocmai aceea care îl interesa pe Max. Îl ascultă ca prin vis, apoi îl puse să o repete.

„— Tu ești, Anton ? Nu mă întrerupe, sînt în gară. Bătrînul pleacă la Salonic, și de acolo la Berlin, cel puțin așa se pare. Nu știu cu ce vom continua călătoria. N-am avut cum să vă anunț. Să știți că trenul n-are «colivie».

— Bine, o să vină cineva la tine. Noi portocalele le mîncăm crude.

— Am înțeles, ți-am dat un telefon ca să-ți spun că am uitat fierul de călcat în priză și mi-e teamă să nu ia foc".

— Altceva ? întrebă Max, după ce omul îi relată convorbirea.

— Altceva nimic, convorbirea s-a întrerupt brusc.

— Numărul de telefon ?

— O voce de femeie de la o cabină telefonică, o voce de bărbat la numărul 1.53.46.

— Nume ?

— Anton Canachis, strada Lesbos 180.

Deși a patra convorbire nu-l mai interesa, o ascultă cu atenție. Era a femeii care vorbise înaintea Lolei. Părea și ea o convorbire cifrată, însă Max găsise ceea ce căutase. Se interesă de femeile din tren.

— Sînt cinci femei. Trei de ale noastre, care se întorc la rudele lor, una cu o misiune specială și însoțitoarea lui Otto Kreissman.

— A colonelului ?

— Da. Una Lola Rondiris, arheolog, lucrează împreună la Institutul de arheologie. Vrea să o înfieze. Mama ei, de origine germană, a murit, iar tatăl ei a fost omorît în timpul războiului greco-italian. Trăiește singură. Este verificată, om de-al nostru.

— A doua ?

— O doctoriță, 45 ani, din Hamburg. Călătorește împreună cu un căpitan de aviație, invalid. S-au cunoscut în spital și se vor căsători.

— A treia ?

— Soția locotenentului Beker. Călătorește împreună cu bărbatul ei. A venit la Atena ca să-l ia, pentru că i s-au amputat picioarele. Celelalte două sînt femei în vîrstă, una dintre ele călătorește singură, profesoară la liceul german, iar cealaltă este cu fiul ei, locotenent.

— Alte informații ?

— Nici una. Otto Kreissman este comandantul tuturor cetățenilor nemți din tren.

— Trenul are „colivie“ ?

— Are. S-a primit ordin să se atașeze pe traseu.

Asta nu-i plăcu lui Max. El dăduse dispoziții să nu se atașeze „colivia“ cu ostateci, tocmai ca să nu trezească bănuiala că ar fi vorba de un tren special.

— Cît face pînă la Salonic ? întrebă în continuare Max.

— Atena-Salonic, media zece ore. Trenurile acum merg încet. Și asta fără să socotim surprizele.

Max rămase tăcut. Controlînd în gînd informația, își dădu seama că găsise ceea ce căuta. Necunoscuta descrisă de agent părea să fie această Lola Rondiris, însoțitoarea lui Otto. Celelalte erau nemțoaice „pure“. „Dar unde dracu' a găsit-o ramolitul acela bătrîn, ca să ne încurce ? Ce o fi știind de tren ?“ se întreba.

— Ține minte ! spuse după puțină vreme : 1) să fie arestat acest Anton Canachis ; 2) informează-te în ce punct exact se află trenul și anunță la prima gară

că vrem să vorbim cu trupa artistică în legătură cu niște decoruri uitate la unitatea unde au dat ultimul spectacol ; 3) să afli adresa Lolei Rondiris. Așteaptă telefonul meu !

Plecă repede la locul unde își parcase mașina. Nu era sigur că cei care se interesau de tren știau și de misiunea lui. Poate era o simplă întîmplare, pentru Max însă simple întîmplări nu existau. Trebuia ca undeva să existe vreo fisură de unde scăpase informația despre importanța trenului. Dar unde se produsese această fisură ? El era sigur că își organizase foarte bine munca, și nu se amesteca nimeni în treburile sale. În ultima vreme, mai ales, astupase toate ferestrele de unde putea să iasă ceva. A rupt legăturile cu toți agenții cunoscuți pînă atunci. Același transport pentru a doua oară se afla în pericol. Prima dată încercase să folosească calea aerului, însă avionul fusese silit să aterizeze. Hotărîse să renunțe la ajutorul avioanelor, pentru că aliații își cîștigaseră superioritatea în aer. Ideea de a folosi un tren de persoane și nicidecum special, tocmai pentru a nu atrage cîtuși de puțin atenția celor ce s-ar fi interesat, era a lui. Parcă mașina la locul obișnuit și se uită la ceas. Era ora unu.

3

La ora 1,30, Fotis se afla la Depou, ca să primească răspunsul la întrebările sale.

— Ei ? întrebă nerăbdător.

— N-a fost arestat nimeni azi-dimineață, îi spuse paznicul.

— Asta e bine, răsuflă ușurat Fotis. Zi mai departe.

— Azi, pe la ora unsprezece, a fost o mișcare în gară. Au venit niște agenți secreți și s-au interesat de o femeie, în jur de treizeci de ani, ziceau, brunetă... S-au dus la postul de poliție economică.

— Ce căutau acolo ?

— Păi se spunea că un agent din secția economică a surprins o convorbire telefonică suspectă.

— Spune tot ce știi despre asta...

— Păi... atîta știu. Agentul a raportat comandantului, însă el nu s-a sinchisit. Cei de la poliția secretă au discutat cu el. Aveau și o fotografie în buzunar. L-au întrebat și pe casier dacă a venit la ghișeu femeia aceea. El a răspuns că n-a fost, deși mie mi-a mărturisit că-și amintește bine că femeia a venit și a cumpărat patru bilete. Mi-a spus ca s-o anunțăm dacă o cunoaștem, că sînt pe urmele ei, firește dacă este ceva la mijloc...

Fotis era sigur că nu era vorba de Lola. Deși semnalmentele corespundeau, Lola nu putea să cumpere biletele de la ghișeu.

— Bine... Ce s-a mai întîmplat cu agentul economic ? Poți să mi-l arăți ?

— A dispărut. Din clipa aceea nu l-a mai văzut nimeni. Comandantul secției economice tună și fulgeră. Cică i s-a năzărit că este mare agent internațional și-și irosește talentele cu găinării ! O să-l trimită, zice, controlor la „vespasiene".

Fotis rîse de furia comandantului. Dispariția agentului însă era un semn de care trebuia să țină seama.

— De acest tren s-a atașat „colivia ?"

— Da, deşi la început s-a dat dispoziţia să nu fie atașată. S-a dat un ordin după aceea să se ia „colivia“ de la o haltă îndepărtată.

„N-au vrut să arate că trenul are o misiune specială, de aceea n-au făcut manevra asta aproape de Atena“, gîndi Fotis.

— Ei, ce zici, „Negustorule“, de informaţiile mele ? Merit să-mi aduci și mie un kilogram de fasole ?

— Meriţi, zise Fotis.

„Negustorul“ era unul din numele lui conspirative, pentru că foarte des călătorea în provincie, ascuns după paravanul negoţului de alimente. Nu-i prea plăcea această poreclă, însă n-avea de ales. Firește, nu era la înălţimea pseudonimelor care circulau în perioada aceea, luate din istoria veche și nouă a Greciei, dar îi era folositor.

Mulţumit de informaţiile primite, Fotis plecă să se întîlnească cu Anton, acasă la el. Pe drum, se întreba ce putea să caute poliţia secretă greacă la gară. O femeie ale cărei semnalmente corespundeau cu acele ale Lolei cumpărase patru bilete, și acum era căutată. Îi era teamă ca nu cumva coincidenţa semnalmentelor s-o pună în primejdie pe Lola.

Ajuns acasă la Anton, îl puse în curent cu cele aflate la gară.

— Telefonul meu nu este urmărit.

— Asta nu poţi ști. Nimeni nu va veni să-ţi spună : „Daţi-mi voie să pun sub urmărire telefonul dumneavoastră“.

— Doar nu urmăresc telefoanele întregului oraș !

— Întregul oraș, nu ! răspunse celălalt, calm. Pe de altă parte, noi am așteptat demult această călătorie a lui Otto. Poate a sosit momentul.

Nu se enerva niciodată și nu ridica tonul, lucru care în loc să-i liniștească pe colaboratorii săi, îi scotea din sărite, în special atunci cînd, înfrigurați și aprinși, căutau o soluție oarecare.

Anton se gîndea la faptul că Lola nu fusese arestată. Era un lucru cîștigat. Ar fi poate timp să se facă ceva pentru salvarea ei. Dispariția agentului îl îngrijora pe Anton. Din tot ce aflaseră, puteau trage concluzia că omul avea o înclinație specială pentru spionaj și că un astfel de om nu lasă să se piardă o asemenea ocazie.

Fotis încerca să-i ghicească mișcările. După încercarea nereușită de a-l convinge pe comandant că e vorba de ceva serios, ce putea face ? Cu agenții secreți nu putea să fi făcut mare lucru. După spusele omului din gară, ei o căutau pe femeia brunetă care semăna cu Lola. Atunci ce-a făcut polițaiul economic mai departe ? Se putea să fi lăsat totul baltă ? Dar de ce nu s-a mai prezentat la serviciu ? Poate că s-a dus la Gestapo. Ei și ? Gestapoul nu putea ști cu nimic mai mult decît șeful postului de poliție din gară. Chiar dacă s-ar presupune că s-a dus să reclame cazul, nimeni n-ar fi neliniștit de soarta trenului, deoarece puțini știau de importanța lui. Cel mult să fi anunțat la Salonic sau la vreo altă gară intermediară ca să se facă un control special călătorilor.

„Dar dacă se va deplasa cineva împreună cu agentul ca să recunoască persoana care telefonase ?“ se întrebă Fotis.

Desigur, aceasta ar fi produs catastrofa. Nu numai pentru că Lola ar fi trecut prin toate chinurile iadului, ci și pentru că toată munca lor de un an, pregătită cu atîta minuțiozitate, s-ar fi spulberat.

Mai era și problema telefonului lui Anton. Dacă era urmărit ? Își dădea seama că această bănuială e forțată, însă era obligat să țină seama și de asta. În acest caz, ce urmau să facă ceilalți sau celălalt ? Pentru că trebuia să existe dincolo un cap care conducea.

Fotis luă raționamentele de la capăt, pornind de la presupunerea că agentul nu s-a lăsat și s-a dus la unul din serviciile germane de ocupație, să relateze convorbirea. Dacă ar fi dat de acela care trebuia, desigur s-ar fi pus în mișcare întregul aparat, dacă, firește, exista o misiune specială.

Anton îi întrerupse gîndul :

— Și de ce să fie un tren cu misiune specială ?

— Și de ce să nu fie ?

— Mi-ai răspuns cu un sofism.

— Recunosc, însă repet, *de ce să nu fie ?*

— Pînă una-alta, să-ți fac o cafea, întrerupse Anton discuția și fără să aștepte răspunsul intră în bucătărioara garsonierei.

Fotis își continuă raționamentele : „Deci dacă a nimerit la acela care trebuia, firește se va interesa. Ce măsuri va lua ? O măsură ar fi să-l ia pe agent, să-l bage într-o mașină puternică și s-o pornească în urma trenului. Ajuns în vreo gară, va putea descoperi identitatea Lolei. Există vreo posibilitate s-o identifice fără să se deplaseze ? Ar fi fost mai greu, dar nu cu neputință de realizat. În acest caz, ar trebui mai întîi să presupună că agentul o văzuse pe Lola împreună cu Otto, și atunci s-ar da ușor de urma ei, s-o aresteze înainte de destinația finală."

— Ei, ce spui ? întrebă Anton, care intra cu cafelele „erzatz".

— Nimic, răspunse Fotis. Bea-ți cafeaua și să plecăm.

Se gîndea că ruta Atena-Salonic, fără încurcături, cu un tren personal, care folosea lemne în loc de cărbuni, putea fi parcursă în zece ore. Se uită la ceas: unu și treizeci de minute. „Mai avem opt ore pînă la Salonic", spuse ca pentru sine.

CAPITOLUL III

„...Lipsit de mijloacele obișnuite, analistul pătrunde totuși în cugetul potrivnicului său, se face una cu el, și nu o dată găsește numai dintr-o ochire singura cale (uneori într-adevăr mult prea simplă) de a-i întinde o cursă sau de a-l face să calculeze greșit."
„Crimele din Rue Morgue" — E. A. POE

1

Otto nu putea pricepe motivul care o ținea pe Lola în aceeași stare de îngrijorare. Pentru a mia oară o întreba ce se întîmplă cu ea.

— Nimic, unchiule... așa... călătoriile mă obosesc... încercă să se justifice ea.

Maiorul găsi și el prilej să-și etaleze cunoștințele în domeniul filozofiei :

— Fuga, fuga, doamna mea ! Dorința de fugă este indisolubil legată de existența umană. Dorim să fugim, să evadăm și, cînd o facem, ne pare rău.

Lola îl privi distrată. Observă că mirosea a săpun. Făcea totdeauna haz de flăcăii bătrîni, spilcuiți, cu batista în buzunarul de sus al hainei. Încerca să-și re-

vină, să se calmeze. „La urma urmelor, ce-o fi, o fi ! își spunea. N-am ce face. Trebuie să aștept.“ Maiorul spunea anecdote, cele mai multe anoste. Auzi rîsul celorlalți, rise și ea, forțîndu-se să capete buna dispoziție.

— Foarte drăguț, spuse, deși nu auzise nimic. Prinsese numai în zbor numele lui Mussolini.

Trenul trecu peste rîul Asopos. În apropiere, se ghicea marea. Aerul care venea dinspre larg era sărat și mirosea a iod.

— Unde ne aflăm ? întrebă Otto.

— Ne apropiem de orășelul Sfîntul Theodor, îl informă maiorul.

Căpitanul cu ochelarii negri și cu părul alb nu vorbea de loc. Lola nu-i putea vedea ochii și nu putea să-și dea seama ce fel de om era. În orice caz, părea plictisit și indiferent față de tot ce se petrecea în jurul său.

Trenul fluieră lung și încetini viteza. Intra într-o gară mică. Lola privea pe fereastră. Nu se vedea prea multă mișcare pe peron. Apărură însă doi soldați S.S. care alergau spre trenul lor.

Se opriră în fața vagonului în care se afla ea. Inima Lolei bătu cu putere. S.S.-iștii numărau vagoanele.

„Desigur, ei știu în ce vagon mă aflu“, își spuse Lola.

Aștepta ca din clipă în clipă să intre în vagonul lor. Auzi însă clar :

— Unde sînt vagoanele artiștilor ?

Un soldat german de pază arătă spre vagoanele din urmă și cei doi se îndreptară în fugă într-acolo. Lola văzu primejdia îndepărtîndu-se și respiră ușurată. Se gîndi că poate sînt interesați de echipa artistică pen-

tru organizarea unui spectacol. Nu trecu mult, și-i văzu venind însoțiți de data asta de „Ofițicosul". Prezența impresarului împreună cu ei întări convingerea dinainte a Lolei. Se pierdură pe peron în spatele chioșcului de ziare. Tocmai cînd să plece de la fereastră, un alt fapt îi atrase atenția. Îl văzu pe Johann, care apăru pe peron, îndreptîndu-se și ei spre clădirea gării.

Lola se gîndi că trebuie să coboare și ea, poate va prinde ceva care o interesează. Ar fi vrut să se afle în vagonul artiștilor, ca la întoarcerea celor doi să fie de față, să-și poată verifica bănuielile și speranțele.

Spuse lui Otto :

— Am obosit, am amorțit de cînd stau.

— Da, văd, văd, niciodată n-ai fost într-o astfel de dispoziție. Nu te-am mai văzut așa de agitată. Te obosește drumul, spuse Otto cu un aer patern.

— Da, recunoscu Lola. Niciodată nu mi-am putut închipui că mă poate obosi atîta o călătorie.

— Și doar sîntem la început, vorbi pentru prima dată ofițerul cu părul alb.

Lola îl privi cercetător. „Și dacă este el omul meu ?" se întrebă.

— Tinerii nu mai au răbdare, filozofă din nou maiorul care mirosea a săpun.

— Pînă la Salonic mai avem opt ore.

„Doamne ! Să se termine o dată această călătorie", se ruga Lola.

— Vă propun să mai jucăm o partidă de poker, spuse maiorul. Trece timpul ușor cu pokerul.

— Da, ar fi destul de distractiv, spuse și Lola. Pentru poker însă mai avem tot timpul. Eu vă propun altceva.

— Orice propunere este binevenită.

— Să ne ducem la vagonul artiștilor, să-i rugăm să ne cînte ceva.

— Dar n-o să stăm zece ore în această stație, spuse Otto. Plecăm peste cîteva minute.

— Mă gîndeam să ne ducem și să stăm acolo pînă la stația următoare.

— Oh, așa ? Nu este o idee rea ! Nu-i de loc rea ! Puteți să vă duceți. Cît despre mine, prefer să nu mă mișc de aici. Eu pot să stau douăzeci de ore în același loc fără să mă plîng.

— O calitate extraordinară ! îl linguși maiorul.

— Ce spuneți ? Mergem ? întrebă Lola.

— Dacă dumneavoastră vă este greu să vă duceți, interveni maiorul adresîndu-se lui Otto, luăm asupra noastră plăcuta sarcină s-o conducem pe domnișoara.

— Sînteți foarte amabil, le mulțumi Otto, care scăpa de corvoada unei deplasări.

— Mă gîndeam să ne ducem cu toții, spuse Lola.

— Mie mi-e destul să te știu pe tine mulțumită. Du-te cu domnul maior, o dată ce s-a oferit cu atîta amabilitate. Dacă nu era dînsul, m-aș fi oferit eu. Bagă de seamă. N-am zis m-aș fi sacrificat ! rîse bătrînul.

— Cum crezi, unchiule... Dacă veneai, poate te distrai și dumneata puțin.

— Între noi fie vorba, dacă în lipsa voastră aș reuși să dorm, aș fi foarte mulțumit.

— Atunci mă duc și eu ! interveni ofițerul cu ochelari, destul de acru.

— Oh, nu mă deranjați ! exclamă bătrînul, de parcă asta ar fi fost problema. Haide, grăbiți-vă, se adresă celor doi. Dacă mai stați, o să pornească trenul.

Lola și cu cei doi ofițeri coborîră pe peron și se îndreptară spre vagoanele artiștilor. Dinspre clădirea gării îl văzu venind pe „Ciung". Se opriră să-l întîmpine.

— Domnule, spuse maiorul cînd acesta se apropie, am vrea să avem plăcerea să călătorim împreună cu dumneavoastră. Sîntem încredințați că vom auzi cîteva cîntece frumoase.

— Cu plăcere ! spuse „Ciungul", îndreptîndu-se spre vagonul lui.

Lola observă că „Ciungul" ținea în mîna teafără o pungă de portocale. Erau încă crude, foarte verzi. Copiii din orășel știau slăbiciunea nemților pentru citrice și vindeau în gară portocale crude. Lola își aduse aminte de parola pe care trebuia s-o folosească acela care s-ar fi apropiat de ea. Anton apucase să-i spună la telefon prima parte a parolei : „Noi portocalele le mîncăm crude." Partea a doua, răspunsul la parolă, o știa. Să fie Johann omul cu care trebuia să ia legătura ?

Din vagonul de dormit al artiștilor se auzeau cîntece.

— Noi vom sta aici, spuse însoțitorul lor și le arătă celălalt vagon.

Era vagonul care fusese cîndva folosit drept vagon poștal. Urcă primul maiorul, apoi o ajută pe Lola să se suie.

— Avem mai mult spațiu aici, spuse Johann. În celălalt compartiment sînt cușetele, nu putem să ne mișcăm.

Se mai aflau în vagon două nemțoaice, din care una era acordeonista. Amîndouă își exprimară bucuria că vedeau oameni noi. Vagonul fusese transformat spe-

cial pentru artiști. Aveau în fund o cușetă cu două paturi, iar restul era folosit drept sufragerie și magazie. Se mai aflau acolo cîteva lăzi mari, care, după cele scrise pe ele, conțineau costume pentru piese și în general recuzită. Pe una din lăzi se aflau pahare, farfurii, un primus. Pe cealaltă era un gramofon pus în funcțiune.

— E bine și cald aici, spuse Lola.

— Atmosferă de artiști, constată maiorul.

— Luați loc, îi invită Johann.

Între timp, veniră din celălalt vagon cei care auziseră de această vizită. Astfel se adunară vreo zece oameni.

Se așezară care cum puteau, pe bănci, pe lăzi, pe patul din fundul cușetei.

— N-o să ne ia la rost impresarul? întrebă speriată o nemțoaică tînără.

— Doar avem musafiri, o liniști unul dintre ei.

— Știi că nu ne lasă să venim aici decît după masă, insistă tînăra, tot speriată.

— Doar avem musafiri, repetă Johann spusele celuilalt, iar Lola deslușì o ușoară ironie în vocea lui.

„Poate mi s-a părut", își zise.

Nemțoaica își luă acordeonul și începu să cînte tare aproape de urechea maiorului, care părea încîntat de atenția ce i se acorda. Apoi cu toții îl rugară pe Johann să le cînte.

Lola nu putea să-i suporte cîntecul, deși el avea o voce plăcută. Îi făcea rău să-l vadă cum ține chitara la subsuoara mîinii mutilate. Cît timp cîntă el, tînăra nemțoaică îi povesti Lolei, șoptindu-i la ureche, că „Ciungul", pe nume Johann Bruner, era un foarte bun violonist. Încă la începutul carierii, numele lui

fusese pomenit printre ale celor mai de seamă interpreți. Fusese rănit încă de la începutul războiului, în Franța, unde își pierduse mîna. De atunci intrase într-una din echipele artistice.

Cîntecele avură darul s-o facă pe Lola să uite puțin de grijile ei. Cineva propuse să-și pună costumele și să joace un scheci.

— Nu... O să se supere herr Schmidt, se opuse Johann.

— Oh, da! Ai dreptate, se sperie din nou tînăra.

— Costumele de teatru sînt aici? întrebă Lola.

— În lăzi, o informă cineva.

— Care la fiecare gară se fac și mai grele! rîse acordeonista, cu o gură pînă la urechi.

Au rîs toți. Lolei i se păru că lui Johann nu-i plăcuseră cele spuse în legătură cu lăzile. De altfel, încercă să și schimbe vorba. Lola însă voia să afle mai mult în legătură cu lăzile.

— Adică ce înseamnă că se fac mai grele?

— Uite așa, se fac mai grele.

Deodată vagonul se puse în mișcare. Se auzi și fluieratul locomotivei. Vagoanele se ciocniră între ele și întreaga garnitură se porni.

— Să știți că impresarul a rămas în gară! strigă cineva.

Săriră vreo doi la ușa vagonului. Se repezi și Lola. Îl văzu pe Schmidt, care tocmai se urca din mers în vagonul unde se afla Otto. Lola simți cum i se aprind obrajii. Ce căuta impresarul în vagonul ei? Și asta se întîmplă după ce fusese căutat de cei doi esesiști. A fost cumva anunțat de către cineva în legătură cu ea? Și dacă așa s-a întîmplat, era spre bine sau spre rău? Era omul ei sau un dușman?

— Nu vine aici, se urcă în primul vagon care îi trece prin față, constată Johann cu voce tare.

Pentru Lola și această versiune era plauzibilă. Își reluară cu toții locurile. Atenția Lolei fusese din nou atrasă de lăzile care „la fiecare gară se făceau și mai grele". „Ce înseamnă oare acest lucru"? se întreba. Nu cumva în aceste lăzi se găsește tocmai ce caută prietenii ei? La urma urmelor, ce căutau ei? Nu-i spuseseră nimic concret. Poate nici ei nu știau prea bine. Acest lucru însă o încurca pe Lola. Dacă ar fi știut că sînt în căutarea unui microfilm, a unui dosar, sau în orice caz a ceva concret ca să-i poată stabili dimensiunile, căutarea ei ar fi fost mai ușoară. Știind despre ce este vorba, ar fi putut să stabilească și ascunzătoarea posibilă și n-ar fi fost silită să vadă peste tot obiectul căutării lor.

Privi lăzile. Erau patru, foarte mari, toate de aceeași dimensiune și culoare, obișnuita culoare neagră a lăzilor de armament. Lola se gîndi că este imposibil ca ele să conțină ceva important, avînd în vedere faptul că ele se aflau la îndemîna oricui. Una dintre lăzi era folosită drept masă, iar celelalte țineau loc de scaune. Dar se poate că tocmai această lipsă de importanță care se dădea lăzilor era scutul care le apăra de privirile indiscrete. Lola știa că cea mai bună ascunzătoare este cea mai la vedere, pentru că acela care caută, de obicei, este atras de locurile cele mai ascunse. Cu toate astea, Lola nu putea să-și închipuie că aceste lăzi, lăsate într-un vagon în care venea atîta lume, ar fi putut avea un conținut prețios.

Lola simți ațintită asupra ei privirea lui Johann.

Observă că în jurul ei se mai vorbea despre impresar.

— Poate am fost solicitați pentru a da un spectacol, spuse acordeonista.

— Nu... am fost înștiințați că s-au uitat unele decoruri, precizează Johann Bruner.

— N-am uitat nimic! se miră acordeonista.

— Ba da, ni se trimit cu mărfarul la Salonic.

— Numai să vină la timp!

Lola își aduse acum aminte de portocale. Privi punga care se afla pe una din lăzi. Johann îi surprinse privirea. Goli punga pe ladă.

— Poftiți, serviți-vă! o invită el. *Noi portocalele le mîncăm crude.*

Lola, care tocmai voia să ia o portocală, rămase cu mîna în aer. Îl privi pe Johann și după aceea luă portocala. O frecă între mîini, gîndindu-se la parola rostită de Johann. Deși se aștepta ca cineva să-i șoptească această frază, acum șovăi. Gîndul că parola fusese pronunțiată de un neamț o deruta. Nu cumva este o capcană? Poate că fraza fusese aruncată întîmplător. Era firesc ca Johann, o dată ce adusese portocalele crude, să spună: „Noi portocalele le mîncăm crude." La această parolă, Lola trebuia să răspundă: „Noi lăsărn să se coacă!"

Simți din nou privirea „Ciungului" asupra ei.

— Vă plac? o întrebă el.

— Mie îmi plac portocalele făcute dulceață, spuse, și-l fixă cu privirea.

— Vai, se distrug vitaminele! exclamă acordeonista.

— Da, da! îi ținu isonul maiorul. Vitaminele își pierd calitățile nutritive atunci cînd sînt fierte la o anumită temperatură. Grecia, cu cîrlicele ei, este un izvor nesecat de vitamine! își continuă el pledoaria.

Trenul făcea înconjurul unui deal plantat cu viță de vie în trepte. Acest pămînt pietros solicita o muncă imensă ca să rodească. Treaba la țară era făcută în special de către femei și bătrîni. Cei tineri plecaseră în munți, luptînd împotriva cotropitorilor.

Lola surprinsese privirea lui Johann asupra lăzilor. „M-a văzut că le priveam", își spunea și încă o dată se gîndi că nu era bună pentru sarcina care i se încredințase. Nu era în stare să se stăpînească, să-și controleze simțămintele, gesturile. Avea impresia că nu reușea nimic altceva decît să se trădeze, să se dea de gol. Fiecare privire o interpreta ca o demascare: „Lasă asta! Știm ce cauți între noi!" credea că i se spunea tot timpul.

— Aici e frumos și cald! auzi vocea maiorului, încălzit probabil de acordeonistă, care se lipise de el.

— Cine locuiește în acest vagon? întrebă Lola, arătînd cușetele.

— Impresarul și cîntărețul nostru, răspunse acordeonista, făcînd un gest în direcția lui Johann.

— Nu-i așa că vă simțiți mai bine? se adresă maiorul, Lolei.

— Da, desigur, confirmă Lola.

— Mi-e o foame de lup, spuse acordeonista, însoțind vorbele cu rîsul ei zgomotos.

Johann se apropie de lada unde se afla primusul și-l aprinse.

— Să prăjim niște ouă cu slănină... sau preferați portocale, făcu el privind-o ironic pe Lola.

Ea se fîstîci. Se prefăcu a nu da importanță frazei. Spuse într-o doară:

— Cît mai avem pînă la gara următoare ?
— Vreo jumătate de oră, răspunse cineva.
Lola își privi pe furiș ceasul. Era ora două.

2

Max se întoarse în apartamentul său și intră în hol, unde se afla Aristide, care stătea ca pe jar.

— S-a trezit ? întrebă Max arătînd cu capul spre camera unde intrase bătrînul.

— Nu, făcu Aristide și-l privi în ochi, așteptînd o lămurire asupra afacerii lor. Celălalt, însă, intră în biroul său fără să mai adauge nimic.

„Ei, dar așa nu se mai poate ! se supără Aristide. Ce e atitudinea asta ? Va să zică mă ții aici pe mine de atîta timp fără să îmi spui o vorbă ? Dar ce te crezi dumneata ? Păi ce-ți sînt eu ? Mă aflu în serviciul dumitale, să faci ce vrei cu mine ? Nu se poate continua așa !“ Așa îi veni să-i arunce în față acestui neamț mîndru și tăcut, însă revolta fusese consumată în gînd, la fel cum se întîmplă cu unii subalterni care doar în închipuire îndrăznesc să înfrunte pe șefii lor. Așteptînd mai mult de jumătate de oră întoarcerea lui Max, făcuse zeci de presupuneri. Teama că intrase într-o poveste necurată alterna cu mîndria că dăduse de o afacere importantă, care ar fi putut să-i deschidă o frumoasă carieră de spion. Prins între aceste două simțăminte contrarii, acum se transforma într-un iepure speriat, acum se vedea încununat de glorie. Sentimentele acestea contradictorii și noi totodată

erau prea copleșitoare pentru un biet suflet de agent economic.

Max, îndată ce intră în biroul său, formă un număr de telefon.

— Ce se aude ?

— Mașina cu oamenii noștri a plecat spre strada Lesbos.

— Da... altceva ?

— După aceea o să pornim spre casa domnișoarei.

— Acolo te vei duce personal și fără însoțitori, pe cît posibil să nu fii văzut de nimeni.

— Am înțeles !

— Dar acționați mai repede ! M-ați ținut două ore ca să aflați o adresă !

— Știți... voi să se justifice celălalt, dar Max îl întrerupse :

— Știu, și trînti receptorul.

După aceea, formă numărul lui Anton, ca să verifice dacă proprietarul telefonului se află în casă. Sună mult timp, pînă ce acolo cineva ridică receptorul și strigă : „Alo !“ Lui Max i se păru că vocea era puțin gîfîită. Mai auzi încă un „alo“, după care puse receptorul în furcă. Peste cîteva minute — își spuse — acest domn va fi adus legat în fața lui, și atunci va afla planurile lor.

Anton privi receptorul mirat. Se pregătea să iasă împreună cu Fotis, cînd sunase telefonul. Îl lăsase pe Fotis în vestiar și se grăbise spre aparat. Dar iată că i se trîntise receptorul. Fotis, văzînd că Anton întîrzie, intră în hol.

— Ce s-a întîmplat ?

— Știu și eu ? dădu Anton din umeri.

— Cine era la telefon ?

— Nu știu. Mi s-a închis.

— Poate ai întîrziat și s-a închis înainte de a ridica receptorul.

— Nu, am spus de două ori „alo", după aceea mi s-a închis.

— Ți s-a mai întîmplat ?

— Se mai întîmplă uneori, normăi Anton. Poate a greșit cineva numărul, ori se aștepta la o voce de femeie.

— Sau... ?

— Sau ce ? se miră Anton.

— Poate...

Nu-și termină gîndul. Își propusese de la început că la fiecare acțiune de a lui trebuia să țină neapărat seama de acțiunile probabile ale *celuilalt*. Trebuia să se hotărască o dată pentru totdeauna că acest *celălalt* exista, îl pîndea, îl urmărea, îi stătea în cale. Dacă agentul economic reușise să ajungă pînă la omul acela care se interesa de afacerea trenului, și dacă între telefoanele puse sub urmărire se afla și al lui Anton, atunci pentru adversar n-ar fi fost greu să dea de urmele lor. În acest caz, telefonul acesta nu putea avea altă explicație decît că vînătorul controla dacă vînatul se mai afla în cuib. Firește, ar fi putut fi și o simplă atingere de fir, sau puteau fi valabile explicațiile date de Anton. Din toate aceste presupuneri, aceea care îl interesa în mod special pe Fotis, și care părea să aibă o legătură cu ei înșiși și cu afacerea de care erau preocupați, era tocmai presupunerea că acest X necunoscut, pe care Fotis în calculele sale îl numea *celălalt*, sunase ca să controleze. Deci, a controlat. Deci, acum este convins că omul care îl inte-

resează se află acasă. Care ar fi mișcarea următoare a adversarului necunoscut ?

Era limpede că dacă raționamentul lui Fotis era just, adversarul sau adversarii se aflau în drum spre ei.

— Să mergem ! spuse brusc și-l trase pe Anton de braț.

— Ce s-a întîmplat ? se miră acesta.

— Haide, că n-avem timp.

Ieșiră pe palier. Fotis stătu cîteva secunde pe coridor, atent la zgomotele casei. Nu deslușì nimic special, în afara zgomotelor obișnuite. Să coboare ? Nu ! Trebuia să urmeze pînă la capăt varianta care îl făcuse să părăsească în grabă garsoniera lui Anton. Era necesar ca toate acțiunile sale să aibă o continuitate normală și consecventă, aceeași consecvență și continuitate pe care le-ar fi avut acțiunile *celuilalt*, în cazul în care presupunerea lui Fotis era justă.

Constatase că cele mai mari greșeli făcute în asemenea cazuri erau datorite faptului că deducțiile, oricît de perfecte, nu aduceau rezultatul scontat pentru că, la un moment dat, fie și pentru o singură secundă, era lăsat la o parte raționamentul de bază, era uitată presupunerea nr. 1, astfel că se producea o fisură în ceea ce privea urmărirea ei consecventă.

Fotis știa că deși pe scară nu se deslușea nici un zgomot suspect, adversarul său se află în fața ușii, că uite-l, acum urcă scările, sau în cel mai bun caz se vor întîlni față în față la intrare. Deci, nu trebuie să coboare pe scară.

— Există o scară de serviciu ? întrebă Fotis.

— Da ! De ce ?

— Cu ieșirea pe aceeași stradă ?

— Nu ! În spatele blocului.

— Haidem pe acolo ! spuse Fotis și grăbi pasul.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Anton, nedumerit.

Străbătură în grabă palierul și coborîră în fugă treptele. Ieșiră pe stradă tocmai în clipa cînd o mașină a Gestapoului frîna în fața intrării. În colț se și postase unul dintre ei, în timp ce un al doilea alerga ca să asigure ieșirea din spatele blocului.

Fotis tocmai cobora în stradă ținîndu-l de braț pe Anton.

— Hai, că e bine, îi șopti zîmbind.

— Dar de unde dracu' știai ? mormăi celălalt.

— Al șaselea simț ! rîse Fotis.

Știa din proprie experiență că un raționament care pare foarte simplu pentru acela care îl face, pentru unul neavizat, care nu a putut urmări întregul labirint al calculelor, capătă un înțeles supranatural, sau seamănă a hazard.

Opriră un taxi cu aburi, și Fotis dădu o adresă care îl făcu pe Anton să se mire și mai mult : era adresa fetei.

Desigur, asta trebuie să fie acțiunea lor următoare. Poate au aflat identitatea Lolei, poate nu. Dacă n-au aflat-o, Fotis nu avea ce pierde. În caz contrar, însă, trebuia să ia măsuri. Poate *celălalt* a și ajuns acasă la Lola. Fotis avea senzația clară că se angajase în luptă cu timpul, cu orele, cu minutele, cu secundele. De acum înainte, între *el* și *celălalt* începea o cursă aprigă, al cărei rezultat era încă necunoscut. Scopul vizitei în casa Lolei nu era încă pe deplin lămurit. Îi rămăseseră în minte vorbele cu fierul de călcat. Uitase ceva și în acest fel comunica prietenilor ei să treacă pe la ea și să șteargă urmele ?

Chiar în colțul străzii unde se afla casa Lolei exista o cabină telefonică. Fotis intră și formă numărul Lolei. Nu răspunse nimeni.

— Tu ai să stai aici ! îi spuse lui Anton.

— Dar unde te duci ?

— Sus. Dacă vezi ceva suspect, dai un telefon,

— Vin și eu !

— Nu e nevoie. Tu ar mai trebui să...

Se opri. Voia să-i dea o dispoziție în legătură cu ce avea de făcut în cazul în care el ar fi fost arestat. Era silit să se gîndească și la asta.

— Ce mai e ? întrebă Anton.

— Mda, mormăi Fotis. Dacă se întîmplă ceva, tu faci pe dracu în patru și prinzi trenul din urmă. Cît mai repede posibil ! Ne-am înțeles ?

— Ne-am înțeles ! dădu din cap afirmativ tînărul.

Îl lăsă pe Anton lîngă cabina telefonică și se îndreptă spre casa unde locuia Lola. Nu i se păru nimic suspect și intră. Scoase cheia din buzunar și lipi urechea de ușa apartamentului care se afla la etajul trei. Nu auzi nici un zgomot. Întoarse cheia încet și apăsă ușor pe clanță. Deschise ușa și intră. Păși încet în vestiar, apoi în cameră. Casa era goală. Își scoase pălăria și impermeabilul și le puse pe un scaun fără să se grăbească. În lupta cu timpul, știa că graba este cel mai mare dușman. Trebuia să se „grăbească încet". Trebuia să-și controleze orice mișcare, orice gest. Stau nemișcat în mijlocul camerei și privi în jur.

Garsoniera era mobilată cu gust. În cameră domnea o ordine desăvîrșită. „Am uitat fierul de călcat în priză", își aduse aminte cuvintele Lolei. Privi în jur. Fierul nu se vedea nicăieri. Atunci ce a uitat, sau ce voia să-i comunice prin acestea ? Dacă într-adevăr

uitase ceva, acest *ceva* trebuia să se afle undeva la vedere, o dată ce Lolei îi era teamă că poate fi văzut la o simplă vizită. Privi masa : nimic, nici pe noptieră, nici pe șifonier.

Deodată sună telefonul. „Anton", gîndi și se grăbi spre aparat. Dar cînd să ridice receptorul, se răzgîndi : și dacă nu este Anton ? Dacă este *celălalt*, care controlează din nou ? Fotis își dădu seama că procedase greșit și că trebuia să-i spună lui Anton să-l sune cu semnal. Acum era tîrziu. Hotărî să nu ridice receptorul. Ar fi putut să ridice receptorul și să răspundă numai în cazul în care ar fi auzit vocea lui Anton. Acest lucru l-ar fi salvat pe el, dar ar fi încurcat lucrurile și l-ar fi adus pe *celălalt* mai aproape de adevăr, dîndu-i posibilitatea să constate că în casă se aflau prietenii Lolei. Hotărî să primească bătălia timpului impusă de data asta de adversar. Nu mai putea da înapoi.

„— Am uitat fierul de călcat în priză", mormăi Fotis.

Lola pleacă în grabă, nemaiapucînd să ia legătura cu prietenii ei. În ultima clipă, mai face o tentativă, dînd telefon lui Anton. În ultima clipă ! Ce justificare ar fi putut aduce bătrînului Lola ca să poată părăsi trenul cu cinci minute înaintea plecării ca să dea telefonul acela ? „Trebuie să mă duc să dau un telefon, pentru că... pentru că"... „Da, asta este !" își spuse Fotis. Fraza cu fierul de călcat nu putea fi altceva decît justificarea Lolei față de Otto. Alt motiv mai serios nu putea să găsească. Acum da, trebuie să se grăbească.

Telefonul sună din nou, dar Fotis nu-i dădu nici o importanță. Acum era sigur că era Anton. Dacă te-

lefonul a sunat de două ori la intervale scurte, a doua oară nu putea fi decît Anton. Dacă prima oară fusese *celălalt*, n-avea nici un interes să dea și a doua oară. Dacă primul telefon era din partea lui Anton, acesta, neprimind nici un răspuns, neliniștit, ar mai fi sunat încă o dată. Deci, al doilea telefon trebuia să fie din partea prietenului său. Firește, se mai poate presupune că ar fi un cunoscut al Lolei sau chiar telefonul *celuilalt*, care venea imediat cu totul *întîmplător* după cel al lui Anton. Fotis însă, credincios conduitei trasate pînă acum, trebuia să aleagă varianta care ar fi putut să-i dăuneze și să acționeze ca atare. Ce i-ar fi putut spune Anton ? „Vin !" Ei, și ? Fotis tot nu putea părăsi casa pînă nu termina ce avea de făcut. Se repezi spre baie. Deschise o debara, de unde scoase fierul și scîndura de călcat. Din obișnuință, își trecu palma pe fier. Era rece. Puse priza și lăsă fierul pe suportul lui de sîrmă. Așeză scîndura între măsuța bucătăriei și răcitor, scoase o farfurie, o umplu cu apă, găsi o batistă de damă și o aruncă înăuntru. Și iar auzi telefonul. Intră în cameră. Nu era telefonul. Cineva suna la intrare. Va să zică au venit. Intră repede în bucătărie, încercă fierul cu degetul și-l scoase din priză. Era tocmai temperatura potrivită dacă s-ar fi ținut seama de faptul că Lola călcase înaintea plecării. „Bun" își zise. În ușă se auzi cheia. Își luă repede pălăria și impermeabilul și intră în bucătărie. Deschise larg ușa bucătăriei și se piti după ea. Scoase din buzunar revolverul și trase piedica.

Ușa de la intrare se deschise. Se auzi o voce în germană : „E cineva aici ?"

Se auziră pași.

„Cîți ori fi ? Unul singur ? De ce unu ?“ Doar aici nu se venea pentru o arestare. Era un simplu control. Ce voiau oare să controleze ? Poate asta : „Am uitat fierul de călcat în priză“.

Deci a procedat bine cu fierul, numai să-i fie de folos pînă la sfîrșit. Auzi pașii apropiindu-se de bucătărie. Cine putea fi ? *Celălalt*, sau un om de-al lui ? Ar fi preferat să nu aibă ocazia să-i vadă mutra. Necunoscutul se opri în pragul dintre bucătărie și cameră. Fotis își reținu respirația.

Se auzi soneria telefonului. Necunoscutul merse spre telefon și ridică receptorul. Spuse un „alo“, nu-i răspunse nimeni și așeză la loc receptorul.

„Anton a fost“, gîndi Fotis. Hotărî să iasă din ascunzătoare și să atace primul. Oare necunoscutul are revolver ? Desigur, însă acum după povestea cu telefonul și după primul contact cu casa goală, ar fi mai puțin vigilent. Din camera de alături nu se auzi nimic. „În ce punct al camerei s-o fi aflînd ? O fi întors cu fața spre bucătărie ?“

Ieși din ascunzătoare. Necunoscutul, maiorul chel, care de data asta era îmbrăcat civil, se afla în mijlocul camerei. În mîna care atîrna de-a lungul corpului ținea un revolver.

— Mîinile sus ! porunci Fotis în germană.

Neamțul întoarse capul brusc, surprins.

— Aruncă revolverul ! strigă din nou Fotis.

Neamțul lăsă revolverul să-i cadă din mînă.

— Dă-l cu piciorul spre mine !

Neamțul se conformă.

— Bine ! Acum fii bun, pune-ți mîinile după ceafă și ia loc.

Neamțul se așeză.

„N-am făcut bine că i-am vorbit nemțește, își spuse Fotis, dar cum dracu' să-i fi spus «Mîinile sus!» — ca să mă înțeleagă?“

— Ce cauți aici? îl întrebă de data asta în grecește.

— Nu înțeleg, răspunse celălalt în germană.

— Ești neamț? făcu Fotis pe neștiutorul.

Neamțul dădu din cap afirmativ.

— Și ce cauți aici?

— Am fost trimis, dădu neamțul din umeri.

— Pentru ce anume?

— Dar cine ești dumneata să mă întrebi? se supără neamțul.

— Deocamdată cu țin revolverul, iar tu trebuie să-mi răspunzi! Ca să mă întrebi tu, ar trebui să fie invers. Deci, pentru ce ai fost trimis aici?

— Mi s-au dat cheile, mi s-a spus să văd care se potrivește, să intru și să văd dacă...

— Dacă?

— Să văd dacă doamna care locuiește aici a uitat fierul de călcat în priză. E fata unui colonel.

— Numai atît?

— Atît.

— Cine te-a trimis?

— Am primit dispoziție.

— De la cine?

— Nu-l cunosc. Am primit dispoziția să fac tot ce-mi va cere cineva care se va prezenta cu numărul 013.

Abia acum Fotis își dădu seama de importanța pe care o avea înscenarea cu fierul. Va putea oare să fie folosită ca să se ridice bănuielile care planau deasupra Lolei?

— Bine, o să vedem. Deocamdată fă ce ți s-a cerut și mai discutăm noi.

Neamțul îl privi ca și cum n-ar fi priceput ce i se spune.

— Ce te uiți așa la mine? Te-au trimis să vezi dacă e un fier de călcat în priză. Du-te să vezi!

— Dumneata?

— Eu? Pe mine m-ai deranjat de la lucru. Am aflat că stăpîna casei a plecat și am venit să văd dacă e rost de șparleală.

Neamțul se ridică și se îndreptă spre bucătărie.

— Nu, nu e în priză, constată.

În clipa aceea sună telefonul. Fotis întoarse capul spre aparat. A fost de-ajuns această greșeală.

Neamțul i se aruncă la picioare. Fotis scăpă revolverul și alunecă. În cădere, se lovi de colțul mesei. Nu apucă să se dezmeticească, că neamțul se și năpusti asupra lui. Se prinseră într-o luptă corp la corp. Chelul era mai puternic decît el. Pe deasupra, Fotis mai era amețit după prima lovitură. Își eliberă o mînă și îi dădu adversarului o lovitură în plină față. Acesta însă, cum îl ținea de gît, îl pocni cu capul de podea.

Înainte de a-și pierde cunoștința, lui Fotis îi fulgeră un gînd: „Iată că trebuie să ai și pe dinafară cap tare, nu numai pe dinăuntru!"

Totul din jur începu să se învîrtească.

3

Max aștepta nerăbdător în apartamentul său. Chemase numărul Lolei de două ori și nu primise nici

un răspuns. Acum forma numărul pentru a treia oară. Îi răspunse neamțul.

— La telefon 013 ! spuse Max.

— Da, eu sînt, se auzi o voce slabă la capătul celălalt al firului.

— Dar ce dracu' faci acolo atîta vreme ?

— N-am putut deschide ușa, se justifică neamțul.

— Ei, și ce e cu fierul ?

— Nu era în priză.

— E cald ? întrebă Max.

— N-am observat...

— Dar ce ai, ți-ai înghițit limba ? Du-te imediat să vezi dacă este cald și să-mi descrii starea în care se afla camera.

— Imediat !

Anton aștepta în colț, așa cum fusese stabilit. Cînd văzu o mașină germană oprind în fața intrării. Din ea coborî un civil. Dădu telefon, dar nu răspunse nimeni. Mai încercă, dar fără succes. Cînd sună pentru a treia oară, auzi o voce necunoscută. Începu să aștepte să apară Fotis din clipă în clipă. Trecură cinci minute, și Fotis nu apăru. Își dădu seama că acesta a fost descoperit de neamț. Trebuia să acționeze, și repede. În mașină rămăsese șoferul în uniformă, care dormita aplecat peste volan.

Anton intră în bloc și urcă cu liftul pînă la etajul doi. Lăsă ușa ascensorului deschisă, ca să-l blocheze pentru cîteva clipe, și urcă pînă la etajul trei pe jos. Din apartamentul Lolei nu auzi nici un zgomot. Încercă ușa, era descuiată. Intră în vîrful picioarelor. Prin glazvandul întredeschis, îl văzu pe necunoscutul care coborîse din mașină. În mîna stîngă ținea revol-

verul, iar cu dreapta își ștergea sîngele de pe față. Era la un pas de ușă. Anton prinse ușor clanța glazvandului și apoi o împinse cu putere trîntind-o peste neamț. Capul neamțului se lovi de glazvand, care se făcu țăndări. În același timp, trupul lui trecu prin sticla spartă, căzînd spre vestiar. Restul nu mai era o treabă grea pentru Anton.

Fotis începu să-și revină. Deschise ochii. Îl văzu pe neamț șezînd în fotoliu și cu mîinile legate după ceafă. Închise din nou ochii, încercînd să-și amintească. Ce s-a întîmplat ? De ce naiba stă neamțul așa ? „Își bate joc de mine, altfel nu se explică".

Auzi o voce cunoscută :

— Ți-ai revenit ? Haide, că totul e în ordine.

Da, era Anton. „Bun băiat acest Anton", gîndi el și se ridică în capul oaselor.

— Plecăm, nu ?

— Da, mormăi Fotis.

— Și cu ăsta ce facem ? întrebă Anton, arătîndu-l pe neamț, care ședea în fotoliu, rezemat. Telefonul sună din nou.

— Hai, ridică receptorul și spune că totul e în ordine ! îi porunci Fotis chelului.

Neamțul se conformă și Fotis își lipi urechea de receptor, ca să poată asculta și el.

Cînd Max întrebă de fier, Fotis îi arătă spre bucătărie, șoptindu-i : „Ei, ce faci ?" Neamțul se duse la bucătărie, lipi fierul de obraz ca să-i poată simți mai bine căldura. Reveni la aparat.

— Da, am văzut, raportă.

— E cald ? întrebă Max.

— Da... călduț...

— Cît de cald ?

— V-am spus, călduț ! L-am lipit și de obraz. Fierul era pe grătarul lui, iar scîndura de călcat, sprijinită de masă și de răcitor. La marginea scîndurii este o farfurioară cu apă și o batistă.

— Bine ! se auzi vocea lui Max. Ceva suspect ?

— Nimic...

— E vreo fotografie acolo ?

Neamțul se uită în jur.

— Da, este, fotografia unei tinere femei.

— Bine, ia-o ! Ai anunțat omul de la echipa artistică ?

— Da.

— Bine ! Te întorci la postul tău și aștepți !

Max întrerupse convorbirea brusc, așa cum făcea totdeauna. Neamțul privi pe cei doi parcă întrebîndu-i : „Și acum ?“

— Și acum ?... Ce o să zică 013 ? Număr cu ghinion... N-ai scos-o la capăt cum trebuia... Dacă îmi ceri părerea, te-aș sfătui să taci... Interesul tău este să nu scoți o vorbuliță despre cele întîmplate. Prietenul tău nu trebuie să afle nimic. De la mine n-are să afle... Ce zici ?

Neamțul era, firește, de acord. Ar fi fost foarte primejdios pentru el să mărturisească pățania, să recunoască că a fost învins și de frică a mințit la telefon. Trebuia să tacă. Să se descurce 013 cum o știi.

— Bine... șopti. Nici de la mine n-are să afle.

— E foarte cuminte... Ți-a spus însă ceva despre o fotografie.

— S-o iau ? se miră neamțul.

— Dacă ai primit ordin...

— Dar voi...

— Ce-i cu noi ?

— Cine sînteţi voi ?

— Ce-ţi pasă dumitale ? În orice caz, precum vezi, nu ţi-am pus nici un fel de piedici în ceea ce priveşte executarea ordinelor. Asta e treaba voastră şi nu ne priveşte pe noi. Fiecare cu ale lui.

— Nu păreţi a fi hoţi...

— Îţi mulţumim pentru buna părere pe care ţi-ai făcut-o despre noi.

— Deci... pot să plec ?

— O, nu ! spuse Fotis. Îmi pare rău, dar o să plecăm noi mai întîi.

— Nu... nici asta... În meseria noastră avem nevoie de revolvere. Dumneata o să-ţi faci rost de altul.

— Bine... se resemnă neamţul. Se gîndea că totuşi a scăpat ieftin din această încurcătură. 013 n-avea de unde să afle cele întîmplate.

— Plecăm, spuse Fotis. Peste trei minute, ieşi şi dumneata.

Peste cîteva clipe se aflau în stradă.

— Şi acum cît mai repede ! şopti Fotis şi opri un taxi.

Intrînd în maşină, îl strînse pe Anton de braţ.

— Îţi mulţumesc.

— Ei... şi tu... făcu Anton jenat.

Fotis îşi privi ceasul. Acum observă că nu mai mergea. Probabil s-a stricat atunci cînd a căzut. Îşi scutură mîna şi-l puse la ureche. Începu să meargă din nou.

— Cît e ceasul ? îl întrebă pe Anton.

— Două şi jumătate, răspunse prietenul său.

Fotis îşi potrivi ceasul.

CAPITOLUL IV

„Dar dibăcia analistului se arată mai ales în cazurile ce stau dincolo de reguli. El face în tăcere o mulțime de observări și deducții. Partenerii săi fac, poate, la fel. Iar valoarea informației dobîndite nu stă în trăinicia deducției, cît în calitatea observației."

„Crimele din rue Morgue" — E. A. POE

1

Impresarul, îndată ce primi înștiințarea lui 013, se îndreptă grăbit spre tren. Îl lăsă pe Johann să se ducă la vagoanele artiștilor, iar el urcă în vagonul unde se aflau Otto și Lola.

Cele comunicate de 013 l-au îngrijorat. Șeful îi ordona să se apropie de însoțitoarea lui Otto Kreissman și să fie cu ochii în patru, urmărindu-i toate mișcările. I se mai spunea să încerce parola „Noi portocalele le mîncăm crude", la care, din păcate, nu se cunoștea răspunsul. Trebuia să aibă grijă de orice persoană s-ar fi apropiat de ea și să afle dacă în gara din Atena a dat un telefon în legătură cu un fier de călcat.

Asupra acestui ultim punct nu era prea lămurit Schmidt, dar spera să afle mai multe după discuția cu fata.

Schmidt nu-și închipuia că cineva reușise să le afle planul. De data asta, au lucrat cu cea mai mare atenție, iar asupra discreției nu încăpea nici o îndoială. Nu știau despre transport decît trei persoane : Bătrînul Pöschl — șeful, 013 și ei, impresarul. Hotărît lucru, transportul ăsta era cu ghinion.

Îi găsi pe Otto singur în compartiment. Dormea. Schmidt privi prin geamul ușii, fără să intre.

„Unde o fi domnișoara ?“ se întrebă. Porni de-a lungul coridorului, uitîndu-se în celelalte compartimente. N-o văzu nicăieri. Nici pe ea, nici pe cei doi ofițeri cu care călătorea împreună. Într-unul din compartimente, cîțiva nemți jucau poker. În cel din urmă compartiment, erau două femei și un civil care dormea cu pălăria pe față ca să se ferească de lumină.

Una din femei semăna cu Lola. Era de aceeași talie, și brunetă. Dacă Lola ar fi întîlnit-o, poate și-ar fi adus aminte de acea femeie care dăduse telefon în cabina din gara Atena. La fel, și agentul poliției economice. Aristide ar fi alergat să-i anunțe pe agenții secreți că o descoperise pe femeia din fotografie.

Impresarul intră în compartimentul unde se afla Otto. „Poate e mai bine așa, gîndi el. Am să încerc să-l trag de limbă.“ Trase încet ușa glisantă. Bătrînul deschise ochii :

— Poftiți, poftiți, îl invită, nu dorm.

— Bună ziua, domnule colonel.

— Luați loc, dar cum v-ați izolat de compania dumneavoastră ?

— Am fost chemat la telefon, în legătură cu niște decoruri pe care le-am uitat după ultima reprezentație. Pînă să dau lămuririle necesare, era cît p-aci să pierd trenul. Abia am reușit să sar din mers în vagonul dumneavoastră.

— Bine că ați venit, că începusem să mă plictisesc.

— Dar dumneavoastră cum ați rămas singur ?

— Mi-am zis că dacă rămîn singur am să trag un pui de somn, dar n-am reușit, se plînse colonelul. N-am dormit toată noaptea. Călătoria asta neașteptată...

— Vă duceți la o consfătuire de arheologi, se spune.

— Da, desigur, am însă și răspunderea trenului, se laudă Otto.

— Și domnișoara se ocupă de arheologie ?

— Este fiica mea adoptivă și asistenta mea, un om excepțional.

— Pare cam nervoasă.

— O, da, aveți dreptate, n-are astîmpăr. Nu poate sta locului. Din cauza profesiei, noi, arheologii, sîntem oameni de acțiune. Azi sîntem aci, mîine în alt loc... Ne cuprinde febra căutării. Viața noastră este cartea și cazmaua. În cărți găsim cîte o informație importantă căreia nu i s-a dat atenția cuvenită milenii întregi, iar cazmaua controlează exactitatea informației. Și iar de la capăt. Pentru că, precum știți, desigur...

Bătrînul se aprinsese. Își continua pledoaria despre munca arheologică cu o pasiune demnă de un auditoriu mai atent decît impresarul, care stătea pe ghimpi și care aștepta prilejul să-l întrerupă.

— Dar unde s-a dus domnișoara, cu domnii ofițeri ?

— O, o, nu știți ? Oriunde apar artiștii, atrag femeile ca magneții ! S-au dus în vagoanele dumneavoastră.

— În vagonul nostru ? se îngrijoră Schmidt.

— Da, s-au plictisit și au hotărît ca intervalul dintre două stații să-l petreacă cu oamenii dumneavoastră.

— Bună idee, a cui a fost ? se interesă „Ofticosul".

— Se înțelege a cui ! V-am spus doar că noi, arheologii...

Dar Schmidt nu-l mai auzea. Faptul că Lola făcuse propunerea părea că se lega de informația primită la telefon. „Ce s-o fi petrecînd acum acolo ? Ce-mi veni să părăsesc tocmai acum vagonul ?"

Bătrînul avea poftă de vorbă și-i tot dădea despre meseria grea și frumoasă a arheologilor, că lui Schmidt îi venea să-l arunce de la fereastră. În sfîrșit, prinse o nouă pauză binefăcătoare și apucă să spună.

— Ei... să mă duc și eu la ai mei...

— Da, da... nu se împotrivi Otto. Ar fi bine chiar să vedeți ce se petrece acolo.

— Adică ce să se petreacă ? tresări impresarul, cu gîndul la grijile sale.

— O, nu ! Nimic special. Însă nu este bine ca cineva să-și lase postul !

„Bătrînul ăsta își bate joc de mine", gîndi Schmidt și spuse cu glas tare :

— Am auzit că a avut necaz domnișoara la plecarea din Atena.

— Da ! E uitucă, ca orice om de știință. Explicația este că oamenii de soiul nostru sîntem prea preocupați de gîndurile noastre științifice și tot ce nu este

legat de ele trece prin noi neobservat. Nu știu dacă ați citit Jules Verne, într-una din cărțile sale este vorba de un inginer nebun care, cu toată nebunia lui, cînd era vorba de știință, își revenea și...

„Asta mi-a mai lipsit, să stau să ascult acum povești de Jules Verne", își spuse impresarul și hotărî să-l întrerupă, fără să aștepte, de astă dată, o fisură în pologhia colonelului.

— Am auzit că-și uitase fierul de călcat în priză.

— Inginerul ? întrebă candid Otto.

— Nu... eu vorbeam despre domnișoara Lola.

— Oh, da ! Uitase fierul de călcat în priză. Da, e uituca. Și pe urmă a dat un telefon la o vecină, însă nici asta nu i-a reușit, căci în grabă formase numărul greșit și nu a mai avut timp să mai încerce, pentru că trenul se punea în mișcare.

Impresarul se ridică și se pregăti să plece înainte ca Otto Kreissman să înceapă vreo nouă poveste despre oamenii de știință.

— Eu mă duc, spuse sec, ca să nu-i dea posibilitate colonelului să mai spună ceva. Și ieși pe culoar.

„Va să zică, povestea cu telefonul pare să fie adevărată", comentă în gînd, în timp ce trecea dintr-un vagon în celălalt. Una din ferestrele vagonului era deschisă, și Schmidt se uită afară. Tresări. Nu văzu cele două vagoane din urmă și îl cuprinse panica. Își reveni repede dîndu-și seama că trenul luase o mică curbă și vagoanele din urmă nu se vedeau. Se uită din nou. Da, desigur, așa era. Însă întîmplarea i se păru prevestitoare de rele. Ar fi vrut chiar acum să oprească trenul ca să ajungă o clipă mai repede în vagoanele artiștilor. Privi semnalul de alarmă. Să-l tragă ? „Ce dracu' m-a apucat ? se dojeni. Parcă aș fi

la prima misiune.“ Nu putea să-și ia ochii de la semnalul de alarmă. Văzu sîrmulița cu plumb cum se legăna. „Drace ! își spuse. E ruptă !“ Și, într-adevăr, sîrma semnalului de alarmă era ruptă. Ce s-a întîmplat ? Cineva trăsese semnalul într-o altă cursă și uitaseră să pună la loc plumbul ? Străbătu grăbit culoarul. Nu apucă să ajungă la capăt, că se auzi urletul locomotivei, zgomot de vagoane care se ciocneau. Se auziră strigăte, geamantane căzute, o hărmălaie de nedescris. El însuși, din cauza opririi bruște, se lovi de ceva tare și simți că-i sîngerează capul. Trenul se opri.

Schmidt își reveni repede și dintr-o săritură era afară, alergînd spre vagoanele artiștilor, înnebunit de teamă.

Vagoanele se aflau la locul lor. La ferestre apărură capete, nemții săriră jos cu revolverele în mînă, speriați, crezînd că este vorba de un atac al patrioților. De peste tot se auzeau țipete, întrebări la care nu răspundea nimeni, o femeie striga că cineva este grav rănit în compartimentul unde se afla, un bărbat ieși ținîndu-și cu amîndouă mîinile fața care-i sîngera din abundență.

Apăru controlorul cu oamenii de pază ai trenului.

— Cineva a tras semnalul de alarmă ! spuse controlorul.

— Unde ? În ce vagon ?

Nu se știa încă. S-a dat dispoziția ca toți călătorii să se întoarcă în vagoanele lor, ca să se facă controlul.

Controlorul, însoțit de paza trenului, o luă de la capătul garniturii, cercetînd semnalele de alarmă. Doi medici se îngrijeau de cei răniți. Nu era nimic grav.

Schmidt ajunse dintr-o răsuflare la vagoanele artiștilor. Totul era în ordine. Johann coborîse, rămăsese Lola, speriată de întîmplare, la fel ca și nemțoaicele din echipa artistică. Acordeonista se lovise la genunchi și țipa ca din gură de șarpe. Maiorul stătea lîngă ea, căutînd s-o ajute. Impresarul privi în jur. După ce se asigură că totul la ei este în ordine, porni să-i găsească pe controlor, să vadă cum merg cercetările. Îi găsi în vagonul lui Otto. Îi urmă de aproape, interesat. În vagonul alăturat, se opriră.

— Uite, aici s-a tras semnalul de alarmă, arătă el semnalul tras.

Era cel văzut de Schmidt.

— Asta era tras dinainte, îi scăpă lui Schmidt.

— Cum înainte ? se mirară oamenii de pază.

— Așa mi s-a părut, că l-am văzut rupt, nu insistă impresarul.

Oamenii nu încetau comentariile. Se presupunea că cineva se speriase cine știe din ce cauză și trăsese semnalul, iar acum îi era rușine să recunoască.

Pînă în cele din urmă nu se află cine trăsese semnalul.

Schmidt nu știa ce să creadă, dar simțea că este ceva necurat la mijloc. Își amintea foarte bine că semnalul despre care era vorba fusese tras dinainte. Îl văzuse foarte bine, nu se îndoia de acest lucru. Toate celelalte semnale fură găsite în ordine. Pentru ce s-a oprit trenul ? Cum se face că mecanicul a frînat fără ca cineva să tragă semnalul de alarmă ? În clipa în care se oprise trenul, Schmidt se afla în vagonul respectiv și era în stare să declare cu toată certitudinea că nu se găsea nimeni pe culoar. Presimțea că trebuie să fie o legătură suspectă între oprirea trenului și

semnalul tras înainte. Nu cumva era un semnal care o avertiza pe Lola că se află în primejdie ? Cine era acela care o anunța ? Și pentru ce ? Se gîndi că dacă prezența lui în vagonul Lolei a fost observată, s-au luat imediat măsuri. Dar cine putea face așa ceva dacă nu mecanicul locomotivei, care pretexta tragerea semnalului în timp ce plumbul era rupt demult. Toate astea îi întăreau convingerea că cineva aranjase și prevăzuse totul dinainte. Dar se mai putea să nu fie nimic din toate astea, cineva să fi tras semnalul, avînd grija să-l pună la loc ca să nu se vadă.

Îl întrebă pe controlor, fără să-i dezvăluie bănuielile și fără să insiste asupra semnalului tras înainte.

— Nu se poate ca cineva să tragă semnalul de alarmă și să pună la loc plumbul ?

— Am cercetat toate semnalele... de altfel s-a și găsit, precum știți, răspunse el privindu-l mirat.

— Și nu se poate ca cineva să bată plumbul din nou ?

— Se poate... desigur... cineva care posedă cheia specială, presa de apăsat plumbul... nu văd însă pentru ce ?...

— Și ați cercetat cu atenție toate semnalele ? continuă Schmidt, pornind un interogatoriu în toată regula.

Se apropie de ei mecanicul locomotivei, ștergîndu-și mîinile cu cîrpa.

— Ce facem ? Pornim ? întrebă acesta.

Schmidt îl privi stăruitor. Mecanicul nu-și coborî privirea.

— Nu se știe cine a tras semnalul, îl informă controlorul.

Mecanicul dădu din umeri.

— Bancuri proaste, se găsește unul deștept și face glume de soiul ăsta.

— Numai să pun mîna pe el! se înfurie controlorul.

— Sînt cumva victime? întrebă mecanicul.

— Nu, din fericire! îl asigură controlorul.

Impresarul avea senzația că în jurul lui toți joacă o comedie, toți își cunosc la perfecție rolurile, și numai el este spectatorul care nu știe nimic din ce se petrece în culise și cum se va desfășura mai departe piesa.

— Ce facem? Plecăm? insistă mecanicul.

— Da, plecăm. Procesul-verbal îl întocmim pe drum.

— Intrați în vagoane! strigă mecanicul, vesel. Haideți, că avem mare întîrziere.

Călătorii începură să se strîngă din nou aproape de vagoane. Dacă cineva i-ar fi numărat pe cei care se îndepărtaseră, ar fi observat acum că sînt șase în plus față de numărul celor care au coborît. Patru din ei se răspîndiră în diferite vagoane, iar doi bărbați, dintre care unul mai în vîrstă, suiră chiar în vagonul lui Otto și intrară în compartimentul ocupat de femeia care dăduse telefonul din gară. Omul cu șapcă ocupă un loc în compartimentul alăturat.

Călătorii se întoarseră la locurile lor. Discutau aprins cele întîmplate, adunîndu-și lucrurile împrăștiate.

Otto îi invită pe artiști în compartimentul lui. Johann și acordeonista primiră propunerea cu plăcere.

— Haideți cu toții la noi, se însufleți maiorul.

Numai lui Schmidt nu-i convenea propunerea, nevrînd să se îndepărteze de vagoanele sale, însă primi

și el din dorința de a se apropia de însoțitoarea colonelului. Porniră cu toții. Acordeonista, la îndemnul lui Johann, luă și portocalele. Urcară în vagonul lui Otto. Trenul porni.

— Cine o fi tras semnalul ? întrebă Lola.

— Dînsul, dînsul, glumi Otto, arătîndu-l pe impresar. Din dorința de a se afla cît mai repede lîngă voi. Îl plictisisem cu pledoariile mele științifice.

Gluma lui Otto îi displăcu impresarului. Lola îl privi curioasă.

— Dumneavoastră ?

— Cred că domnul colonel glumește... se justifică el.

— Desigur, glumesc ! Asta ar mai lipsi, să fie adevărat.

Lola însă înregistrase fraza și observase reacția lui Schmidt la gluma bătrînului.

— Chiar dumneata ai tras semnalul ? făcu ochii mari acordeonista.

— Oh, oh, ați și crezut ! Dar cum era să tragă dumnealui semnalul ? spuse Otto și-i pofti : Intrați, luați loc, ca la dumneavoastră în vagon.

Se lipiră unul de celălalt, ca să încapă. Schmidt rămase în picioare, nu pentru că nu se mai putea face un loc și pentru el, dar voia să-i aibă pe toți în față, să le supravegheze mișcările și în același timp să țină sub observație culoarul. Acordeonista le oferi portocale nu prea coapte. Trecu punga de la unul la altul. Veni și rîndul lui Schmidt.

— O, portocale ! se bucură el și, dînd punga mai departe, spuse, cu ochii la Lola : Noi portocalele le mîncăm crude.

Lola, pregătită de data asta, nu se arătă suprinsă. În schimb, lui Schmidt i se păru că acela care tresărise la cuvintele acestea fusese Johann. Să fie realitate, sau numai o părere ?

Lola luă o portocală, repetînd ce-i spusese și lui Johann :

— Mi-e îmi plac portocalele făcute dulceață.

Reușea să se stăpînească. Cele trei ore care trecuseră de la plecarea din Atena îi prilejuiseră multe surprize, replica impresarului era aceeași cu a lui Johann. Să fie parola sau o simplă întîmplare, datorită faptului că mîncau chiar portocale ? Cum era posibil ca și Johann, și Schmidt să dețină parola ? Căci dacă nu era întîmplător, de unde o știau ? Cum au aflat-o ?

Lola încercă să caute variantele posibile. În primul rînd, era nevoită să remarce coincidența că amîndoi, și impresarul și Johann, coboriseră la aceeași gară și după aceea au rostit parola. Johann venise direct în compartimentul lui, unde o găsise pe ea, în timp ce Schmidt se dusese direct în compartimentul ei. De aici trebuia să tragă concluzia că Johann nu încercase s-o caute în mod special, lucru pe care l-a făcut impresarul. Desigur, îl putea justifica prin faptul că trenul pornise și abia apucase să urce în primul vagon care îi trecuse prin față. Era o explicație plauzibilă, dar ea era datoare să țină seama doar de explicația care ar fi putut s-o pună în pericol.

Acest fel de a gîndi îl învățase de la Fotis. Acum încerca să lege faptul că Schmidt se dusese în căutarea ei cu oprirea bruscă a trenului, fără să se fi dat de urma celui care a tras semnalul de alarmă. Deci se poate presupune că s-a dus în compartiment, n-a

găsit-o, a aflat că este în vagonul artiștilor și, grăbit să se întîlnească cu ea, sau ca să împiedice o catastrofă, a tras semnalul. Dar de aci nu putea trage concluzia că impresarul este un dușman. La fel ar fi putut acționa și un prieten. Un lucru însă era clar, unul din cei doi care pronunțaseră parola era prieten, era omul ei. Care din doi însă ?

Cercetă apoi varianta care îl privea pe Johann. Cineva îi comunicase parola cu care să se apropie de ea. „Bagă de seamă — poate i s-a spus — însoțitoarea lui Otto Kreissman este suspectă, face parte dintr-o organizație de rezistență și se interesează de treburile noastre. Parola folosită este : «Noi portocalele le mîncăm crude.» Bine, dar de unde au aflat dușmanii parola ? Își dădu seama că numai telefonul ei putea fi de vină. Faptul că nu s-a dus s-o caute venea în favoarea ipotezei că Johann este dușmanul. Se grăbise să se ducă în vagonul lui, simțind pericolul. Pericolul în legătură cu ce ? Astfel, Lola ajunse la concluzia că ceea ce trebuia păzit de către nemți se afla tocmai în vagonul artiștilor. Se dusese deci în vagon la el așteptînd ca să se demaște Lola, căci în cazul în care ea este în realitate ceea ce ei numai o bănuie, mai mult ca sigur că va încerca să ia legătura cu el. Și iată că așa s-a și întîmplat. Pregătindu-se să folosească parola, Johann venise și cu portocalele. Acum Lola se felicita pentru faptul că n-a dat răspunsul care trebuia.

Oprirea trenului într-o haltă prilejui o nouă întîrziere. Deodată se auziră strigăte :

— Apă ! A-pă ! A-pă ! Și în continuare, ordine în limba germană. Călătorii au ieșit la ferestrele vagoanelor. Strigătele veneau dinspre locomotivă. Oamenii

au înțeles că cei care cereau apă erau ostatecii din „colivie".

Paza trenului se repezi la vagonul „colivie". Ofițerul german îi amenință că dacă nu tac o să dea ordine să se tragă asupra lor.

— Trageți ! Și așa murim de foame și de sete ! strigă cineva în germană.

Și din nou strigătul scandat :

— A-pă ! A-pă ! A-pă !

Otto, care apăruse și el la fereastră ca să vadă despre ce este vorba, devenise palid. Lola îl privi, iar el simți implorarea din privirea ei. Se hotărî.

— Veniți cu mine ! spuse și ieși primul din compartiment.

Maiorul și căpitanul îl urmară. Ceilalți s-au înghesuit la fereastră să vadă.

Otto se apropie de comandantul pazei și-i ordonă :

— Dați apă oamenilor.

— Domnule colonel... avem dispoziții stricte că...

— Aici, în acest tren, eu ordon ! făcu sever Otto. Oamenii cer apă. Un învingător trebuie să fie generos !

Căpitanul cu părul alb umplu o găleată dintr-o cișmea care se afla în apropiere și o duse ostatecilor. Prin sîrma ghimpată apărură mîinile oamenilor. Ofițerul de pază fu nevoit să desfacă deschizătoarea „coliviei".

Otto și suita lui se îndreptară din nou spre locurile lor. Arheologul era necăjit de întîmplarea asta. Nu putea pricepe măsurile pe care le luau compatrioții săi împotriva populației civile.

În timp ce se îndreptau spre vagon, maiorul îi șopti căpitanului :

— Nu-mi place de loc povestea asta... O să se lege de noi cei din S.S.

— Dumneavoastră nu știți ce înseamnă să-ți fie sete... răspunse încet, ca pentru sine, căpitanul. Întrebați pe soldații noștri care au luptat în Africa...

Intrară în compartiment. Privirea plină de recunoștință a Lolei fu o răsplată pentru bătrînul arheolog. Toți erau tăcuți. Cu toate că Otto era colonel și pe deasupra comandantul trenului, fapta lui desigur ar fi avut urmări dacă cei din pază l-ar fi denunțat.

— Ei, pentru ce v-ați posomorît, domnilor? întrebă Otto, încercînd să pară bine dispus.

Johann începu să cînte, acompaniat de acordeonistă. Fredona și Otto. Era un cîntec vechi, de pe vremea lui. Lola îl stima pe arheolog, cu toată aversiunea ei față de cotropitori. Era un om blînd, un om de știință și care, după cîte știa ea, nu se amestecase niciodată în treburile naziștilor. Era cu neputință ca acest om să fie un colaborator al spionajului german în cunoștință de cauză. Lola credea, ca și Fotis, că Otto era folosit fără ca el s-o știe, tocmai pentru faptul că nu era un nazist notoriu.

— Vai! strigă acordeonista. Cum trece vremea! E ora trei!

2

Max stătea ca pe ghimpi. Dăduse de două ori telefon, însă omul lui nu sosise încă. „Dracu' să-i ia! mormăi. Oamenii ăștia nu sînt în stare să facă o

treabă ca lumea. Numai cu arma automată știu să tragă. Cînd le dai o misiune în care nu este nevoie de mitralieră, se încurcă."

Max, pe numele lui adevărat Robert Radecke, fusese pe vremuri un inginer foarte capabil, trimis ca montor specialist în toate țările unde firmele germane își vindeau instalațiile. Era firesc ca Abwehrul să se intereseze de el, să-l recruteze și să-l folosească în scopuri de spionaj, cum făceau de altfel cu mulți germani care călătoreau în afară de granițele țării.

Inginerul își părăsi curînd de tot meseria ca să se dedice spionajului, profesie în care avea să facă adevărată carieră. Pentru această profesie avea toate „darurile" care-i trebuiau : era un om dur, fără scrupule, ahtiat după cîștig ușor. Pe de altă parte, mai avea și alte calități care l-au ajutat să înainteze foarte repede, era inteligent, avea o mare putere de lucru, dispunea de o memorie ieșită din comun, iar din profesia lui de bază, ingineria, căpătase deprinderea calculelor logice, raționamentelor exacte, care îi crease faima de „medium" între șefii săi.

Max ieși în hol și, fără să acorde vreo atenție lui Aristide, intră în camera unde se afla șeful său — Pöschl.

Bătrînul deschise ochii.

— Ce s-a întîmplat ?

— Am adunat unele informații, însă nu pot să spun nimic precis deocamdată.

— Crezi că au dat de lăzile noastre ?

Wilhelm Pöschl începu să se neliniștească. Acest ultim transport îl interesa în mod special, pentru că socotea că o parte din el va trece în contul lui personal. De altfel, simțind sfîrșitul apropiat, deschisese

un cont la o bancă din Elveţia, precum şi la unele bănci din Portugalia. Transportul trebuia să ajungă cu bine la Salonic, de unde urma să-şi continue drumul pe alt traseu.

Ştia că Max va face imposibilul ca să ajungă transportul cu bine, pentru că — îşi spunea bătrînul — era clar că el nu putea să nu se fi gîndit şi la partea care i-ar fi revenit.

— Cineva ne-a încurcat planurile, spuse Max după o pauză.

— Ce vrei să spui ?

— Cineva a dat dispoziţia ca trenului să i se ataşeze „colivia". Acest lucru nu face decît să dea celor interesaţi siguranţa că este vorba de un transport special.

Pöschl tăcu. El fusese acela care dăduse ordinul şi se simţea vinovat. Luase această măsură pentru mai multă siguranţă.

De cîteva ori transporturile fuseseră descoperite, o dată chiar se formase o întreagă manifestaţie într-o gară, cînd populaţia aflase că se scot în afara Greciei unele statui. Cu toată intervenţia forţelor poliţieneşti şi a armatei de ocupaţie, trenul nu a putut fi pus în mişcare, iar înaltul comandament german fusese silit să dea asigurări populaţiei că nimic din valorile arheologice ale ţării nu va fi luat. Ca să fie crezut, pretexta chiar un ordin special al führerului în această privinţă.

Patrioţii, care aveau ochi peste tot şi nici o mişcare a cotropitorilor nu rămînea necunoscută, vegheau continuu, acesta fiind de altfel motivul principal care silise comandamentul german de ocupaţie să se ţină de cuvînt.

— Bine, Max, fă cum crezi mai bine, rosti în cele din urmă Pöschl.

— Eu trebuie să prind trenul din urmă...

Hotărîrea lui de a pleca să prindă trenul era consecința acțiunilor sale de pînă acum. Partea întîia a cercetărilor lui se sfîrșise cu un succes relativ. Urma partea a doua a planurilor. Nu putea fi sigur că Lola era singură în tren. Poate sînt mai mulți în jurul ei, gata s-o ajute, lucru care trebuie verificat pe loc chiar de el personal. Cercetă toată afacerea de la început. O necunoscută are o convorbire telefonică suspectă. În această convorbire se pronunță și o frază care, după toate probabilitățile, constituie o parolă.

Verificarea dovedise că femeia putea să fie îngrijorată pentru că înainte de a pleca folosise fierul de călcat. Poate nu înregistrase gestul reflex al scoaterii firului din priză. De obicei, asemenea gesturi se fac cu totul mecanic, fără să-ți dai seama. Pleci de acasă, încui și totuși nu ești sigur de asta atunci cînd îți pui întrebarea, pentru că gestul este cu totul mecanic. Sînt gesturi de fiecare zi care se repetă de mii de ori. Se poate că în grabă, avînd în vedere că trenul era gata să plece, să fi format greșit numărul de telefon. Întîmplarea face ca acest număr să fie urmărit.

Convorbirea telefonică chiar dacă nu putea s-o pună pe Lola sută la sută sub acuzare, dovedea cu prisosință vinovăția posesorului aparatului, care a și reușit s-o șteargă înainte de a ajunge acolo Gestapoul.

Din clipa aceea Max simți că începuse lupta deschisă cu un adversar pe care în raționamentele sale îl numea „celălalt". Și pentru Max, acest *celălalt* exista și acționa probabil. După imprudența făcută de

prietena lui, trebuia să-și ia măsurile necesare ca să prevîntîmpine o lovitură. Chiar dacă Lola Rondiris nimerise întîmplător la acest număr de telefon, *celălalt* trebuia să acționeze, să-și steargă urmele, pentru că și el fusese imprudent.

Poate așa se explică faptul că deși cu un minut înainte mai era acasă, totuși reușise să scape de arestare. Pe de altă parte, văzînd că este căutat acasă, deci că Gestapoul e pe urmele lui, și-a prevenit desigur oamenii asupra primejdiei. „Poate e gata să pornească după tren, cum fac și eu", gîndi Max.

Această deducție îl făcu să se grăbească.

Își chemă omul la telefon și de data asta îl găsi.

— La aparat 013 !

— Da, eu sînt, auzi la capătul firului.

— Dar ce naiba ai făcut atîta timp, ce crezi că avem vreme de pierdut, de te miști ca broasca țestoasă ?

— A fost greu, spuse chelul, care era însă sub impresia celor întîmplate.

— A fost greu să arestați un om ? A fost greu să intrați într-o casă goală să vedeți dacă un fier de călcat este în priză și să constatați cam de cît timp a fost scos ? Păi așa poate s-o facă o slujnicuță într-o secundă.

— Da, aveți dreptate, spuse maiorul, gîndind că este în folosul lui să nu-l întărîte și mai mult.

Max spuse :

— Dacă așa ceva este greu, ce părere ai ? Pe front ar fi mai ușor ?

Omul primi amenințarea voalată fără să mai adauge nimic. După o pauză, Max întrebă :

— Ai fotografia ?

— O am, răsuflă omul, ușurat că primejdiosul său compatriot schimba tema. Este fotografia unei femei tinere, cu părul negru...

— Bine, îl întrerupse Max, s-o pui într-un plic și să aștepți la prima stație de tramvai de la biroul dumitale. Acela care va veni să ia plicul o să aibă în mînă un „Signal". Pleci imediat, sper că n-o să ne faci să te așteptăm.

— Bine... în ordine.

— Dar vreau să sper că de data asta totul va fi în ordine. Mai e ceva : să afli locul exact unde se află trenul la ora — privi ceasul — la ora trei și care este gara cea mai apropiată. Informația mi-o pui în același plic cu fotografia. Cred că nu este nevoie să repet că este vorba de trenul...

— Da, da, știu, trenul Atena-Salonic.

— O ! Ați început să gîndiți ! făcu ironic Max și trînti receptorul în furcă.

Ieși în hol. Luă de pe măsuță o revistă „Signal" în limba germană și o dădu lui Aristide, care se uita la el, implorîndu-i parcă atenția.

— Ia-o și vino cu mine. Plecăm.

Aristide se ridică. Nici nu încercă să afle unde plecau. Era mulțumit că ieșea pe stradă, că putea, în sfîrșit, să se miște.

Max intră în baie, își luă un prosop, aparatul de bărbierit, peria de dinți și le puse în servieta lui neagră.

— Ești gata ?

— Da, sînt gata.

Își luară pardesiurile și ieșiră în stradă.

Max opri mașina la cincizeci de metri departe de stația unde aștepta omul său. I-l arătă lui Aristide.

— îl vezi pe omul acela ? Da, ai fost de dimineață la el. O să-ți dea un plic. Te duci, îl iei și vii. Nu spui nimic.

— În ordine ! se bucură Aristide că i se dădea în sfîrșit o misiune. Deschise portiera mașinii și ieși. Max îl urmărea prin parbriz. Omul său avea un ochi vînăt și pe sprînceana dreaptă un plasture. „Or fi băut iar ca porcii, își spuse cu scîrbă. Idioții ăștia nu sînt buni decît să urle."

Îl văzu pe Aristide întorcîndu-se și porni motorul. Îi deschise portiera. Porni mașina fără să-i ceară plicul.

— Deschide-l, spuse.

Aristide se conformă. Deschise plicul cu mîini tremurînde. Nu se putu opri să nu scape o exclamație. „Ia te uită, domnule, gîndi, au și pus mîna pe ea ! Sînt niște ași, ce mai, ași !"

— Ea este ? auzi vocea lui Max.

— Da, chiar ea !

— Bine, să știi că o să avem de lucru. Plecăm din oraș. Trebuie să verificăm pe loc cele aflate și este necesar să vii cu mine.

— Da, dar știți... încercă Aristide să spună ceva. Începu iar să-i fie frică. Pentru ce să iasă din oraș cu acest însoțitor periculos ?

— Ce s-a întîmplat ?

— Știți... serviciul... la ora asta ar trebui să fiu...

— Am să te justific eu, i-o tăie scurt Max.

Mașina luă viteză. Max nu mai avea nevoie de agent, însă nici să-l lase nu putea, pentru că știa unele lucruri care nu erau pentru mintea lui.

— Mai este încă un bilet în plic, îi spuse.

— Da.

— Citeste-mi-l !

— Trenul se află la kilometrul 160, citi Aristide. Cel mai apropiat oraș : Lamia.

Max începu să calculeze. În patru ore trenul făcuse 160 de kilometri, ceea ce înseamnă o medie de patruzeci de kilometri pe oră. Dacă el ar merge cu „Mercedes"-ul cu optzeci de kilometri pe oră, înseamnă că ar prinde trenul din urmă la kilometrul 320, după patru ore, cu două ore înaintea sosirii trenului la destinație. Asta îi convenea. După cîte știa, întîlnirea lui cu trenul s-ar fi petrecut înaintea intrării în zona muntoasă.

„Mercedes"-ul fugea pe șoseaua națională. Înainte de a ieși din Atena, pe Max îl fulgeră un gînd. În dimineața aceea cînd se întîlnise cu maiorul chel, în biroul unde se afla și Aristide, neamțul nu avusese vînătaia pe ochi și nici leucoplastul. Cînd Max era nevoit să se ducă undeva personal, nici nu-și arăta adevărata identitate. Telefona că va trimite un om de ai lui și se ducea singur și, firește, nimeni nu îndrăznea să i pună întrebări de prisos. Nici maiorul nu știa că acela care venise dimineața să cerceteze unele dosare era una și aceeași persoană cu temutul 013 de la care primea ordine numai telefonic.

Opri mașina în fața unui telefon public și formă numărul.

— Ce-i cu fața dumitale ? întrebă îndată ce-i recunoscu vocea la aparat.

— Adică... nu știu ce vreți să spuneți.

— Te-am văzut lovit și...

— O, un mic accident, făcu omul speriat.

— Cînd s-a întîmplat ?

— Aseară... cînd mă întorceam... știți...

Max agăță receptorul. Era clar că chelul mințea. Pentru ce ? Poate a avut un accident și nu vrea să mărturisească...

Vru să lase baltă această problemă, s-o rezolve la întoarcere, însă se răzgîndi. Atitudinea chelului dădea de bănuit și Max nu era dispus să lase lucrurile încurcate. Unde ar fi putut să se lovească omul său în halul ăsta în răstimp de o oră de cînd nu l-a mai văzut ? Nu cumva...

Max formă numărul telefonului din apartamentul său. Sună mult timp. „Doarme bătrînul", mormăi înciudat. Max insistă. În sfîrșit, Pöschl ridică receptorul.

— Alo ?

— Eu sînt, spuse Max. Vă rog să-mi rezolvați o mică afacere. Dați un telefon și chemați-l pe chelul, știți, pe maiorul acela din... Încuiați-l într-o odaie și nu-i dați drumul pînă nu vin eu.

— Dar ce s-a întîmplat ?

— Vă explic cînd mă întorc. Am impresia că ne-a încurcat treburile.

— Bine... mormăi Pöschl.

Curînd puternica mașină ieși din oraș.

3

Și Fotis își făcea calcule și își punea la punct planurile. Îndată ce au ieșit din apartamentul Lolei, s-au dus la o gazdă, o femeie bătrînă unde Fotis ținea o cameră. Era una din locuințele lui conspirative.

Acolo era înregistrat cu nume fals și era luat drept un negustor dintre aceia care au relații cu nemții și obțin permisii pentru aducerea de alimente din provincie. Apartamentul era compus din trei camere aparținînd unei familii numeroase din care nu mai rămăsese decît această bătrînă, care locuia într-una din camere. Acest lucru nu-l deranja pe Fotis, dimpotrivă, îl ajuta să se acopere și mai bine.

Îi spuse bătrînei că trebuie să plece în provincie pentru două zile.

Într-o magazie din curte, pe care o transformase în garaj, avea un „Fiat", o mașină mică dar puternică și în foarte bună stare. Se pregăti de plecare.

Îl lăsă pe Anton în cameră, recomandîndu-l gazdei.

— O să stea la noi pînă mă întorc. N-ai nimic împotrivă ?

— Cu plăcere ! Așa nu rămîn nici eu singură.

Fotis îi spuse lui Anton să nu iasă de loc din casă pînă la întoarcerea lui. Intră în mașină și porni motorul.

Înainte de a părăsi Atena, mai avea de rezolvat două lucruri. Unul dintre ele era în legătură cu o întrebare a lui 013 către maiorul chel, pe care o auzise și el în receptor. Acest 013, poate una și aceeași persoană cu *celălalt*, întrebase dacă fusese anunțat omul din echipa artistică, ori și el, Fotis, ținea legătura cu un om tocmai din aceeași echipă. Să fie același om, cu joc dublu ?

Depăși gara și Depoul și ajunse din nou la Triaj.

— Cînd nu te vede omul cu anii, cînd apari de zece ori pe zi ! îl luă în primire omul lui.

— Aș vrea să știu unde se află trenul Atena-Salonic la ora asta, spuse Fotis, fără înconjur.

— Iată o întrebare la care pot să-ți răspund imediat, pentru că nu este un sfert de oră de cînd am mai fost întrebat.

— De cine ? se interesă Fotis.

— Comandamentul german al gării voia să știe la ce kilometru se află trenul.

— Și ?

— Acum un sfert de oră se afla la kilometrul 160.

— A venit cineva aici și te-a întrebat ?

— Nu, au cerut informații prin telefon. Acum trenul se află în Lamia.

— Bine, mai am o rugăminte, prietene, să-i anunți pe ai noștri ca pe tot traseul să aibă grijă de... „verișoara“ mea... o cunoști.. aceea cu mania antichităților.

— O cunosc, făcu cu ochiul omul.

— Transmite prietenilor noștri la toate gările ca să ia legătura cu ea și să vadă dacă are nevoie de ceva. Se află în vagonul patru cu un colonel german. Cine se va duce la ea, să-i spună că vine din partea „negustorului“.

— S-a făcut ! Peste un sfert de oră va ști și cea din urmă haltă !

— Și încă ceva... Fă în așa fel că, dacă va veni cineva care o să vrea să vorbească cu o echipă artistică...

— O știu... Au plecat două vagoane cu același tren.

— Da, despre asta e vorba. Fă deci în așa fel ca acela care va veni să ceară legătura să n-o primească. La nici o gară.

— Las' pe mine! Vor sări în aer toate posturile de telegraf!

Cu toate că asigurările șefului miroseau puțin a bravadă, Fotis era sigur că omul acesta este în stare să facă imposibilul ca să-i ajute.

— Ce mai știi despre vagoanele artiștilor? întrebă.

— Ce să mai știu? Cît timp artiștii au dat spectacole la unitățile din Atena, vagoanele au rămas aici la Triaj. Artiștii dormeau în vagoane. Sînt oameni în general simpatici.

— Pe cine ai cunoscut?

— Aveam de-a face cu unul Johann, un ciung, băiat bun, și cu impresarul lor, un om tăcut, de care ceilalți se cam tem. Mai este o cucoană cu acordeon. Ne-a înnebunit în fiecare seară. Umbla după bărbați.

— Cîte zile au stat la Triaj?

— Zece zile. Aseară au adus decorurile și lăzile.

— Ce fel de lăzi? ciuli urechea Fotis.

— Lăzi cu recuzită, cum spun ei. Costume, știu eu... de toate. Așa scrie pe ele. Dar grele ale dracului! S-au spetit hamalii să le care. Chiar glumeau că s-au îngreunat costumele de parcă ar fi fost plouate.

Fotis își notă în minte această informație. Își luă rămas bun și porni.

Măsura pe care o luase ca să oprească toate mesajele trimise către echipa artistică avea drept scop să împiedice orice comunicare a *celuilalt* cu omul din echipa artistică. Pe de altă parte, trebuia să se asigure pentru cazul în care omul său de legătură era

una și aceeași persoană cu agentul *celuilalt*. Fotis avea încredere în oamenii săi, însă această măsură trebuia luată. Pe Johann nu-l cunoștea personal. El reușise să ia legătura cu prietenii lui Fotis printr-o altă persoană, un om care aparent lucra pentru armata de ocupație.

„Poate și *celălalt* se află pe drum", își spuse Fotis.

Acest gînd era rezultatul celor aflate pînă acum, întărit și de informația șefului Triajului, că nemții s-au interesat de poziția trenului.

Se gîndi la această ipoteză. Dacă *celălalt* plecase pentru același scop pentru care pleca și el, acest lucru n-ar fi putut să se întîmple decît după vizita în apartamentul Lolei. Faptul că au căutat fotografia fetei însemna că voiau să o arate agentului, ca să recunoască în ea femeia de la telefon. Numai după aceea ar fi putut să plece *celălalt*. Nu poate să aibă față de el decît cel mult o jumătate de oră avans. Însă adversarul necunoscut poate are la dispoziție o mașină mai puternică decît a lui, fapt care mărea handicapul. În acest caz, *celălalt* însemna că va ajunge primul trenul. Mai departe probabil va continua drumul cu același tren, ca să verifice pe drum dacă planurile lor erau sau nu în primejdie. Fotis își dădea seama că numai dacă se va adeveri această ipoteză va avea posibilitatea să-l ajungă din urmă, firește cu o întîrziere de o jumătate de oră.

Opri mașina la bursa neagră. Cumpără struguri și zece pachete de țigări de o sută. Avea nevoie de ele ca să „ungă" micile rotițe întîlnite pe drum la diferite controale. Un „negustor" nu poate să nu ofere un pachet de țigări primului jandarm care l-ar fi oprit. Actele lui erau în regulă, foaia de drum, parafată la

comandatură, îi asigura o călătorie fără surprize, însă cheltuielile de „reprezentare" erau necesare. Mai avea în buzunar o foaie de hîrtie care îi dădea voie să aducă două sute de kilograme de făină. Totul era în ordine.

Ultimele case ale Atenei rămaseră în urma lui. Intră pe șoseaua națională. Era mulțumit că cel puțin pînă acum reacționase cum trebuie. Acceptase acea ipoteză care ar fi putut să-i producă neplăceri și s-a dovedit că procedase bine. Rămînea ca mașina să nu-i facă o boroboață pe drum. Trebuia să reușească. *Celălalt* n-are nici un interes s-o aresteze pe Lola la prima gară. O va însoți probabil pînă la Salonic, ca să surprindă eventualele legături ale ei.

Abia acum Fotis începu să realizeze imprudența lui Anton, acesta spusese la telefon parola. Firește, o dată ce convorbirea, precum se dovedise, fusese interceptată, era nevoit să presupună că nemții au înțeles poate că fraza despre portocale nu putea fi decît o parolă. Acest lucru, legat de faptul că în echipa artistică se afla un om al dușmanului, o punea în primejdie pe Lola. Desigur, agentul din echipa artistică va încerca să se apropie de ea spunîndu-i această primă parte a parolei. Lola va cădea în cursă? Fotis știa că fata nu are experiență, însă pățania din gara Atena trebuia s-o pună pe gînduri, s-o silească să raționeze, să se ferească.

În această primă parte a luptei între raționamentele lui și ale celuilalt Fotis ieșise învingător. Cîștigase unele poziții, pe care le consolidase. Mai avea un atu, care-i lipsea adversarului. Fotis lupta pe pămîntul lui, peste tot avea oameni gata să-i sară în ajutor. Știa de acum frontul nevăzut care se forma

în apărarea Lolei. Celălalt lupta pe teren străin, era singur, toate în jurul său îi erau dușmănoase, ba mai mult, trebuia să se ferească chiar și de compatrioții lui, să se ascundă de ei, pentru că treburile lui nu erau dintre acelea care puteau fi aflate de oricine.

„Fiat"-ul străbătu în plină viteză piața unui sat din apropierea Atenei. Era ora trei și treizeci de minute.

CAPITOLUL V

„...Vreau să fac să reiasă că aceste deducții sînt singurele ce se potrivesc și că bănuiala aceasta decurge neapărat din ele, ca unicul rezultat cu putință."

„Crimele din rue Morgue" — *E. A. POE*

1

Mecanicul locomotivei, un om trecut de cincizeci de ani, cu o mustață de haiduc, nu era în apele lui. De cînd cu povestea opririi trenului înjura de toți zeii și de toți dracii cunoscuți și necunoscuți și era gata să se ia la harță cu oricine, fără nici un motiv. Ajutorul lui, un tinerel a cărui față părea și mai murdară din pricina pufului ce i acoperea fața, îl privea cu ochi holbați ori de cîte ori era pocnit peste ceafă fără un motiv anume.

— Ce-i, meștere ? Nu te simți bine ?

— Tu să taci !

— Păi... nici n-am vorbit...

Într-o haltă, mecanicul prinse un moment prielnic și stătu de vorbă cu controlorul.

— Era cît p-aci s-o pățim cu semnalul acela de alarmă.

— Cine-și închipuia că o să fie observat semnalul tras înaintea opririi ? dădu din umeri controlorul.

— Uite că a fost observat. Am zis eu să tragă cineva semnalul pe drum, dar nu așa...

— Ei, gata... ce-a fost a fost... făcu controlorul.

— Crezi că a mirost ceva tipul ăla cu mutra de bolnav de febră ? întrebă mecanicul.

— Știu și eu ? Și-a băgat nasul peste tot... în orice caz, nu-mi place... Punea întrebări, de ce și cum, și dacă se poate să mai fie un semnal tras...

— Bine că oamenii noștri au apucat să se suie ! oftă mecanicul.

— Totul este în ordine. Numai nu-mi place că sînt în același compartiment unde vine și impresarul.

— Unde îi dăm jos pe prietenii noștri ?

— O să primim dispoziția pe drum. Deocamdată nu știm.

— Asta-i bună ! se supără mecanicul. Și întorcîndu-se spre ajutorul lui, care tocmai se apropia, strigă: Ce stai cu ochii holbați ? Vezi de locomotivă !

Apoi se luă la harță cu un muncitor de cale ferată care bătea roțile cu ciocanul.

— Ei, ce naiba faci acolo ? Unde s-a mai auzit să se controleze și în halte trenul !

— Dispoziție ! făcu sec omul. Nemții au ordonat controlul la fiecare stație.

— Și facem pe noi de frică ?

— Nu țipa, meștere, că-ți strici plămînii degeaba ! Am primit ordin să fac o treabă, o fac. Dumneata îi cari pe nemți, nu eu.

Omul ajunse și la vagonul în care se afla colonelul. Lola era la fereastra compartimentului și privea halta. Îl văzu pe omul care bătea roțile în dreptul

ferestrei. Părea că nu-i place sunetul, pentru că mai încercă o dată.

— Ce naiba, mormăi, și continuă fără să-și ridice capul : „Fii fără grijă, domnișoară... dacă ai nevoie de ceva, te adresezi oamenilor care vor face ce fac eu acum în orice gară ! Vin din partea «Negustorului»".

Mai stătu o clipă, așteptînd o vorbă din partea fetii, însă ea nu spuse nimic. Era uimită, deși se aștepta ca prietenii ei s-o ajute. Simți că prinde puteri și că acum este gata să înfrunte pe oricine ar fi încercat să se măsoare cu ea.

Trenul porni.

— Închide fereastra, e multă umezeală, o rugă Otto.

— O să plouă, spuse maiorul, care mirosea a săpun. Aici în munți plouă tot timpul.

În compartimentul lor se afla și Schmidt, care n-o slăbea din ochi. Lola nu se uita la el, o preocupa în continuare faptul că doi oameni s-au apropiat de ea cu parola. Care din doi îi era prieten ? Își aducea aminte că în amîndouă cazurile ea le-a răspuns aceeași frază : „Mie îmi plac portocalele făcute dulceață". Această frază a ei putea fi luată drept răspuns la parolă de către acela care nu cunoștea decît partea întîia, interceptată din convorbirea telefonică. Își făcu planul să-i controleze pe amîndoi.

Raționamentul ei era foarte simplu. Se va apropia pe rînd de fiecare și le va spune prima parte a parolei. Celălalt, în cazul cînd nu-i era prieten, va folosi drept răspuns fraza ei. În felul acesta se va demasca. Fără să mai stea pe gînduri, luă o portocală și ieși pe culoar. Peste cîteva clipe ieși și impresarul, care, de

altfel, aștepta momentul să fie singur cu ea. Se apropie și privi pe fereastră. Lola întinse portocala spre el, spunînd :

— Noi portocalele le mîncăm crude !

Impresarul nu părea surprins. Se aștepta la fraza asta și pregătise răspunsul.

— Mie îmi plac portocalele făcute dulceață ! spuse, sigur de reușită.

— O, văd că ați ținut minte replica mea, rîse ea, fără să-și piardă sîngele rece. Simți numai cum i se aprind obrajii. Ca să fiu sinceră, cînd sînt crude, sînt acre, amare...

Impresarul privea în jur, crezînd că fata se teme de o prezență nedorită. Nevăzînd pe nimeni, se întoarse din nou spre ea, zîmbind.

— În sfîrșit, de cînd așteptam clipa asta !

Lola se uită la el mirată.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți !

— Dar e foarte simplu, continuă el, mă învîrtesc în jurul dumneavoastră, așteptînd să vorbiți...

Lola, continuînd să aibă o mină mirată, repetă :

— Mă scuzați, tot nu înțeleg... am impresia că mă confundați...

— Mă bucur că sînteți omul nostru, mai încercă Schmidt o punte de legătură.

— Nici nu se putea altfel, nu vedeți cu cine călătoresc ? răspunse Lola.

Schmidt se încurcă de-a binelea. Nu mai știa ce să-și închipuie. După toate probabilitățile, fraza spusă de el trebuia să fie răspunsul la parolă, dar Lola nu numai că nu reacționa, dar îl lua și peste picior. Nu cumva a greșit ? De fapt, șeful lui nu era sigur că

fata este o spioană. Îi spusese să verifice. Iată că verificarea dăduse greș.

— Vreți să intrăm ? A început să fie frig, auzi vocea fetei, care, fără să mai aștepte răspunsul lui, intră în compartiment.

Lolei încetă să-i mai fie frică de acest om. Acum cînd știa că-i este dușman, se simțea mai liniștită. Cunoscîndu-l, va putea de acum înainte să se ferească, să fie mai atentă, să-i urmărească mișcările, să-i pareze loviturile, să atace — la nevoie.

În compartiment oamenii se distrau, spuneau anecdote, toate vechi de altfel, precum constata Lola, și toate de război, care abia acum ajunseseră la nemți și pe care le dădeau pe seama lui Mussolini.

Cînd o văzu intrînd în compartiment, Otto rîse :

— O, iat-o și pe domnișoara noastră ! Iar te-ai plictisit. Poate ți-ai mai adus aminte de fierul de călcat !

— Parcă aud clopoțelul pompierilor, glumi maiorul. Dacă pînă acum a ars cartierul întreg, nu mai aveți de ce să fiți îngrijorată.

— Ce s-a întîmplat cu fierul ? întrebă Schmidt, vrînd să verifice dacă cele spuse de Otto erau adevărate.

— Mi s-a părut că am uitat fierul de călcat în priză, explică Lola liniștită, am încercat să telefonez de la gara din Atena înaintea plecării trenului, însă în graba mea am format numărul greșit.

— Și n-ați înțeles pînă în cele din urmă că vorbiți cu un necunoscut ? întrebă Schmidt, făcînd eforturi să-și înăbușe tonul de anchetă.

— Ba da, vocea îmi era complet necunoscută, însă nici vocea vecinilor, unde am vrut să dau telefon,

n-o cunoșteam. Abia după ce a început să vorbească despre niște portocale mi-am dat seama că... Apropo, continuă Lola întorcîndu-se spre maior, ce ziceți de întîmplarea care face ca ceva ce se întîmplă dimineața să se mai repete de două ori în cursul zilei ? De pildă, întîlnirea cu cineva, un cîntec, o frază... Azi am auzit de trei ori aceeași frază, venită din partea unor persoane cu totul diferite una de alta și chiar necunoscute între ele.

Maiorul începu să explice rolul întîmplării în viața de toate zilele, lucru care îi displăcu lui Schmidt, pentru că abătea discuția de la tema care îl interesa. Lola simțea neliniștea impresarului și era foarte mulțumită că reușise să-l încurce.

În compartimentul lor intră controlorul, însoțit de un ofițer neamț din paza trenului.

— Actele dumneavoastră, vă rog.

Prezentară cu toții actele. Ofițerul cercetă cu atenție foile de drum ale compatrioților săi. Controlorul o privi pe Lola zîmbind.

— Dumneavoastră ?

— Actele mele se află la domnul colonel, spuse ea, arătîndu-l cu capul pe Otto.

— Că dacă erau la ea le-ar fi pierdut de trei ori pînă acum, rîse Otto.

— Care este gara următoare ? se interesă impresarul, iar Lola traduse întrebarea.

Controlorul își privi ceasul.

— Este ora patru... înseamnă că peste treizeci de minute ajungem la gara Domoxos.

Fata își recăpătă buna dispoziție, în timp ce impresarul stătea ca pe ghimpi. Acum cînd tentativa lui de a se apropia de Lola dăduse greș, începea să fie

îngrijorat. Dacă nu era Lola omul care se interesa de vagonul lor, atunci cine era ? Poate chiar în clipa asta, cînd el stă liniștit în compartimentul colonelului, pierzîndu-și timpul inutil, omul de care trebuie să se ferească acționează liniștit în vagonul artiștilor.

Simți privirile lui Johann ațintite asupra lui. „Ce mai vrea și ăsta de la mine ?“ Își aduse aminte de reacția „Ciungului“ la parolă și un gînd îi încolți în mintea lui : nu cumva el este cel care se interesa de transport ? Parcă îl vede și acum cum își întoarce brusc capul la fraza cu portocalele. Sau i s-a părut numai ? Căci atenția lui atunci era îndreptată mai mult asupra Lolei. Poate altceva a făcut să-și întoarcă privirea spre el. Hotărî să verifice la prima ocazie.

Explicațiile maiorului, pledoaria lui filozofică asupra coincidențelor începură să-i calce pe nervi.

2

Trecuse mai mult de o oră de cînd părăsiseră Atena.

Aristide ședea tolănit pe canapeaua din spate a mașinii. Își dădea seama că informația culeasă de el, și adusă la cunoștința acestui necunoscut, era de mare importanță.

Rîdea în sinea lui de furia comandantului cînd îi va consemna lipsă la apel. Îl și vedea învîrtindu-se în birou ca un leu în cușcă, tunînd și fulgerînd împotriva lui. Încerca să-și închipuie ce se va întîmpla și cum o să fie primit de șeful său la întoarcere, după

ce va isprăvi cu afacerea asta importantă. În primul rînd, o să intre în biroul șefului, abordînd o mină spășită, ca omul care a făcut o greșeală și așteaptă pedeapsa binemeritată de la șef. Asta o să-l întărîte pe bondocul acela, paznic al măcelăriilor, cum îi spunea în sinea lui, și să-l facă să urle fără rost. După aceea, Aristide îi va zimbi binevoitor, înțelegător chiar, în colțul gurii, ca să-l întărîte și mai mult. „Duceți-vă dracului, dacă nu aveți chef de lucru! Secția mea nu este azil de trîntori! Cine vrea să muncească, să muncească, cine nu, să ne spună de acum ca să ne despărțim. Ne-am înțeles?"

După vorbele astea, Aristide ar scoate din buzunar o coală pe care ar despături-o fără grabă, nearuncînd nici o privire șefului și i-ar înmîna-o. Parcă îi vede pe șef cum rămîne cu gura căscată. „Ce, demisionezi? Ce ai, mă nenorocitule? Crezi că te va hrăni mă-ta? Și pentru ce, mă rog, demisionezi? Unde ai fost zilele astea în care ai lipsit?"

„Din păcate, nu pot să vă spun. Este un secret care nu îmi aparține", o să-i răspundă Aristide amabil, respectuos, atît de evident însă, încît pentru oricine să fie clar că își bate joc de fostul său șef. Și fără să mai aștepte să vadă reacțiile lui, va părăsi biroul. Poate din ușă să mai arunce vreo două vorbe, ca să-i tachineze și pe șef și pe toți deșteptii de la secția unde și-a irosit talentele. „Fiți atenți! Mîine o să treacă iar baba aceea cu ouăle clocite, să nu pierdeți chilipirul!"

Și ar pleca pentru totdeauna din secția aia împuțită. Cale de două poște s-ar auzi blestemele șefului de țărănoi!

Sau mai bine ar face altceva. Ar da numai un telefon. După ce o să-l lase pe bondoc să urle cît o vrea, să se descarce, o să-i spună : „Vă rog să mă ștergeți de pe lista agenților care umblă după găini rîioase și scrumbii afumate cu lipsă la cîntar !“ Dar nu, atitudinea asta nu este demnă de un agent de nivelul lui. „Domnule comandant, o să-i spună, îmi pare rău, dar condiții neprielnice m-au silit să plec fără să pot în prealabil să vorbesc cu dumneavoastră. Din păcate, nici acum n-am dreptul să mă înfățișez, întrucît serviciul meu de acum nu-mi permite. Vă rog să primiți demisia mea pe această cale.“

În cele din urmă, Aristide fu nevoit să recunoască că toate acestea nu erau decît mici răzbunări demne de un agent economic. Nu, n-are să spună nimic, nu se va prezenta, ci va dispărea pur și simplu pentru toți cei din poliția economică. Asta se potrivește mai bine cu noua lui slujbă.

Cu aceste gînduri, timpul trecea mai ușor pentru Aristide, care era cît p-aci să înnebunească de mutenia necunoscutului. „Mercedes“-ul înghițea kilometri. „O lună să lucrezi cu ăsta, și uiți să vorbești“, își spuse Aristide. Privi ceafa subțire proaspăt tunsă a celui care stătea la volan și apoi privirea lui căzu pe impermeabilul și pe geanta neagră a „șefului“. „Am să-mi iau și eu una la fel“, își spuse, dar imediat își schimbă părerea. Nu trebuia să facă o greșeală ca asta. Șefii se supără cînd subalternii se îmbracă la fel cu ei. O astfel de atitudine arată că nu-și cunosc lungul nasului, ba mai mult, este o dovadă de lipsă de respect. Aristide, dimpotrivă, trebuia să spună „Dar unde vă găsiți aceste lucruri unice ? Am căutat peste tot și n-am putut găsi ceva asemănător, cu toate

că am o grămadă de cunoștințe în comerț..." Șeful ar fi zîmbit cu înțelegere, așa le place lor.

Nici gîndul ăsta nu-i plăcu lui Aristide. Asemenea tertipuri plac numai polițailor secțiilor economice, nu și oamenilor de talia acestui șef. Îi privi din nou ceafa. Avea păr negru care cu cît cobora spre ceafă se albea. „O să ne înțelegem bine, se gîndi, numai că este tăcut. Iar cînd șefii sînt tăcuți..."

Iar cînd șefii sînt tăcuți, ceva nu este în regulă. Un gînd rău pentru subalterni încolțește în mintea lor. Aristide se așeză într-o poziție mai normală, ca să-l poată vedea mai bine. Ce are de gînd ? Ce pregătește ? Cît timp erau la Atena, da, îi înțelegea tăcerea. În definitiv, trebuia să dezlege problema asta încîlcită. Acum însă tăcerea n-avea nici un rost. Oricum, firul începuse să se desfășoare cu succes, se aflau pe drum — „cine știe unde mergem" — și n-are pentru ce să tacă.

Și gîndurile negre au luat locul planurilor frumoase. Pentru ce tace acest om ? Ce mai pune la cale ? Nu cumva totuși nu i-a fost pe plac faptul că un străin a aflat de treburile lui ? Că doar afacerile astea nu sînt ca cele de la poliție, unde poate să se prezinte oricine, să reclame pe cutare, sau cutare băcan că vinde cu lipsă la cîntar. Aici, la serviciile de spionaj, hotarele sînt ermetic închise, nu permit nimănui să se strecoare, fie și îndemnat de gînduri bune.

Gîndurile lui Aristide fură întrerupte de oprirea mașinii. Ajunseseră la o barieră, unde trebuiau să-și prezinte actele unei patrule de nemți condusă de un ofițer.

„Șeful" și-a scos mîna prin portieră și-a arătat ofițerului o hîrtiuță. Nici măcar n-a oprit motorul,

nici nu s-a întors să-l privească pe compatriotul său. Căpitanul, comandantul patrulei, îndată ce-și aruncă o privire pe hîrtiuța aceea, pocni din călcîie. Șeful porni din nou mașina, fără nici un gest de salut.

Și rămase din nou tăcut.

Cu cît Max tăcea, cu atît pe Aristide îl treceau sudori reci. Îl mai impresionase și felul în care trecuse bariera, părînd că nu-i pasă de nimeni și de nimic. Căpitanul îl primise cu respect. Respect ori spaimă? Mai degrabă spaimă. Poate aceeași spaimă pe care o simțea acum agentul secției economice a poliției.

Aristide își reluă gîndurile de acolo de unde le părăsise, raționînd acum în grabă, febril, ca să preîntîmpine răul care se apropia.

„Va să zică, serviciilor de spionaj nu le place să te amesteci în afacerile lor. Desigur, atunci cînd este cazul, folosesc informațiile primite, iar apoi, cînd nu mai au nevoie de informatorul respectiv..."

Cînd nu mai au nevoie, se descotorosesc de el.

În cunoștințele lui Aristide în materie de spionaj erau cuprinse și metodele folosite pentru lichidarea acelora care începeau să devină supărători. „La urma urmelor, eu nu știu nimic din treburile lor, încercă să-și facă curaj Aristide. Eu am auzit o convorbire telefonică suspectă, am adus-o la cunoștința forurilor în cauză și gata! Nu mai am nici o treabă cu ei. Să mă lase să mă duc acasă, să-mi văd de serviciul meu, și n-au să mai audă de mine cît or trăi!"

Dar chiar nu știa nimic? Știa adresa lui Max. Știindu-i adresa, nu ar fi fost greu să-i afle și numele. Iar un om ca el n-ar fi permis nimănui așa ceva. Un om ca el ar fi folosit cu plăcere, și fără să i se miște nici un mușchiuleț pe fața lui, metoda „accidentului

de automobil“ pentru a scăpa de bietul Aristide care a îndrăznit să se viseze în postura colonelului Lawrance. A doua zi după accidentul fatal, ar fi apărut în ziare o știre, cîteva cuvinte pierdute în noianul micii publicități, anunțînd că „Aristide Cunelis, în vîrstă de... fusese găsit mort în urma unui...“ Ba nu, în primul rînd, i s-ar fi luat toate actele. Știrea ar fi sunat cam așa : „Necunoscut, de vîrstă mijlocie...“

Aristide, ajuns aci cu concluziile lui sumbre în ceea ce privește viitorul său, se grăbi să explice :

— Știți, domnule, ciudat... totul s-a petrecut atît de repede... uluitor de repede. Făcu o pauză și privind ceafa celuilalt continuă rîzînd forțat : Nici nu știu ce s-a întîmplat dacă stau să mă gîndesc... nici de casa unde am fost nu pot să-mi aduc aminte... Ha, ha ! Ori s-au petrecut toate foarte repede, ori nu sînt bun pentru o treabă ca asta ! Ha, ha ! Da, da ! Cred că are dreptate comandantul meu cînd îmi spune că n-am spirit de observație. Da, da, are perfectă dreptate !

Și rîse din nou, sec, fals, din laringe.

Un zîmbet imperceptibil înflori pe buzele lui Max. Chiar în clipa aceea se gîndea și el la soarta colaboratorului său ocazional. Faptul că știa unde este locuința lui îi hotăra soarta. „În orice caz, are spirit de observație“, gîndi Max.

Pe la ora patru și jumătate, Max opri mașina la marginea drumului. Aristide privi neliniștit ceafa „șefului“. Îi văzu puțin și profilul cînd deschise dulăpiorul din față. Aristide tresări. Se liniști însă repede observînd că scoate termosul și cu el în mînă iese din mașină.

Max deșurubă capacul termosului, îl umplu cu cafea și bău. Privi în jurul său, admirînd parcă natura, îi făcu un semn cu capul lui Aristide și îl întrebă : „Vrei și tu ?“

— Nu, mulțumesc, răspunse Aristide, care se aștepta la invitația asta, și se lipi de canapea, vrînd parcă să se facă una cu ea, ca nimeni să nu-l poată scoate de acolo.

„Lăsați amabilitățile, continua în sinea sa. Să scap eu de afacerea asta, și o să am tot timpul să mă înec în cafea !“

Max nu-i aruncă nici măcar o privire. Mai bău o cafea și respiră adînc, să se satur de aerul curat.

3

„Fiat“-ul lui Fotis fugea pe șosea mugind. „Haide, măgărușule !“ își alinta Fotis mașina. Să nu-mi faci vreo boacănă tocmai astăzi ! Sîntem în plin derby automobilistic. Raly-ul Londrei. Ba, nu ! Al Berlinului !“

Mergea cu șaptezeci de kilometri la oră, îl mai lăsă puțin să se odihnească și din nou mări viteza. Văzu bariera care îi tăia drumul și se opri. Se apropie de el căpitanul care îl controlase și pe Max. Fotis prezentă actele pentru control. Erau în ordine. Schimbă cîteva vorbe în germană cu căpitanul și îi oferi și un pachet de țigări de-o sută. Mai avea patru. Curînd veni și un căpitan de jandarmi, o veche cunoștință.

— O, domnule Fotis ! Ce bine îmi pare că vă văd. Demult n-aţi mai trecut spre Salonic.

— Ce să-i faci, treburi ! zîmbi Fotis prietenos.

După ce căpitanul de jandarmi îşi primi pachetul de ţigări, îl rugă să-i aducă „vreo două chile de făină", dacă este posibil.

— Ştiu, aveţi multe cheltuieli de „reprezentare", făcu el cu ochiul. Trebuiesc doar unse o grămadă de uşi, să nu scîrţîie ! Şi acolo la Atena costă scump, nu ca la noi la provincie.

— Ba nu, rise Fotis. La Atena, cu trei kilograme de făină aş putea să ung pînă şi uşa preşedintelui şi să-i cer postul de ministru al Economiei !

„Am pierdut cinci minute", îşi spuse încîudat Fotis după ce porni. Şi mai avea patru bariere de înfruntat, patru controale, şi mai trebuia să oprească la o gară mică să verifice dacă a ajuns dispoziţia pentru sprijinirea Lolei şi aceea pentru oprirea telegramelor adresate vagoanelor cu artişti.

Coti pe un drum de ţară şi intră într-o gară : „Sfîntul Theodor".

Clădirea gării era o casă cu un cat, la parter se aflau două camere, una folosită drept casierie şi sală de aşteptare, cealaltă drept birou de mişcare şi telegrafie. La etaj, se afla locuinţa şefului gării, care era şi casier, şi telegrafist. Restul personalului se compunea dintr-un singur bătrîn care avea grijă de barieră, de felinare şi de controlul liniei. Cînd unul din cei doi era bolnav, îi înlocuia cu succes soţia şefului. Toţi erau vechi cunoştinţe ale lui Fotis, care era primit bine ori de cîte ori trecea pe acolo. Nu ştiau precis cu ce se ocupă, îşi închipuiau însă, şi pe bună dreptate, că făcea parte din rezistenţă.

La biroul de mișcare o găsi pe soția șefului, o femeie veselă, grasă, care îndeplinea cu mare plăcere îndatoririle soțului și care o mai și scăpau de monotonia treburilor ei casnice.

Femeia îi făcu o primire zgomotoasă, entuziastă. Veni și bătrînul.

— Bine ai venit, domn' Fotis. De la o vreme ai uitat că existăm.

Fotis îl rugă pe bătrîn să trimită o telegramă, pretextînd o comunicare urgentă care trebuia trimisă unui prieten ce se afla în trenul Atena-Salonic.

— Se face. Să fie pentru un tren ori pentru o gară și se face ! Cu bunăvoință, totul se face, făcu cu ochiul bătrînul. Bătrînul se și așeză în fața telegrafului. Unde trimitem ?

— Cu acest tren călătoresc și niște artiști... La ei lucrează prietenul meu...

Fotis simți o ezitare a bătrînului. Îi dictă un text fără importanță, improvizat, pe care bătrînul îl notă cu atenție.

— Gata, în ordine ! exclamă după ce termină.

— Păi, nu-l transmiți ?

— Eu ? făcu pe miratul bătrînul. Păi eu habar n-am de telegraf ! O să-l trimită dom'șef cînd se va însănătoși cu ajutorul lui Dumnezeu.

Fotis zîmbi. Știa că bătrînul se pricepe. O dată i-a mai transmis un text.

— Bine... am priceput, se prefăcu supărat. Spune mai bine că nu vrei să mă servești, și gata. Parcă nu știu eu că te pricepi la telegraf mai bine ca oricine ?

— Iartă-mă, însă greșești, dom. Fotis. Eu nu știu cum merge blestemăția asta și în viața mea nu m-am atins de manipulator.

— Bine, consimți Fotis vesel și rupse în bucăți textul telegramei. Cum crezi.

Scoase din mașină două pachete de țigări și le oferi bătrînului. El le privi tăcut. Să le ia, să nu le ia ? În sfîrșit, dădu din umeri trist.

— Nu pot să le iau... Nu te-am servit, nu primesc răsplată.

— Nu-i nimic, m-ai servit altă dată. N-am nici o pretenție ! Știu că-mi ești prieten și dacă ai fi avut posibilitatea, m-ai fi ajutat și acum, spuse Fotis lăsînd cele două pachete pe măsuța telegrafului.

Plecă mulțumit. Nici n-a mai fost nevoie să întrebe dacă s-a primit dispoziția să fie ajutată Lola. Faptul că bătrînul a refuzat să-i trimită telegrama era o dovadă că au fost anunțate toate gările.

O bucată de vreme șoseaua mergea paralel cu calea ferată și rîul Kifissos. Livezile de portocali răspîndeau o aromă plăcută. Curînd, trecu un pod păzit cu strășnicie de soldați germani și-și continuă drumul lăsînd rîul la dreapta. Merse un sfert de oră, cînd în fața lui, în plină șosea, văzu lume adunată. Claxonă să i se facă loc să treacă, însă nu se mișcă nimeni. Se apropie de el un ofițer de jandarmi și un tînăr, care se recomandă drept procuror, sosit la fața locului.

— S-a întîmplat un accident.

„Asta mi-ar lipsi, să-mi dea să duc vreun rănit", gîndi Fotis, nemulțumit de întîrziere.

— Despre ce accident este vorba ? întrebă.

— Un mort pe șosea... spuse ofițerul și se îndreptă din nou spre locul accidentului.

Coborî și Fotis din mașină și se apropie de locul unde erau adunați cîțiva curioși. Procurorul, însoțit

de ofițer, făcea măsurătorile și primea depozițiile martorilor. Un copil povestea cu emoție :

— Așa... eu mă aflam acolo în vale. Mă duceam după potîrnichi, cînd, deodată, aud un zgomot de mașină. „Păcat, îmi zic, că dacă eram sus pe șosea, mai scoteam un ban.“ N-apuc bine să-mi zic ce mi-am zis, cînd aud o împușcătură. Apoi încă una și încă una. „Așa ! zic. Poate au venit ai noștri.“ Mă pitesc după o stîncă și aștept. Nu mai aud nimic.

— N-ați pus mîna pe ceva ? întrebă procurorul.

— Doamne ferește !

— Eu am venit după dumneavoastră, se grăbi să-l asigure un țăran, speriat probabil că va fi luat la cercetări.

Fotis se apropie de mort. Se afla chiar în mijlocul șoselii. Se vedea că victima a căzut întîi în genunchi și după aceea a primit a doua sau a treia împușcătură, care i-a pus capăt zilelor.

Procurorul și ofițerul încercau să reconstituie cum s-au petrecut lucrurile.

— Priviți, domnule procuror, nu vi se pare că această piatră o ținea victima în brațe ? Uitați aici.

— Da, spuse tînărul procuror. Se pare că omul căra o piatră cînd a primit primul glonț. A căzut în genunchi, fără să dea drumul pietrii. După aceea, a primit lovitura mortală... Așa cum se află în genunchi, căzut cu fața la pămînt, curbat peste piatră...

Cercetă mai încolo. Se vedeau semnele unei mașini care a frînat, oprind la marginea drumului. Ipoteza procurorului părea reală. Se pare că tînărul procuror făcea acest lucru numai de dragul meseriei, al dreptății.

— Priviți aici ! Pe jos a vărsat cineva cafea, continuă ofițerul.

— Cine este mortul ? întrebă Fotis.

— Nimeni nu știe, răspunse cineva. Nu este din satul nostru.

— Nu s-a găsit nici un act asupra lui, interveni ofițerul. Nimic nu s-a găsit, nici bani, nici acte, nici o batistă măcar.

— Cînd s-a întîmplat asta ?

— Păi, să tot fie o jumătate de oră de cînd pușt[illegible] a auzit împușcăturile... dacă acum e cinci...

— Să nu fie vreunul dintre aceia care vin în sat îmbrăcați civil, fu de părere o femeie.

— Ori l-a împușcat cineva din răzbunare, cîte nu se mai întîmplă. Ați uitat cum în satul vecin...

— Poate că este un trădător care și-a plătit nelegiuirile, șopti cineva, avînd grijă să nu fie auzit de ofițer.

Între timp, traseră cadavrul necunoscutului la marginea drumului :

— Puteți pleca, spuse procurorul.

— Gata, duceți-vă acasă ! se adresă ofițerul curioșilor. Că nu-i prima oară cînd vedeți un mort.

Cîteva căruțe care tăiau drumul se traseră de o parte și Fotis porni mașina. „Am pierdut zece minute", își spuse înciudat. Mări viteza pînă la optzeci pe oră. Mașina se zgudui ca prinsă de friguri. „Numai să nu mă lase pe drum", se sperie. Fotis renunță să forțeze mașina și micșoră viteza.

Pe șosea rămăseseră curioșii care comentau evenimentul.

...Aristide greşise atunci cînd îşi închipuise că ziarele vor scrie cu litere mici pe ultima pagină că : „S-a găsit cadavrul unui necunoscut care..." Nimic nu va fi scris. Va fi îngropat acolo, la marginea şoselei, neştiut de nimeni. O cruce improvizată, fără nume, ar fi marcat locul, iar trecătorii, împărţiţi în două tabere, vor spune unii că este vorba de un trădător, iar alţii că poate este un luptător, victima cotropitorilor...

După război, cineva se va interesa de soarta lui prin Crucea Roşie. „Cine ştie să dea o informaţie în legătură cu dispariţia numitului..."

CAPITOLUL VI

„...Accidentul este considerat că face parte din structura realității. „Șansa" a ajuns pentru noi un ce perfect calculabil."
„Misterul Mariei Rogêt" — E.A. POE

1

Controlorul intră într-unul din vagoane, depăși două compartimente și intră în al treilea, după ce privi pe geam. În compartiment se aflau două femei — una dintre ele era vechea noastră cunoștință din cabina telefonică din Atena — și cei doi bărbați care s-au urcat în tren cînd acesta s-a oprit, sub pretextul semnalului de alarmă. Primul era un bărbat în vîrstă, bine făcut, iar celălalt, mai tînăr, înalt, cu o față subțire, cu trăsături regulate.

Controlorul închise ușa în urma lui.

— Cum merge?

— Slavă Domnului, zîmbi omul în vîrstă.

Era și el înalt, purta ochelari negri și o pălărie cu boruri largi. Se vedea cît colo că era vorba de o deghizare improvizată.

— Mai avem mult? întrebă femeia care semăna cu Lola.

— O oră și ceva...

— Numai să treacă... oftă cealaltă femeie.

— O să treacă cu bine, îi asigură controlorul. Totul este în ordine. Fiți fără grijă. S-au luat toate măsurile ca să ajungeți cu bine. Nu este pentru prima dată cînd...

Bărbatul cu fața subțire se aplecă și șopti ceva la urechea celui în vîrstă. Ochii lui jucau neliniștiți, plimbîndu-se de la unul la celălalt. Controlorului i se păru că a auzit cîteva cuvinte nedeslușite. Omul în vîrstă îi răspunse tot în șoaptă. Apoi se întoarse spre controlor :

— Poate să se suie și să se culce în plasă ?

— Da, desigur... Numai că o să amorțească, rise controlorul. N-o să aibă cum să-și întindă picioarele. Să n-aibă însă nici o grijă. Dînsul poate călătorește pentru prima oară în acest fel, noi însă nu facem acest lucru pentru prima dată.

Deși nu era nevoie, omul în vîrstă transmise celuilalt asigurările controlorului. Părea că s-a liniștit. Renunță și la intenția de a se sui în plasa de bagaje.

Omul în vîrstă nu era altcineva decît profesorul prin fața casei căruia trecuse Fotis cu totul întîmplător, înaintea plecării lui din Atena și despre care se zvonea că ar fi plecat ca să scape de persecuțiile nemților. Pentru prinderea lui fusese pusă în mișcare toată poliția țării, era mobilizat serviciul secret al ocupanților, barierele fuseseră blocate, fiecare om care voia să treacă fusese cercetat în amănunțime, iar el călătorea într-un vagon, „numai pentru Wehrmacht".

În jurul lui, pe tot traseul, în toate gările mici și mari, alte sute de oameni făcînd parte din rezistență erau mobilizați pentru a apăra și pentru a asigura tre-

Din obișnuință, controlorul privi afară să vadă prin ce localitate trecea trenul în clipa aceea, ca să se orienteze.

— Lárissa, doamnă.

— Cînd ajungem ?

— Peste o jumătate de oră, adică pe la șase.

Lola mai aștepta cîteva cuvinte din partea lui, însă controlorul, în afara unei priviri încurajatoare, n-a mai adăugat nimic.

Lola intră din nou în compartiment. Bărbații jucau poker cu „o mînă moartă". Otto cîștiga și era vesel, mulțumit de sine, rîdea zgomotos, făcea bancuri. Lola își sprijini capul pe perna canapelei și-și acoperi fața cu impermeabilul lui Otto care atîrna în colț.

Impresarul, după nereușita lui, nu se mai apropia de Lola. Ea, deși reușise să-l păcălească, continua să fie îngrijorată. În orice caz, toată atitudinea lui Schmidt dovedea că era suspectată. Impresarul o să rămînă oare la această primă tentativă nereușită ? N-a mai fost nici ea în vagonul artiștilor ca să nu dea noi motive de bănuială. Astfel n-a putut vorbi nici cu Johann, ca să verifice ipoteza ei. Nici el n-a mai apărut, nu l-au văzut coborînd.

Gîndindu-se la Johann, găsi un nou motiv de îngrijorare. Oare n-o să încerce impresarul să-l verifice și pe el ? Era mai mult ca sigur. Lola își reproșa faptul că, preocupată de salvarea ei, uitase de existența lui Johann, care poate era și un prieten. Nu făcuse nimic ca să-l avertizeze de pericolul care îl amenința.

Lola trase brusc impermeabilul care îi acoperea fața.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Otto.

— Nu... nimic... poate am visat urît... se justifică Lola.

Lola își acoperi din nou fața. Aștepta cu nerăbdare să treacă jumătatea de oră pînă cînd la gara următoare să facă ceva ca să-l ajute pe Johann.

Nu putea ști, însă, că era prea tîrziu.

Impresarul tocmai în clipa aceea îi întindea lui Johann capcana pregătită. Se aflau numai ei doi în vagon. Lui Schmidt ideea să-l verifice pe Johann îi venise privindu-l cum sugea o portocală crudă.

— Îmi dai și mie una ? îi ceru.

Johann îi dădu. Impresarul o luă și rosti rar, privindu-l pe Johann drept în ochi :

— *Noi portocalele le mîncăm crude.*

Johann, care se pregătea să ducă portocala la gură, rămase cu mîna în aer. Era pentru a doua oară cînd impresarul îi spunea parola. Prima dată el își închipuise că era vorba de o întîmplare avînd în vedere faptul că în compartiment, în clipa aceea, toată lumea mînca portocale. Pe de altă parte, fusese anunțat că se va apropia de el o femeie, nu era vorba de un bărbat. Poate însă s-au gîndit în ultima clipă că o femeie singură n-ar fi putut-o scoate la capăt cu o asemenea misiune. Mai știa că Schmidt fusese chemat la telefon la aceeași gară unde primise și el dispoziția și parola. Johann rămase cîteva secunde în cumpănă. În sfîrșit, rosti :

— *Noi așteptăm să se coacă !*

Impresarul zîmbi răsuflînd ușurat.

— În sfîrșit ! exclamă. Pentru ce nu mi-ai răspuns chiar de prima dată ?

„Ofticosul“ era sigur că de data asta primise răspunsul la parolă. Felul prin care Johann pronunțase fraza nu lăsa nici un dubiu în privința asta.

— Nu știu... se justifică Johann. Am observat că ai spus parola, însă am ezitat să răspund... Pe de altă parte...

Johann se opri. Cum putea să-i spună că n-avea încredere în el ?

— Pe de altă parte, nu te așteptai să fiu tocmai eu ! rîse Schmit.

— Da... te rog să mă ierți.

— Nu face nimic... spuse Schmidt. Nici eu nu puteam să-mi închipui că era vorba despre dumneata cînd mi s-a spus...

„Ciungul“ veni lîngă el și îi strînse mîna emoționat.

— Îmi pare bine... nu știi ce bine îmi pare... Mă simțeam foarte singur... Și îmi părea rău că tratez numai cu străini... Oricum... aș fi vrut să fie cu noi și unul de al meu... un compatriot...

— Și eu mă bucur, se grăbi să-l asigure impresarul. Haide acum să vedem ce-i de făcut. Trebuie să mai apară cineva.

— Da... o femeie... Dumneata ai fost anunțat la gara aceea, unde...

— Da... Femeia n-a apărut ? riscă întrebarea Schmidt.

— Nu...

— Crezi că este însoțitoarea lui Kreissmann ?

— Așa mi-am închipuit și eu, spuse Johann. N-a răspuns însă la parolă, deși am încercat.

— Și eu la fel... Poate nu se aștepta ca cei care se vor apropia de ea să fie nemți și ezită...

— M-am gîndit și la asta

— E, deci, de înțeles rezerva ei...

— O să mai încercăm și o să vedem despre ce este vorba. Poate este o fricoasă... Să dai unei femei o asemenea sarcină !...

— Nu, ar fi mai bine ca dumneata să nu mai ieși din vagon, astfel ca omul care trebuie să se apropie de noi să te găsească în orice clipă. Pentru asta însă nu mai dai voie să se adune iarăși toată lumea aici. Trebuie să fim cu ochii în patru.

Aceste măsuri le lua ca să-l izoleze pe Johann și să nu ia legătura cu Lola. Cît despre ea, se hotărî să mai încerce o apropiere, folosind de astă dată răspunsul exact.

— Da, trebuie ca cineva să stea tot timpul în vagon, fu de părere și Johann. Nu știu la ce gară vom fi anunțați pentru ridicarea obiectelor.

— Mda, făcu Schmidt.

„Despre ce fel de obiecte o fi vorba ?“ se gîndea, dar nu putea să întrebe ca să nu se dea de gol.

— Au cam întîrziat, spuse tot el. Eu i-am așteptat în regiunea prin care am trecut, oricum, este o regiune favorabilă pentru noi.

— Și eu la fel m-am gîndit, totuși... e cam greu să scoți lăzile din tren în văzul tuturor...

Schmidt reuși să-și mascheze surpriza. „Va să zică de lăzile noastre este vorba ! Cum dracu' au dat de ele ?“

Si n-avea pe cine să se sprijine, cu cine să vorbească despre asta. Nu putea spune nimănui nimic despre acest transport care se afla în pericol. Nu știa ce să facă singur. Numai speranța că Max se afla pe

drum, o dată ce a bănuit primejdia, înlătura pentru cîteva clipe îngrijorarea lui.

Locomotiva fluieră prelung.

2

Deşi după calculele sale trenul se afla la cel puţin 70 de kilometri înaintea lui, Fotis, de fiecare dată cînd şoseaua mergea paralel cu calea ferată, avea senzaţia că se va întîlni cu trenul venind din urmă.

Curînd şoseaua începu să şerpuiască urcînd pe o regiune deluroasă. Tot drumul de acum înainte avea să se întîlnească cu patrule nemţeşti care, de teama patrioţilor, opreau pe oricine trecea pe acolo, supunîndu-l unui control sever. Controlul cel mai amănunţit se făcea pe unul din platourile muntelui Kalindromon, unde existau cazemate şi posturi întărite. Spre partea de răsărit a muntelui, pădurile erau arse, ca să nu aibă patrioţii posibilitatea de a se ascunde în ele. Lui Fotis nu îi era teamă de controale, lucrul cel mai supărător era întîrzierea. Opri maşina chiar pe platforma din faţa barierei. Din fericire termină repede, fără nici o complicaţie.

Cînd începu coborîrea, chiar după prima serpentină văzu doi soldaţi germani care examinau o maşină neagră care se ciocnise de un copac, la cotitură. Apucă să vadă că este vorba de un „Mercedes“ cu număr de Atena.

La o jumătate de oră după această întîmplare se întîlni, pe drum, cu un autobuz care funcţiona cu

aburi. Era o mașină veche, transformată, cu cazanul în spate. Lipsa totală a benzinei îi obligase pe proprietarii de mașini să facă aceste transformări și să folosească drept combustibil cărbunele sintetic, făcut din praf de cărbune și resturi de la presele de ulei, sîmburele măslinei avînd o mare putere calorică. Îndată ce depăși autobuzul, șoferul claxonă silindu-l să oprească. Peste cîteva clipe, autobuzul frînă în spatele „Fiat"-ului. Conducătorul scoase capul pe ferăstruică, strigîndu-i :

— Stai nițel ! Am un călător pentru dumneata.

Între timp, se apropiase de Fotis un bărbat.

— V-aș ruga să mă luați cu dumneavoastră. Trebuie să prind trenul și cu mijlocul ăsta de locomoție antediluvian mi-ar fi imposibil.

Fotis nu stătu pe gînduri. Îl primi imediat.

— Luați-vă geamantanul.

— N-am decît astea ! spuse necunoscutul, arătîndu-i un impermeabil și o servietă neagră.

— Cu atît mai bine. Un geamantan ar îngreuna peste măsură măgărușul meu.

— Atunci să mergem.

Fotis îi deschise portiera și necunoscutul ocupă locul de lîngă șofer. Înainte de a porni, auzi vocea șoferului :

— Să nu dați de vreun copac, că e ghinionist !

Fotis n-auzi prea bine fraza, pentru că chiar în clipa aceea pornea motorul. Nu putea să știe că necunoscutul cules din drum era chiar *celălalt*, omul cu care începuse o luptă aprigă, de-acum șapte ore. De altfel, nici Max nu putea să bănuiască pe cine avea alături.

Trecuse vreo oră de cînd îl lichidase pe Aristide. Poate că dacă Aristide n-ar fi știut unde locuiește, l-ar fi lăsat în pace. În orice caz, cuvintele lui Aristide : „Să vedeți, nici nu-mi amintesc unde se află casa", Max a știut să le prețuiască drept rezultatul unei intuiții ieșite din comun, al unui calcul al probabilităților destul de bun. Valoarea replicii creștea și prin faptul că agentul poliției economice ajunsese la concluzia nefastă pentru el în același timp cînd Max îi hotăra soarta. Această coincidență îl sili pe Max să mai gîndească o dată dacă este cazul să se descotorosească de colaboratorul său, ori merita să-l lase în viață. Interese mai mari decît viața și talentele polițistului îi hotărîseră însă soarta.

După oprire și băutul cafelei, Aristide se liniștise. Faptul că „șeful" nu-i silise, nici nu încercase să-l convingă să iasă din mașină îi înlătura o mare parte din frica stîrnită de bănuiala că va fi omorît. Mai făcuse un calcul greșit : „Cît timp nu ajungem la Salonic, ca șeful să confrunte informația, nu sînt în pericol." Astfel instinctul lui de conservare slăbise, și cînd Max, pretextînd o pană de motor, coborîse din mașină, Aristide se grăbise să-i ajute. Ieșise și el și se dusese să ia o piatră s-o pună în fața roții pentru că drumul era în pantă.

Cînd se întorsese spre mașină cu piatra, Max îl împușcase. Aristide rămase cîteva clipe în picioare, fără a da drumul pietrei. Primi încă două gloanțe. Poate n-a mai apucat să gîndească diferența între meseria lui oarecum pașnică de agent al poliției economice și aceste afaceri tenebroase. În orice caz, așa se sfîrși cariera unui agent al spionajului începută abia în dimineața aceleiași zile.

Max era mulțumit că scăpase așa ușor de Aristide. În cazul cînd n-ar fi ieșit singur din mașină, ar fi fost nevoit să-l amenințe, și nu putea să sufere văicărelile și plînsul.

După aceea, avusese ghinionul cu ciocnirea. Compatrioții săi de la postul de control n-aveau la dispoziție decît motociclete, iar drumul pînă la prima gară era aproape imposibil de parcurs cu un astfel de mijloc de locomoție. Jeepul și camioanele postului fuseseră trimise în misiuni. Astfel, Max fu silit să meargă cu autobuzul acela cu aburi, în speranța că pe drum va găsi totuși ceva mai ca lumea.

Așa s-a întîmplat că a fost cules de Fotis.

— Pînă unde mergeți ? îl întrebă Fotis, după o bucată de drum.

— V-am spus că am pierdut trenul. Dacă vreți să mă duceți pînă la Larissa sau, cel mult, pînă la Platamon.

— Bine... făcu Fotis.

— Dumneavoastră vă duceți după alimente, desigur.

— Da... am făcut rost de un bon pentru făină.

— În orice caz, din punct de vedere al aprovizionării, Atena stă mai bine acum.

— Nu știu... Eu nu sînt din Atena, ocoli întrebarea Fotis, care nu găsi nimerit să spună adevărul acestui necunoscut. Am auzit și eu că așa stau lucrurile la Atena. Dumneavoastră de acolo veniți ?

— Da.

— Sînteți străin ?

Max dădu afirmativ din cap, iar Fotis i se adresă acum în limba germană.

— Am înțeles din prima clipă că sînteți german.

— Dar cum ? Mă laud că vorbesc foarte bine greaca, nu fac nici o greșeală.

— Tocmai de asta. Vorbiți *foarte bine* limba. Chiar prea bine. Nici o greșeală de gramatică, de sintaxă. Ca și cum ați fi în fața profesorului și v-ar fi teamă să nu greșiți.

Pe Max îl supără observația lui Fotis.

— Și dumneavoastră vorbiți bine germana. Chiar „foarte bine". Unde ați învățat limba ?

— La Hamburg. Am studiat arhitectura.

— Oh ! Și acum ? Comerț negru ?

— În vremurile noastre nimeni nu face ce a învățat.

— Totdeauna este nevoie de arhitecți.

— Din făină iese mai mult, mormăi Fotis, și pentru prima oară își întoarse privirile spre celălalt.

Ochii lui Max îl priveau rece, cercetător.

— Dumneavoastră ce meserie aveți, adică în timp de pace ?

— Și eu, arhitect, răspunse Max, întorcîndu-și capul și pironindu-și privirea spre șosea.

Curînd intrară în orașul Larissa. Aflară că trenul Atena-Salonic trecuse înainte cu vreun sfert de oră. Fotis părăsi șoseaua principală și apucă pe un drum de țară.

Chiar dacă nu se vedea trenul, era convins că se află pe undeva pe aproape. Drumul îngust se îndrepta acum spre mare. La o distanță de vreo treizeci de kilometri se afla micul orășel marin Platamon.

După calculele sale, dacă „Fiat"-ul ar continua să meargă cu aceeași viteză, ar ajunge în gara Platamon în același moment cu trenul.

Max își privi ceasul.

— Cît e ? întrebă Fotis.

— Șase jumătate, răspunse Max, fără să-și întoarcă capul.

„Mai am o jumătate de oră", își spuse fiecare în sine.

CAPITOLUL VII

„...Însușirile minții noastre, pe care le denumim analitice, nu prea sînt făcute pentru a fi supuse analizei...“
„Crimele din rue Morgue“ — E. A. POE

1

La ora șapte, trenul se afla pe o linie secundară, așteptînd trecerea unui tren militar. În clipa aceea „Fiat“-ul lui Fotis se afla pe aceeași linie cu trenul, dar de partea cealaltă a dealului.

Lola, pentru a doua oară, coborî din vagon cu intenția de a se apropia de vagonul artiștilor, pentru a vorbi cu Johann. Nu reuși nici de data asta. Schmidt se găsea în fața vagonului, așa că Lola se feri să se apropie. Pe de altă parte, mai observă că încetaseră cîntecele și strigătele artiștilor. Ce s-a întîmplat ? Nu cumva Schmidt reușise să-l încurce pe Johann ?

Lola stătea pe scara vagonului, distrată, cu privirea ațintită în partea de unde se aștepta trenul militar, cînd auzi o voce lîngă ea :

— Are dreptate domnul colonel, n-aveți astîmpăr !

Lola se întoarse brusc și-l văzu pe Schmidt.

— Nu suport călătoriile, dădu ea din umeri.

— N-aveți dreptate, sînt foarte frumoase, mai ales acum cînd se apropie toamna, pomii sînt plini de rod, portocalele se apropie de copt.

Pe Lola n-o mira insistența impresarului, se aștepta c-o să-și mai încerce norocul. Nu-i răspunse. El zîmbi și continuă, schimbînd tonul :

— Nu pot pricepe ce se petrece cu dumneavoastră. M-am apropiat de două ori cu parola și... adevărul este că n-am avut încredere și nu v-am dat de la început răspunsul corect.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți, făcu Lola pe neștiutoarea. Despre ce parolă este vorba ?

— Oh, lăsați asta, se arătă nerăbdător impresarul. Misiunea noastră se află în pericol, iar dumneavoastră sînteți cu gîndul la precauțiuni inutile. Nu v-am dat răspunsul la parolă, fiindcă prima dată nu mi-ați răspuns nici dumneavoastră. Credeți că nu-l știu ? „Noi așteptăm să se coacă".

Lola își juca rolul în continuare, arătînd foarte mirată de cele ce auzea.

— Mă scuzați, vă repet, că nu înțeleg ce vreți să spuneți. Parola, răspuns, portocale !... Ce sînt toate astea ? Pentru a treia oară veniți la mine cu aceste vorbe care nu-mi spun nimic.

Schmidt o privi cercetător : Oare spune adevărul ? De fapt, și Johann a mărturisit că a spus parola Lolei, dar ea nu a dat nici un răspuns.

De departe, se auzi fluieratul trenului așteptat. Se puse în mișcare și trenul lor. Lola intră în vagon.

Pe ea n-ar mai fi putut s-o păcălească Schmidt. Lola și în fața plutonului de execuție să-l fi văzut, și tot nu i-ar fi dat crezare, o neliniștise însă faptul că

el venise de data asta cu răspunsul exact. Apropiind aceasta de faptul că Johann n-a mai apărut, și că Schmidt se afla tot timpul în apropierea vagonului artiștilor, trebuia să tragă concluzia că dușmanul a reușit să-l descopere pe Johann, dacă desigur el este omul ei de legătură. De altfel, era normal că informația despre lăzi să transpire de la cineva din mijlocul lor.

Oricum, nu putea spune că lupta cu Schmidt s-a terminat, pentru că, o dată bănuită, nu putea ști ce o mai așteaptă. Hotărî ca, în loc să stea în expectativă, să atace prima.

Îl găsi pe Otto singur în compartiment.

— Trebuie să-ți spun ceva, îi zise.

— Ce s-a întîmplat ? se îngrijoră Otto.

— Într-adevăr, se întîmplă ceva care mă neliniștește. Îl știi pe bărbatul acela înalt de la artiști.

— Pe Johann ? întrebă Otto.

— Nu, pe celălalt, impresarul, cum îi zice, Schmidt, mi se pare.

— Ah, da, „Ofticosul" ! Ce e cu el ? Ce-a pățit ?

— De trei ori a venit la mine căutînd să vorbească.

— Auzi, măgarul ! se supără Otto.

— Nu, nu e ceea ce crezi ! rîse Lola.

— Atunci ce este ?

Lola îi povesti toată întîmplarea. Cum a venit la ea, cum i-a vorbit despre o parolă și un răspuns pe care, chipurile, îl aștepta de la ea, ba s-a mai arătat și indignat cînd ea s-a ferit de el. Bătrînul nu știa ce să creadă.

— Nu mai spune !

— Uite, aici la ultima stație m-a oprit din nou și a luat-o de la capăt. Nu înțeleg ce-și închipuie despre mine, în orice caz, ei pregătește ceva.

— Ce să pregătească oare? întrebă Otto.

În general nu-i plăcea să fie amestecat în asemenea afaceri. Acum însă, cînd Lola îi mărturisise cele întîmplate, era nevoit să acționeze, cu atît mai mult, cu cît simțea că protejata lui se afla în pericol. Dacă într-adevăr Schmidt, făcînd o confuzie, s-a apropiat de Lola, acum, o dată convins că ea nu are nici o legătură cu afacerile lui, să nu încerce s-o îndepărteze cu orice mijloc, din precauție că îi aflase secretele. Deși bătrînul colonel nu avea o experiență prea mare în acest domeniu, cunoștea metodele compatrioților săi din acest sector de activitate.

Mărturisi Lolei gîndurile sale.

Lola, atunci cînd îi povestise colonelului temerile, nu-și închipuise că va face acest raționament. Ea îi vorbise mai mult pentru cazul cînd ar fi fost acuzată cel puțin pentru faptul că nu-l denunțase pe acela care se apropiase de ea cu parola.

Otto devenea tot mai îngrijorat.

— Trebuie să luăm măsuri, zise, iar tu nu mai ieși din compartiment. Orice ar fi, vei rămîne aici.

În clipa aceea intrară în compartiment și cei doi ofițeri, care pînă atunci stătuseră de vorbă pe culoar. Otto se hotărî să i pună la curent cu cele întîmplate și să le ceară concursul.

— Luați loc, domnilor, îi invită, abordînd o mină serioasă.

Cei doi ofițeri înțeleseră că se petrecuse ceva serios și-l priviră întrebători, gravi.

— Domnilor, în trenul în care ne aflăm acționează o rețea de spionaj cu un scop necunoscut pînă în clipa de față.

Ofițerii se mirară nespus, fapt care îl mulțumi pe Otto.

— Da, domnilor, s-a prins un capăt de fir, cu totul întîmplător. Începu să explice cu lux de amănunte cele povestite de Lola.

Ofițerii se arătară foarte îngijorați și începură s-o bombardeze pe Lola cu întrebări, care pe ea o descumpăniră. Nu se așteptase ca lucrurile să ia o astfel de întorsătură. Cei trei bărbați stătură mult timp la sfat, ca să hotărască asupra măsurilor care trebuiau luate. Pentru început, s-au gîndit să nu se agite, unul din ofițeri să-l urmărească îndeaproape pe Schmidt, iar celălalt să fie mereu în preajma Lolei, ca s-o păzească. Maiorul primi cu plăcere această din urmă sarcină.

— Numai să încerce cineva, zise, mîngîind teaca revolverului.

Această întorsătură a lucrurilor o mulțumea, dar o și îngrijora totodată pe Lola.

— Nu credeți că e necesar să mai vorbim cu cîțiva ofițeri ? întrebă Otto, care voia s-o ferească pe fată de neplăceri.

— Nu, nu e nevoie, interveni maiorul, în afacerea asta nu trebuie să vîrîm multe persoane. Cu cît mai puțini se folosesc în asemenea cazuri, cu atît e mai bine, pentru că în materie de spionaj... și începu să peroreze despre acest subiect.

— Trebuie să aflăm care este efectivul nostru din tren, îl întrerupse căpitanul.

— Paza trenului este asigurată de către doi ofiţeri şi şase soldaţi, care sînt sub ordinele mele, spuse Otto. De altfel, autorizaţia pe care o port asupra mea îmi dă dreptul să chem sub ordinele mele pe oricare dintre soldaţii führerului, atunci cînd voi crede de cuviinţă.

— Da, de asta poate o să avem nevoie, nu ştim ce se poate întîmpla, poate acest imbecil de impresar este în relaţii cu duşmanii noştri.

Această frază nu-i prea plăcu lui Otto. Hotărî să se mişte.

— Mergem într-o inspecţie ! Trebuie să vedem cum stau lucrurile !

Îl luă cu el pe căpitan. Din compartimentul alăturat, Omul cu şapca se trezi şi privi spre culoar. Urechea lui prinsese unele cuvinte care i se părură suspecte : spionaj, duşmanii, inspecţie. Acum îi văzu pe cei doi nemţi ieşind. „Ce s-o fi întîmplat ?“ De altfel, el se afla în compartimentul dintre cel al lui Otto şi al profesorului, pe de o parte, ca să aibă grijă de profesor, pe de altă parte, ca să-l aibă sub observaţie pe colonel, ofiţerul cu cel mai mare grad din tren, care era şi comandantul trenului. Ieşi şi el pe culoar, îi văzu cum priveau în compartimentul alăturat, unde se aflau profesorul cu însoţitorul său. Otto cu maiorul străbătură culoarul mergînd spre vagonul alăturat. Dintr-unul din compartimente, ieşi şi tînărul în scurta de piele.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă tînărul în şoaptă.

— Nu ştiu, ăştia doi au o purtare suspectă.

Otto şi căpitanul trecură în vagonul următor.

— Ce facem ? întrebă tînărul.

— Ai revolver ?

— Am.

— Nu te mișca de aici, spuse Omul cu șapca.

Își puse mîna în buzunar, unde își ținea revolverul. Se auzi zgomotul metalic al piedicii trase. Se luă după cei doi nemți.

Otto și căpitanul trecură prin toate compartimentele, înregistrîndu-i în gînd pe toți germanii întîlniți. Omul cu șapca se ținea scai după ei, atent la fiecare mișcare a lor. Într-unul din vagoane se întîlni cu controlorul. Aprinzîndu-și o țigară, îi șopti :

— Vezi că este ceva care nu-mi place.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă și controlorul.

— Cred că își mobilizează forțele. Este ceva necurat la mijloc. Anunță pe toți oamenii noștri să fie gata.

— Dacă ar fi fost ceva, aș fi aflat, spuse controlorul. Ofițerul german, șeful pazei trenului, nu a primit nici o dispoziție.

— În orice caz, e mai bine să luăm măsuri. Trimite un om să stea la intervalul dintre vagoane. Dacă se va întîmpla ceva, am să trag semnalul de alarmă, poate va fi nevoie să-i dăm jos pe oamenii noștri înainte de destinație.

Tocmai în acel moment se întorceau Otto și căpitanul. Străbătură culoarul discutînd.

— Opt ofițeri și douăzeci și cinci de soldați.

— Fără să-i socotim pe cei care călătoresc în civil.

— Mai este și garda trenului, cu o mitralieră.

Vorbele acestea întăriră bănuiala Omului cu șapcă. Explică controlorului, care nu știa de loc nemțește, despre cele discutate de cei doi ofițeri. Acesta plecă să pregătească oamenii din paza profesorului.

Omul cu șapca se întoarse în vagonul lui tocmai cînd Otto cu însoțitorul său intrau în compartiment.

— Ei, ce-i ? întrebă îngrijorat tînărul cu scurta de piele.

— N-ai să te miști de aici ! La nevoie, intervii. Eu mă duc la celelalte vagoane. Dacă se întîmplă ceva, tragi semnalul de alarmă și înlesnești coborîrea oamenilor noștri. Bagă de seamă ca ei să nu simtă ceva, nu trebuie să se alarmeze.

Otto intră în compartiment cu aerul unui mareșal care abia terminase o bătălie.

— Ei, cum merge ?

— Totul e în ordine, domnule colonel, raportă maiorul.

— Nu fi îngrijorată, fata mea, spuse Otto, adresîndu-se Lolei.

— Nu, nu sînt îngrijorată.

Și, într-adevăr, Lola nu mai era îngrijorată, nu din cauză că Otto luase asupra sa sarcina apărării ei, ci pentru faptul că de curînd luase legătura cu un trimis al prietenilor ei.

La cîteva minute după ieșirea lui Otto din compartiment, intră un electrician de cale ferată.

— Mă scuzați, spuse electricianul, peste o oră se aprinde lumina și trebuie să controlez becurile. Întinse un ziar pe canapea și se sui spunînd :

— Domnul maior știe grecește ?

— Nu, zise Lola, tresărind. Se aștepta din clipă în clipă la o asemenea apariție.

— Să ne facem că discutăm despre lumină, spuse electricianul, deșurubînd un bec. Vin din partea

„Negustorului". Sîntem neliniștiți pentru că nu ați vorbit cu nici unul din oamenii noștri.

Scoase un bec albastru din buzunar și îl puse în locul celui deșurubat.

— N-am putut, am fost tot timpul supravegheată.

După această frază, Lola schimbă două cuvinte cu maiorul, rîzînd, și din nou se adresă electricianului :

— Ceea ce trebuie să faceți, deocamdată, este să anunțați pe un neamț fără o mînă din vagonul artiștilor că trebuie să se ferească de impresar.

— Mai bine să-mi pregătiți un bilet, spuse „electricianul", cercetînd la lumină becul.

— Bine, fu de acord Lola.

— Gut ! strigă electricianul, sărind de pe canapea. Peste jumătate de oră ajungem la Platamon.

Începea să miroasă a aer sărat de mare. Lola coborî fereastra și respiră adînc aerul proaspăt, sărat.

2

„Fiat"-ul mergea acum paralel cu calea ferată și cu malul mării. Fotis aștepta să apară din clipă în clipă trenul Atena-Salonic. Începu să fie nerăbdător și neliniștit.

Nerăbdător și neliniștit era și Max.

Erau amîndoi tăcuți, gînditori ! Numai din cînd în cînd schimbau cîte o vorbă fără importanță.

— Îmi place că sînteți un tovarăș de drum excelent, spuse la un moment dat Max. Sînteți tăcut.

— Nu vorbesc niciodată mai mult decît tovarășul meu de drum, rîse Fotis.

— Sînteți și discret.

— Pentru că apreciez discreția celorlalți.

— Nu m-ați întrebat unde mă duc, cum am rămas pe drum...

— Pentru că nu m-ați întrebat nici dumneavoastră, rise din nou Fotis.

Fotis se tot întreba cine o fi omul cules pe drum. La o barieră, cînd Max își prezenta actele, Fotis deslușì teama ofițerului care făcea controlul. „Trebuie să fie vreun ștab, își spuse. Să fie însă un ștab și să călătorească cu rabla aceea de autobuz ? Doar dacă are vreo misiune specială. Sau poate o fi avut un accident pe drum.“

Un accident ? Această întrebare stăruia în mintea lui Fotis. Poate „Mercedes“-ul acela ciocnit de copac era mașina lui. Acum își aduse aminte de vorbele șoferului la plecare. Atunci nu le dăduse nici o importanță, i se înregistraseră însă în minte și acum veneau să se adauge unui raționament care abia începea să se nască.

Fără să se întoarcă spre Max, zise :

— Nu păreți un om simplu, și totuși...

— Și totuși ? făcu întrebător Max.

— Ați călătorit cu mașina aceea cu aburi, antediluviană.

— Se întîmplă, făcu fără chef Max, aducîndu-și aminte de ghinionul lui cu copacul acela care îi ieșise în cale.

— Am înțeles ! își continuă gîndul Fotis. „Mercedes“-ul acela ciocnit trebuie să fie al dumneavoastră.

— Care „Mercedes“ ? întrebă Max, întorcîndu-se spre el.

— Am întîlnit o mașină ciocnită de un copac.

— N-am observat, răspunse Max, pe un ton care arăta că nu mai are chef de discuție.

— Și cu această dovadă că pot fi și vorbăreț putem să mai tăcem ! spuse Fotis.

Era sigur că tovarășul său de drum mințise cel puțin cînd afirmase că nu văzuse mașina ciocnită. Accidentul avusese loc chiar la cotitură și era imposibil să nu fie observat și comentat de către călătorii autobuzului cu aburi. Pe de altă parte, spusele șoferului : „Ai grijă să nu dați de un copac, e ghinionist“, nu lăsau nici o îndoială că celălalt mințise.

Pornind de la aceste întrebări, Fotis, după obiceiul său, începu să desfășoare firul prins. Pentru ce a mințit omul ? De jenă că ciocnise mașina ? Se poate și asta. Se mai poate însă să fie și altceva la mijloc. Poate omul nu voia să se afle că pornise de la Atena cu o mașină marca „Mercedes“.

La același lucru se gîndea și Max. Amintindu-și de vorbele șoferului, precum și de locul accidentului, pe lîngă care era aproape imposibil să treci fără să-l observi, își dădu seama că degeaba mințise, pentru că omul cu „Fiat“-ul, fără să se omoare cu cine știe ce probleme de logică complicată, l-ar fi prins cu minciuna. Pentru ce tace însă, prefăcîndu-se că a înghițit-o ? Asta n-ar fi greu de explicat. Cînd un german afirmă că n-a văzut nici o mașină „Mercedes“ ciocnită, n-ar fi cuminte ca un grec să-i pună la îndoială declarația.

Fotis se gîndea în clipa aceea la același lucru. Trebuia să fie un om lipsit de inteligență ca să nu prindă

minciuna lui Max. Și acesta, desigur, se va întreba pentru ce nu este înfruntat.

Ajuns la această presupunere, Fotis rîse.

— Pentru ce rîdeți ? întrebă Max, mirat.

— Pentru că vi-e rușine să mărturisiți că ați fost cu „Mercedes"-ul și v-ați ciocnit de un copac.

— Da... așa e... recunoscu Max, rîzînd și el. Nu e un lucru lăudabil să pleci din Atena cu un „Mercedes" și după cîteva ore să te culeagă din drum o rablă, ca apoi să te încredințezi unei broaște țestoase !

— O, vă rog să nu-mi vorbiți mașina de rău ! rîse Fotis. Nu este a mea, dar și eu m-aș simți jignit. În definitiv, cu această broască parcurgeți ultimii kilometri. Un proverb grecesc zice că dintr-un drum parcurs contează începutul și sfîrșitul.

Cuvinte poate fără importanță, banalități care n-ar fi trezit interesul nimănui. Însă acești doi bărbați, obișnuiți să raționeze, să caute legături chiar acolo unde de la prima vedere n-ar fi putut exista, familiarizați să calculeze probabilitățile, să ghicească acțiunile celorlalți, începură, fiecare pe contul lui, să cerceteze cele întîmplate.

Fotis continua să facă raționamente pe linia propusă. Făcînd o legătură între „Mercedes" și mașina necunoscută pe care o auzise tînărul de pe șosea, nu putu să nu facă ipoteza că cel ucis poate a călătorit împreună cu acest om, care șade acum liniștit lîngă el. După cum își dădu seama și că omul de lîngă el era cineva „mare" sau avea asupra lui o autorizație care îi dădea puteri mari. Altfel, nu-și putea explica spaima pe care o încercau la trecerea lui prin posturile de control chiar și ofițerii superiori. La toate aceste observații mai adăuga și faptul că cel ucis pe șosea

n-avea asupra sa nici un act după care să poată fi identificat. Lui Fotis îi erau de-ajuns aceste întîmplări ca să ajungă la ipoteza, desigur destul de riscantă, că omul de lîngă el poate să fie *celălalt !* Această părere era întărită și de faptul că dacă ar fi pornit la drum în timpul presupus de Fotis și avînd în vedere întîrzierile survenite pe drum, *celălalt* trebuia să se afle cam prin locul unde îl întîlnise Fotis pe călătorul acesta.

Curînd se întîmplă ceva care întări ipoteza lui Fotis. O pană de motor îl sili să se oprească. Deschise capota mașinii ca să vadă despre ce este vorba. Cunoștea el metehnele „Fiat"-ului său.

— Stăm mult aici ? întrebă Max.

— Cel mult cinci minute, răspunse sigur Fotis, deșurubînd una din bujii.

Ieși și Max, care se întinse ca să se dezmorțească, scoase apoi termosul și bău cafea. Mașina aluneca ușor. Max vărsă restul de cafea, rămas în pahar.

— Să vă aduc o piatră ? întrebă el, căutînd în jur cu privirea.

Găsi o piatră. Fotis în clipa aceea lucra la bujie. Ridică ochii și-l văzu pe Max cu piatra. Își aduse aminte de omul ucis pe șosea. Procurorul spunea că tocmai aducea o piatră cînd s-a tras în el. Poate tocmai așa s-a întîmplat. Mai era și cafeaua. Să fie o coincidență ? Se uită cercetător la omul care aducea piatra. Rămase cîteva clipe cu bujia în mînă.

Și Max sesiză asemănarea situației lui cu cea a agentului ucis. Simți privirea lui Fotis. Pentru o clipă se opri privind piatra, apoi își continuă drumul zîmbind la amintirea celor întîmplate. Desigur, nu putea să-i treacă prin minte că și omul cu „Fiat"-ul recon-

stituia în acel moment scena uciderii agentului, pentru că lui îi lipseau unele date prin care ar fi ajuns la această concluzie. Simțurile sale ascuțite îl preveniră că ceva nu este în regulă.

Fotis repară pana fără întîrziere.

Cu toate că amîndoi știau să-și ascundă gîndurile, sentimentele, fiecare simțea încordarea celuilalt. Se auzi fluieratul trenului. Deși se așteptau la apariția lui, amîndoi fură surprinși și amîndoi întoarseră capul spre linia care trecea paralel cu drumul lor. Fiecare dintre ei înregistra pentru sine însuși tresărirea celuilalt.

— O fi trenul Atena-Salonic ? întrebă Max.

— Sper că ăsta este, doar pentru el am pornit la drum să-l prind din urmă. De altfel, trebuie să las mașina la gara Platamon, de unde o să o ia stăpînul său, spuse Fotis, pregătind astfel terenul pentru continuarea călătoriei cu trenul.

— Nu mi-ați spus că mergeți la Salonic, spuse Max.

— În general n-am vorbit decît la paritate. Ce m-ați întrebat, v-am răspuns, despre asta însă nu a fost vorba, răspunse zîmbind Fotis.

— Da, este adevărat, făcu gînditor Max.

Datele pe care le deținea Max erau mai puține decît cele deținute de Fotis, atunci cînd ajunse la concluzia că omul de lîngă el este *celălalt*. Numai precauțiunea, spiritul bănuitor al lui Max și nu calculul, cît de cît precis, al probabilităților, făcură să deducă și el că omul care l-a cules de pe drum ar putea fi *celălalt*. Îndelunga lui experiență, lupta cu un adversar nevăzut de obicei îl sileau să cerceteze această posibilitate și să ia măsurile cuvenite. Deși nu știa nimic despre acest om, deși nu putea porni de la nici

o dată concretă în afara coincidenței timpului pe care îl avea la îndemînă adversarul său ca să ajungă la punctul unde el întîlnise „Fiat"-ul, neamțul se opri la această ipoteză.

Se ivi un nou control. Max, de data asta, ieși din mașină și își prezentă actele. Pînă atunci nu se învrednicise să arunce nici o privire compatrioților săi, ofițerii care îl opreau. Își prezentă actele și Fotis. Cînd intrară în mașină și erau gata să pornească, din nou Max îl opri :

— Un moment, vă rog !

Coborî din nou și se apropie de ofițerul german. Îl luă de o parte. Fotis, privindu-i cu coada ochiului, observă că omul cere cîteva informații. N-auzi despre ce este vorba. „Poate întreabă despre mine", gîndi. Cercetă datele din actele lui. Ce inexactitate a spus pînă acum care ar putea fi descoperită ? Numele nu și-l spusese, de altfel actele lui erau false. A spus că este arhitect și că nu este din Atena. Datele acestea corespundeau cu cele relatate în actele prezentate. Aici nu-l puteau prinde.

Celălalt într-adevăr nu aflase nimic în defavoarea omului care conducea „Fiat"-ul, de altfel nici nu se aștepta la așa ceva. Dacă într-adevăr era cel pe care îl bănuia, ar fi avut grijă ca actele să corespundă spuselor lui.

„Fiat"-ul porni din nou. Nu se simțea nimic din atmosfera de suspiciune care se născuse între ei.

— O cafea ? întrebă Max luînd termosul.

— Mulțumesc, spuse Fotis și luă cafeaua oferită.

— Bilet pentru Salonic aveți ? întrebă peste puțin Max.

— Eu n-am bilet, am însă un pachet de o sută de țigări care poate să-mi ajute să găsesc cel mai bun loc în orice tren.

— V-aș ruga să cumpărați și pentru mine un bilet.

— Cu plăcere... numai că...

Max îl privi întrebător.

— ...numai că biletele se eliberează personal, reluă Fotis. Trebuie cercetată autorizația de călătorie.

— Înseamnă că pașaportul dumneavoastră de o sută de țigări nu face trei parale ! glumi Max.

— Nimeni nu riscă un asemenea serviciu pentru o sută de țigări, dacă mă ambiționați însă... primesc mănușa ! adăugă Fotis, cu un rîs vesel.

Vorbele „primesc mănușa" nu erau pur și simplu o glumă. Accepta continuarea călătoriei alături de acest om, cu toate că datele pe care le avea întăreau presupunerea că este dușmanul lui. Mai era și riscul ca tovarășul său de drum să fi ajuns la aceeași concluzie în ceea ce-l privea.

„Fiat"-ul ajunse la Platamon la șapte și jumătate, la cinci minute după sosirea trenului. Era o gară mică, foarte aproape de mare. Fotis frînă în fața gării, unde începeau să mișune hamalii, oameni cu cărucioare pentru transportul bagajelor, pentru că în acest orășel era imposibil să găsești o mașină. Zeci de cărucioare vopsite în culori vii, ca bărcile gătite pentru festivități marine, cu steguleț clopoței, care mai de care cu reclame zgomotoase pentru „asigurarea transportului" în condiții optime, îi ademeneau pe călători să le încredințeze bagajele. Numai o trăsură cu un cal slăbănog și două motociclete ale comandaturii germane din oraș, staționate în fața gării, mai

aminteau existența și a altor mijloace de locomoție în afara cărucioarelor trase de oameni.

Fotis coborî grăbit.

— Trebuie să fug să dau mașina în primire și să încerc „pașaportul", zise arătînd lui Max pachetul de țigări.

— Să-mi iei, te rog, pentru vagonul patru, îi ceru Max.

Fotis fugi spre gară, Max privi lung după el, gînditor. „Lasă, că vedem noi ce e cu tine", își zise.

Fotis intră direct în biroul de mișcare, unde era un cunoscut al lui. Trenul abia intrase în gară, și pe peron era forfota obișnuită. O lume pestriță, prost îmbrăcată, și mai prost hrănită, ca toți oamenii din zilele acelea, aștepta trenul nu ca să plece sau să întîmpine pe cineva, aceștia se puteau număra pe degete, ci cu speranța că vor găsi ceva de-ale gurii. În schimb, se ofereau călătorilor midii proaspete și guvizi.

Îl găsi pe șeful gării împreună cu „electricianul", care tocmai îi predase biletul Lolei.

Fotis îl chemă pe șef deoparte :

— Ați primit o comunicare în legătură cu o femeie, „verișoara negustorului"...

Șeful gării, deși îl cunoștea pe Fotis, ceru informații suplimentare și după aceea îi predă biletul. Lola transmitea informația în legătură cu Johann și mai spunea că dacă va întreba „negustorul" din Atena, să i se spună să se ocupe de niște lăzi care se află în vagoanele artiștilor.

— Te rog, scoate-mi două bilete, zise Fotis după ce citi biletul Lolei. Unul pentru vagonul patru, celălalt pentru care vrei.

„Electricianul“ plecă după bilete. Pînă să se întoarcă, Fotis ceru șefului gării să trimită în vagonul de dormit al artiștilor o uniformă de muncitor de cale ferată, uzată, pe care s-o pună în dulăpiorul vagonului pe unde trec țevile.

— Mai am o rugăminte, spuse Fotis. Am nevoie de un loc sigur să-mi adăpostesc doi prieteni.

— Ușor, răspunse șeful gării. În orice punct vrei pînă la Salonic, întreaga coastă este controlată de marinarii patrioți.

— Să fixăm totuși.

— Înaintea orașului Ecaterini, la gara Dion, un mic orășel, este o salină la care lucrează o sută de muncitori. Trenul se oprește să-i ia pe cei care ies din tură și fac naveta la Ecaterini. În spatele gării se află o dulgherie pe care o ține un bătrîn marangoz. Te duci la el. Eu între timp am să-l anunț.

Curînd se întoarse și „electricianul“.

— Cu dînsul o să ții legătura, îi spuse șeful gării și adăugă, adresîndu-se tînărului. Ai grijă să-l ajuți pe prietenul nostru. Te duci la Ecaterini și te întorci cu primul tren local.

Fotis plecă mulțumit. Îl văzu pe Max, care îl aștepta. Flutură de departe biletele, cu un aer învingător.

— După cum vedeți, „pașaportul“ a deschis toate ușile !

— Se vede că oamenii *riscă* totuși... zîmbi Max.

— Da... așa se pare... răspunse Fotis, serios de data asta. V-am luat bilet pentru vagonul patru.

— Dumneavoastră ? întrebă Max.

— Eu am aflat că vagonul patru este „nur für Wehrmacht“ și mi-am făcut rost de alt vagon.

— Dar se poate să ne despărțim ? zîmbi Max. Te iau pe răspunderea mea.

— Atunci continuăm călătoria împreună ! se hotărî și Fotis.

Era o soluție riscată, dar nu mai avea altă ieșire. Pe de altă parte, dacă neamțul era într-adevăr adversarul lui și se ducea după Lola, Fotis ar fi putut să-l supravegheze mai îndeaproape.

CAPITOLUL VIII

„Îndeobște, coincidențele sînt niște piedici uriașe în drumul acelei categorii de cugetători fără pregătire și care nu cunosc nimic din teoria probabilităților, teorie căreia știința omenească îi datorează cuceririle ei cele mai glorioase și cele mai faimoase descoperiri..."

„Crimele din rue Morgue" — E. A. POE

1

Lola reușise să scape de supravegherea protectoare a maiorului, care își luase sarcina în serios, și scrisese biletul pe care tînărul „electrician" îl predase în gara Platamon. La gară, ieși și Lola la fereastra compartimentului, așteptînd vreun nou semn.

Privind spre peron, tresări. Îl văzu pe Fotis în clipa cînd se apropia de Max cu biletele. Lola trebui să facă un efort imens ca să nu-l strige, să nu-i facă un semn cu mîna. Își strînse mîinile de bara ferestrei. Acum veneau amîndoi spre tren. Omul care îl însoțea pe Fotis număra vagoanele. Pentru o clipă, privirea Lolei se întîlni cu a lui Fotis, însă el nu-i făcu nici un semn care să-i fi arătat că o recunoaște. Lola înțe-

lese că ceva nu este în regulă și se așeză la locul ei, să se concentreze. Trebuia să fie pregătită sufletește, astfel ca în cazul cînd Fotis va intra în compartimentul ei să se rețină, să nu facă nici cel mai neînsemnat gest care ar fi putut s-o trădeze.

Într-adevăr, îi văzu urcîndu-se în vagonul în care se afla ea.

Otto și cei doi ofițeri, din clipa cînd Lola le-a mărturisit tentativa lui Schmidt, nu conteneau cu comentariile și presupunerile în ceea ce privește rețeaua de spionaj descoperită. Faptul că impresarul n-a mai venit în compartimentul lor, deși în fiecare gară se învîrtea în jurul vagonului, era pentru ei o dovadă că se pregătește ceva necurat.

Venirea lui Max și a lui Fotis în vagon fusese primită de către ofițerii germani cu suspiciune și răceală. Max fusese nevoit să prezinte colonelului actele, ca să poată fi primit în compartimentul rezervat ofițerilor germani. Fotis salută și el în limba germană. Max a fost atent să surprindă o tresărire, o privire a Lolei, însă, dînsa, prevenită, reuși să se stăpînească. „Se pare că nu se cunosc", își spuse Max, care recunoscu în însoțitoarea colonelului pe femeia din fotografie.

Pentru Fotis, toate aceste întîmplări, care la prima vedere ar fi putut să pară hazardate, coincidențe stranii, erau rezultatul firesc, obiectiv al acțiunii a doi oameni care au pornit în aceeași clipă să rezolve aceeași problemă. Dacă și-ar fi continuat raționamentele, dacă ar fi avut răgazul necesar să cerceteze toate presupunerile, să analizeze fiecare latură a fiecărei presupuneri în parte, Fotis era sigur că ar fi fost în stare să prevadă ceea ce în mod obișnuit se

numesc *coincidențe*, sau, cel puțin, să explice o mare parte dintre ele. Știa însă că creierul nu putea să facă față acestei sarcini, pentru că timpul de calcul, aproape în toate cazurile, era mai mare decît timpul afectat acțiunii propriu-zise.

Și iată-i acum pe toți în același compartiment, de față cu Lola, care, dintr-o imprudență, a declanșat mecanismul neprevăzut al celor două forțe contrarii.

Presupunerea că omul cules de pe drum era *celălalt* fusese întărită prin faptul că Max ceruse bilet pentru vagonul 4. Acum Fotis era aproape convins. Din clipa asta, trecu la o altă presupunere. Nu este exclus, gîndea el, ca și *celălalt* să fi ajuns la concluzia că Fotis este necunoscutul X cu care se afla în luptă de dimineață. Pe de altă parte însă, Fotis știa că datele pe care le deținea *celălalt* erau mai puține decît ale lui.

Mai exista o altă diferență în afara aceleia de ordin matematic. Era una de ordin moral. Max nu putea să-și permită să creadă că și *celălalt* putea să aibă aceeași putere de raționare ca a lui, ca să poată ajunge la aceeași concluzie. Ceva din trufia cotropitorilor, a rasei „superioare" menite să „conducă" lumea împiedica un astfel de raționament, subestimînd în acea clipă hotărîtoare valoarea adversarului. Omul acesta, care știa să gîndească cu atîta stringență logică, să cerceteze sute de ipoteze pentru unul și același caz, făcea acum această greșeală, plătind astfel tribut îngîmfării alor săi.

Lola se comporta în continuare firesc, nearătînd prin nimic că îl cunoaște pe Fotis. În vagon atmosfera se încălzise puțin, începură să vorbească despre diferite lucruri neînsemnate, cum se întîmplă de obicei

între călători. Max, cu toată atenția acordată Lolei, nu observa nimic suspect la ea. Dimpotrivă, suspecte i s-au părut unele mișcări ale ofițerilor din compartiment, șușotelile lor, întreaga lor acțiune. Dorinței lui Max să ia cît mai grabnic legătură cu omul său, cu Schmidt, îi veni în ajutor, fără voia lui, Otto.

— Ce-or fi făcînd cei de la echipa artistică ? Întrebă la un moment dat, gîndindu-se că n-ar fi rău să se ducă pînă acolo să vadă cum se mai comportă impresarul.

— Există vreo echipă artistică în tren ? se prefăcu Max că nu știe.

— Da, și una foarte bună ! spuse maiorul. Se află între ei talente de prima mînă. În special o artistă care cîntă din gură și la acordeon. Cred că și la teatru este o subretă desăvîrșită. Am petrecut cîteva ore plăcute cu ei.

— Și nu putem să-i chemăm aici, sau să ne ducem acolo să ne distrăm puțin? întrebă Max.

— N-ar fi o idee rea, fu de acord Otto, care abia aștepta această propunere.

Vagoanele artiștilor îi atrăgeau pe toți ca magnetul, pe fiecare pentru alt scop. La prima haltă coborîră și se duseră în ultimul vagon.

Schmidt îl văzuse pe Max încă de la gara unde acesta se urcase, însă nu voia să părăsească vagonul și să lase lăzile pe seama lui Johann. Aștepta, fiind sigur că Max va găsi mijlocul s-ajungă pînă la el.

Lola cu Fotis rămaseră vreo doi pași în urmă.

— Fii fără grijă... Am primit biletul tău... Omul cu care sînt împreună este dușman. La gara Dion coboară și te duci la dulgherul care se află în spatele gării...

Se grăbi să se alăture grupului, ca să nu dea de bănuit. Acordeonista auzi voci de bărbați și coborî în fugă. Îi salută pe toți făcînd reverențe teatrale, ceea ce îl entuziasmă pe maior, care, pentru o clipă, își uită îndatoririle față de Lola. Otto nu-l slăbea din ochi pe Schmidt. La fel, și căpitanul. Max observa privirile schimbate între ei și nu știa ce să creadă... S-au suit cu toții în vagon. Max cu impresarul au rămas pe peron cîteva clipe.

— Ce s-a întîmplat ?

— Avem un trădător, pe Johann-„Ciungul"... A răspuns la parola pe care mi-ați transmis-o.

— Însoțitoarea colonelului ?

— E suspectă, deși de trei ori m-am apropiat de ea și n-a răspuns la consemn.

— Crezi că nu are vreo legătură cu afacerea asta ?

— Nu pot să spun cu siguranță. În orice caz, știu că s-a apropiat de ea și Johann, și cu același rezultat.

— Altă mișcare suspectă ?

— Cineva a oprit trenul trăgînd semnalul de alarmă.

— Lăzile ?

— În ordine... După cîte am aflat, Johann și cei care sînt în legătură cu el tocmai de lăzi se interesează.

— Se mai află în compartiment vreo altă femeie ?

— Nu... Se mai află însă o femeie la două compartimente mai departe.

— Seamănă cumva cu pupila bătrînului ?

— Nu pot să spun cu precizie.

— Dacă ți se va cere s-o descrii, vei găsi ceva asemănări ?

Schmidt gîndi înainte să răspundă. Cum ar fi descris-o ? O femeie tînără, brunetă, frumoasă...

— Da... aș folosi cred aproape aceleași semnalmente, conchise impresarul.

— Bine... să mergem și noi sus. Pînă la orașul Ecaterini avem patru stații, aproape una de alta, și o să avem tot timpul să verificăm...

Au urcat în vagon, și trenul a pornit. Acordeonista își arăta talentele cu deosebită plăcere, pentru că avea un auditoriu de bărbați „cunoscători". Pe Max îl surprinseseră din nou șușotelile dintre Otto și căpitan.

Colonelul tocmai vorbea celui din urmă despre atitudinea suspectă, așa i se părea lui, a celor doi nou-veniți...

— Nu-mi place nici unul din ei, îi spunea, în șoaptă, căpitanului.

— Trebuie să vă mărturisesc că nici mie nu mi-au plăcut...

— Ai observat ? Îndată ce au găsit prilejul, unul dintre ei s-a ținut după Lola, iar celălalt a rămas cu impresarul.

— Credeți că au venit special pentru asta ? se miră căpitanul.

— Păi... altfel cum ?... De la ei poți să te aștepți la orice. Au venit direct în vagonul nostru și pe urmă s-au prefăcut că nici nu știu că în trenul acesta călătorește o echipă artistică. Mie nu-mi trebuie mult să-mi dau seama că se petrec lucruri suspecte. Să fim cu ochii în patru !

— Da... aveți dreptate... O să veghez... fiți fără grijă, îl asigură căpitanul.

— Ia seama, și spune și maiorului să nu uite de sarcina pe care a primit-o. Prea îl văd cum cască gura în fața acestei actrițe. Nu este exclus să fie pusă dinadins ca să-l tragă de limbă !

Cîntau cu toții în vagon. Singurul care nu participa la dispoziția generală era Johann. Pretexta o durere în gît care îl împiedica să cînte. În realitate, motivul era altul. Primise un bilet, prin care era anunțat că Schmidt e un om de care trebuie să se ferească. Își dădea seama că este pierdut. Căzuse ca un naiv în capcana impresarului. „Am să-l omor, și după aceea am să mă suprim", își spunea cu luciditate neagră Johann.

2

Între timp, Omul cu șapca începu să acționeze în apărarea savantului grec. Observase că cei doi bărbați care se urcaseră în gara Platamon intraseră direct în compartimentul ofițerilor care complotau. Nu-i slăbea din ochi, așa că îi văzu în continuare îndreptîndu-se spre vagonul artiștilor. Unul dintre cei doi s-a alăturat femeii, iar celălalt a stat îndelung de vorbă cu omul față de care avea suspiciuni.

Omul cu șapca trecu în vagonul alăturat în căutarea controlorului.

— Se încurcă lucrurile ! îi spuse cînd îl întîlni.

— Ce s-a întîmplat ?

— Au venit doi inși suspecți. Acum s-au adunat cu toții în vagonul artiștilor.

— Și ce-i de făcut ?

— Să mai vină trei oameni înarmați în vagonul în care se află ai noștri. Faptul că și ei se află în același vagon este și bine și rău. Bine, pentru că îi avem aproape și putem să le supraveghem fiecare mișcare, rău, pentru că sîntem nevoiți să adunăm prea mulți acolo și poate o să dăm de bănuit.

— N-ar fi mai bine să-l scoatem de acolo pe profesorul nostru cu însoțitorul său ?

— Nu... Nu cred că ar fi mai bine... Doar dacă oprim trenul și-i facem scăpați... Mi-e teamă să nu dăm alarma fără rost... Pe de altă parte, nu știu dacă nu se află în vagon vreunul de ai lor...

— Da... se poate...

— Cîți oameni de ai noștri avem în tren ? întrebă Omul cu șapcă.

— Douăzeci de oameni. Jumătate dintre ei sînt înarmați.

— Vreo treizeci sînt și nemții...

— Nu, sînt mai mulți, spuse controlorul.

— I-a numărat colonelul.

— Poate s-a condus după cei în uniformă. Din cercetarea actelor reiese că sînt peste cincizeci.

— În fața fiecărui compartiment în care se află nemți, cel puțin cei care sînt în uniformă, trebuie să stea doi de-ai noștri. Împarte-i în așa fel, încît să fie doi dintre ei înarmați. La nevoie să-i imobilizeze pe cei în uniformă. Consemnul pentru intrarea în acțiune va fi tragerea semnalului de alarmă și oprirea trenului.

— În ordine ! făcu controlorul, mai liniștit acum cînd își luaseră măsurile de precauție.

În clipa aceea intră în vagon „electricianul", ţinînd sub braţ un pachet învelit într-un ziar. Omul cu şapca, la început, nu-i dădu nici o importanţă, cînd însă îl văzu oprindu-se în faţa compartimentului unde părea să fie cartierul general al adversarilor, începu să-l suspecteze. „Electricianul" mai stătu cîteva clipe nehotărît, apoi se apropie de o fereastră, vîrî pachetul între bară şi geam şi îşi sprijini mîinile de bară, privind afară.

După uşurinţa cu care intra pachetul, Omul cu şapca înţelesese că este vorba de stofă. De altfel, observă că ziarul crăpase la margine şi se vedea gulerul unei haine de lucrător de cale ferată. „Probabil un navetist", îşi spuse Omul cu şapca, liniştindu-se. Străbătu culoarul, aruncă o privire în compartimentul în care se afla profesorul şi trecu în vagonul alăturat. Tocmai venea spre el controlorul.

— Am anunţat toată lumea, îi zise.

— Bine, respiră uşurat Omul cu şapca.

— Crezi într-adevăr că există vreo primejdie ? întrebă controlorul.

Celălalt dădu din umeri.

— Vorba aceea : am pus cursa pentru şoareci, dar nu-mi strică şi-o pisică !

— Ai dreptate, fu de acord controlorul. În zece minute ajungem la Dion. Acolo vom primi dispoziţiile în legătură cu călătorii noştri. O să ni se spună cui să-i predăm şi la ce gară.

— La Dion ? Bine... A început să se încurce, şi ăsta nu e un lucru rău. Pe cît este posibil, s-o scoa-

tem la capăt fără împușcături. Să nu se răzbune nemții pe călătorii pașnici... și fără asta suferă destul...

— O să încercăm...

Cînd Omul cu șapca se întoarse în vagonul său, tînărul „electrician“ dispăruse... Nici pachetul nu mai era acolo. Se duse pînă la capătul vagonului, cercetă și la toaletă, însă nu era nimeni. Observă că ușa dulăpiorului prin care treceau țevile era deschisă pe jumătate. Văzu pachetul ținut mai înainte de „electrician“ înghesuit între țevi. Precum bănuia, în el era o uniformă de lucrător de cale ferată. „Ce se petrece aici ? se întrebă Omul cu șapca. Nu cumva îi trebuie cuiva ca să se deghizeze și să treacă drept de-al nostru ?“, mormăi singur. Se duse din nou pe culoar. Nu se vedea nimeni, de parcă trenul ar fi fost gol. Nu trecură decît două-trei minute, și apăru din nou tînărul „electrician“. După ce controlă culoarul, dispăru spre toaletă.

Omul cu șapcă auzi ușa dulăpiorului, apoi ușa vagonului. Fugi repede și cercetă dulăpiorul : pachetul nu mai era în el. Se luă repede pe urmele „electricianului“. Culoarul vagonului următor era gol. Alarmat, Omul cu șapcă grăbi mersul. Străbătu culoarul, privind compartimentele. Era tocmai vagonul de dormit pus la dispoziția artiștilor. Paturile de sus erau ridicate și membrii echipei erau așezați pe cele de jos.

La cel de al patrulea compartiment, Omul cu șapcă îl zări pe „electrician“ urcat pe una din canapele. Controla ceva la comutator. Omul cu șapcă se

ascunse la ieșirea vagonului, astfel incit să-i poată urmări mișcările tînărului, fără ca să fie văzut.

Se auzi fluieratul locomotivei. „Ajungem la Dion", își spuse.

În celălalt vagon al artiștilor, în care se aflau Otto și ceilalți, acordeonista făcea eforturi disperate ca să-l amuze pe maior, dar vedea că acesta este cu gîndul în altă parte. Dincolo de vorbele lipsite de importanță, de glumele aruncate, se putea ușor observa că fiecare dintre ei este preocupat de un gînd anume. Acest lucru era evident și pentru Max, și pentru Fotis. Singură, acordeonista dorea cu adevărat numai să se distreze. Otto urmărea atent mișcările celor din echipa artistică, precum și pe cei doi noi veniți... Fotis nu-l scăpa din ochi pe Max, iar Max era tot timpul atent, doar-doar va putea surprinde un semn schimbat între Lola și Johann și, poate, Fotis. „Există asemenea coincidențe", își spunea Max.

Deodată se auzi fluieratul locomotivei.

— Am ajuns la Dion, exclamă Lola, răsuflînd ușurată.

Acest fapt nu scăpă atenției lui Max.

— Ați obosit ? o întrebă zîmbind.

— Nouă ore pe drum... spuse Lola. Apoi dîndu-și seama că a greșit, prin faptul că n-a putut să se stăpînească, încercă să se justifice : Am fost de vreo trei ori aici la Dion... și adresîndu-se lui Otto, întrebă: Vă aduceți aminte ? Ați participat și dumneavoastră la săpături.

— Da, da... îmi aduc aminte... S-au găsit vestigiile unui vechi oraș din perioada elenistă.

Trenul micșoră din viteză, pînă se opri într-o gară foarte mică. Sosirea trenului era așteptată de muncitorii navetiști care lucrau la Salină. La gara Dion se atașa garniturii vagonul special care îi ducea la destinație.

Coborîră cu toții din vagoanele artiștilor.

Max reuși să-i șoptească impresarului :

— N-o scăpa din ochi. Eu mă duc să dau o raită prin vagoane. Johann, de unul singur, nu poate face nimic deocamdată. Pune pe cineva de încredere dintre oamenii tăi din echipa artistică să se țină după el, firește, fără să-i explici motivul. Dacă va încerca să coboare, să-l rețină. La nevoie, să uzeze de forță, fără zgomot însă !

Se despărțiră. „Ofticosul“ se luă după Lola. Fotis rămase ultimul. Înainte de a coborî, șopti repede lui Johann :

— În dulăpiorul de țevi din vagonul dormitor vei găsi o uniformă, puneți-o și coboară. Te duci la dulgheria din spatele gării. Dai salutări din partea „negustorului.“.

Johann rămase ca trăsnit. Nu mai spera să sosească omul așteptat. Fotis coborî.

— Vino cu mine, îi spuse Max, trebuie să caut pe cineva.

Fotis îl urmă cu o vagă senzație că era sechestrat. Înainte de a coborî, o auzi pe Lola spunînd lui Otto :

— Mă dau și eu jos. Mi-e poftă de niște garizi, poate găsesc...

— Imposibil să te duci singură, spuse Otto și îi șopti ceva maiorului. Lola cu maiorul se îndreptară spre ieșire. Max schimbă o privire cu Schmidt, care

se luă imediat după Lola, ascunzîndu-se după pescarii și muncitorii care se înghesuiau pe peron.

În același timp, Johann se sui în vagonul dormitor. Unul dintre cei care îl supravegheau urcă pe scară și se postă în fața ușii.

Omul cu șapcă era pe culoar, cînd îi văzu pe Max și Fotis urcînd. Îi lăsă să treacă, apoi îi urmări la cîțiva pași distanță. Max se oprea în fața fiecărui compartiment și privea stăruitor înăuntru. Cînd ajunseră în fața compartimentului unde se aflau profesorul grec cu însoțitorul, Omul cu șapca duse mîna în buzunarul hainei.

Max se opri în fața compartimentului, cercetînd cu privirea pe femeia care semăna cu Lola. Privi și Fotis și înmărmuri. Din prima clipă i se păru foarte cunoscută figura omului în vîrstă care ședea lîngă fereastră : îl recunoscu pe savantul grec despre care se spunea că fugise ca să nu fie prins și arestat.

Max hotărî să intre în compartiment, să găsească un pretext și să vadă în ce ape se scaldă femeia aceea. Fotis își dădu seama de pericolul prin care trecea acum savantul. Hotărît să intervină în cazul cînd acesta ar pune în pericol viața savantului, duse mîna în buzunarul hainei unde-și ținea revolverul.

Ca din pămînt apărură pe culoar încă patru oameni, care schimbară priviri cu Omul cu șapca.

Max puse mîna pe clanță și se pregăti să tragă ușa compartimentului.

În clipa aceea se auzi o împușcătură.

Johann se sui în vagonul artiștilor. Membrii echipei erau îngrămădiți la ferestrele compartimentului și priveau spre gară comentînd în fel și chip priveliștea. Johann putea astfel să caute haina neobservat de nimeni. Găsi dulapul și-l deschise. Pachetul promis nu se afla în el.

„Poate e în celălalt dulăpior", își zise, fără să se alarmeze. Străbătu culoarul, îndreptîndu-se spre celălalt capăt al vagonului. Găsi dulăpiorul, dar cum trecea tocmai atunci cineva, nu-l putu deschide. Era un compatriot de-al lui.

— Staționează mult trenul în gara asta ? îl întrebă acesta.

— Nu știu, dădu din umeri Johann, grăbit să termine cît mai repede cu putință.

Cînd scăpă de compatriotul său, deschise dulăpiorul. Pachetul nu era nici acolo. Își aduse aminte că asemenea dulăpioare se găsesc și la toaletele trenurilor. Intră înăuntru. Nici urmă de pachet. Aproape fugind, străbătu din nou culoarul pînă la capătul celălalt al vagonului. Nici în cabina de toaletă de acolo nu se afla pachetul. Nu cumva se află în vagonul alăturat ? Ar fi imposibil. Doar îi spusese clar că va găsi pachetul în vagonul-dormitor.

Îi mai rămînea speranța că omul care trebuia să aducă pachetul nu avusese timp să vină. Mai așteptă cîteva minute, care i se părură nesfîrșite. Dacă omul nu va veni ? Dacă dintr-un motiv sau altul omul respectiv fusese împiedicat să vină pînă acolo ? Hotărî să coboare, să iasă neobservat pe peron și să se

ducă la dulgheria din spatele gării. Privi pe fereastra vagonului. Nu-l zări nicăieri pe Schmidt și acest lucru îl liniști puțin.

Deschise ușa vagonului, să coboare. Pe scară văzu pe unul din membrii echipei, unul dintre cei mai înrăiți naziști, care ședea pe scară. Nici nu se clinti cînd îl văzu pe Johann.

— Dă-mi voie să trec, spuse acesta.

— Impresarul a zis să nu coboare nimeni din vagon, rosti rar omul și tonul lui nu lăsa nici o portiță pentru tratative.

— Nu-i nimic, spuse Johann.

Ușile vagonului care dădeau în partea cealaltă a trenului erau încuiate și nu puteau fi deschise decît cu cheia specială a lucrătorilor de la calea ferată.

Gîndul că, poate, se trădase încă o dată și că această nouă informație pe care o primise de la necunoscutul acela, venit chipurile din partea „negustorului", nu era decît încă o cursă pusă în calea lui îl îngheță. Alergă spre celălalt capăt al culoarului, fără să-i pese că atrage atenția cuiva. Și aici în fața ușii aștepta un soldat german.

„Gata, asta a fost ! își spuse. Sînt prins ca un șoarece în cursă."

Ușa vagonului se deschise și apăru încă un soldat german. Se apropie zîmbind de Johann. Acesta făcu instinctiv cîțiva pași înapoi.

În clipa aceea se auzi o împușcătură.

Lola, însoțită de maior, traversă peronul ticsit de oameni. Prezența maiorului lîngă ea n-o speria. Știa foarte bine că poate să-i adoarmă vigilența, să scape de el și să se ducă la dulgherie.

Se opriră în fața unui stand de ziare și reviste. Lola luă două reviste, chipurile să aibă ce citi. Maiorul cumpără ultimul număr al revistei „Signal".

— Nu vreți și dumneavoastră un număr ?

— Desigur, mulțumesc, spuse Lola.

Lîngă chioșcul de ziare se strînseseră cîțiva oameni. Maiorul scoase banii și se pregăti să plătească.

„Acum e cel mai nimerit moment", își spuse Lola și păși de-a-ndaratelea, cu ochii pironiți pe el, ca nu cumva să-și întoarcă privirea. După trei pași, făcu stînga împrejur și alergă prin mulțime spre ieșirea gării.

Impresarul se luase după ei din clipa în care Lola își arătase dorința să se ducă în căutare de garizi. Schmidt se strecură cu dibăcie printre oameni, urmărind-o pe Lola și pe maior de la cîțiva pași depărtare. Din atitudinea Lolei simți că fata e gata să dispară. Se pregăti și el, apropiindu-se mai mult de data asta.

Cînd Lola se îndreptă spre ieșirea gării, fugi după ea. O prinse chiar în fața ușii.

— Stai ! strigă și o apucă de mînă.

Lola scoase un strigăt de spaimă. La apariția lui Schmidt se aștepta cel mai puțin în clipa aceea.

— Lasă-mă, și-și trase brusc mîna ca să se elibereze din strînsoare.

Maiorul auzi strigătul Lolei. Privi în jur. O văzu pe fată luptîndu-se cu Schmidt și alergă spre ei, scoțînd pistolul din teaca de piele.

— Las-o ! Dă-i drumul imediat ! ordonă impresarului, tremurînd de mînie.

Schmidt se aprinse.

— Dumneata nu te amesteca.

Maiorul, credincios misiunii primite, îl apucă de mînă pe Schmidt, trăgîndu-l cu putere. Impresarul dădu să-şi scoată revolverul. Maiorul, mai iute, trase primul. Era împuşcătura pe care o auziseră Max, Fotis şi Johann.

Max — tocmai se pregătea să intre în compartimentul profesorului — tresări auzind împuşcătura. Fugi pe culoar, strigînd lui Fotis :

— Vino după mine !

Fotis rămase cîteva clipe nemişcat, apoi, îngrijorat, porni după neamţ, care şi dispăruse la capătul coridorului.

N-apucă să facă doi paşi, şi simţi două mîini puternice care îl imobilizau.

— Mai încet, prietene, nu te grăbi chiar aşa tare ! auzi un glas ironic.

Fotis întoarse capul. Doi oameni îl ţineau de ambele braţe. Încercă să se mişte, să se elibereze, dar nu reuşi.

Cei doi îl tîrîră spre capătul culoarului.

Prima grijă a lui Max fu să se îndrepte spre vagoanele artiştilor. Erau cu toţii la locul lor. Se întîlni cu cei doi nemţi puşi de pază de impresar.

— Aveţi revolver ? întrebă fără înconjur.

— Avem...

Vocea lui Max răsuna rece, severă, obişnuită să comande, lucru ce nu scăpă atenţiei celor doi nemţi, care n-au mai cerut alte amănunte.

— Staţi aici şi nu lăsaţi pe nimeni să se apropie ! ordonă Max.

În clădirea gării se auzeau strigăte, lumea fugea într-acolo.

Coborî și Otto din vagon, alarmat. Max fugi spre el.

— Dumneavoastră sînteți comandantul trenului ?

— Da, dar cine ești dumneata ? întrebă Otto, îngrijorat de împușcătura auzită.

— Despre asta o să vorbim mai tîrziu, răspunse sever Max. Deocamdată trebuie să mobilizați întreaga forță din tren. Toată lumea să se adune în apropierea vagoanelor rezervate artiștilor.

Nu era nevoie să alerge în căutarea germanilor din tren. Auzind împușcătura, se alarmară, iar unii și coborîră cu pistoalele în mînă.

Un alt grup de oameni, în frunte cu maiorul, venea dinspre gară. Maiorul spunea ceva agitat, gesticulînd cu revolverul. Doi soldați germani aduceau pe brațe un om.

— Trădătorul ! Iată-l pe trădător ! strigă maiorul, arătînd cu țeava revolverului spre omul adus de cei doi soldați.

Max se apropie repede de grupul maiorului.

„Trădătorul“ nu era altul decît Schmidt. Impresarul era mort. Glonțul maiorului îl lovise drept în inimă. O dîră de sînge i se prelingea din marginea gurii.

Otto privea pierdut.

— V-am spus eu, v-am spus eu... repeta într-una.

Nu putea să creadă că joaca de-a spionii se soldase cu cadavre.

Max urla :

— Ce-i, ce se petrece aici ? Ce-ați făcut ?

— Eu l-am împușcat ! făcu mîndru maiorul. Voia s-o omoare pe domnișoara Lola, care îi aflase secretele.

Max privea năuc, nu știa ce să creadă.

— Spuneți-mi ce s-a întîmplat, rosti, încercînd să pară calm, fiindcă-și dădea seama că strigînd îi zăpăcește mai rău pe cei din jur și nu va scoate nimic de la ei. Îi trecu prin minte că omul său, unul dintre puținii care îi cunoștea adevărata identitate, era într-adevăr un trădător.

Căpitanul, mai calm decît toți, îi explică lui Max cele întîmplate.

— Omul acesta, intră în vorbă Otto, arătînd spre cadavru, a încercat s-o atragă pe domnișoara Lola spre trădare.

Auzind numele Lolei, toți își aduseră aminte de ea. Maiorul, preocupat de cadavrul inamicului său, nu-și dăduse seama că fata lipsește.

— Unde este domnișoara ? întrebă el, abia atunci, alarmat.

— Lola, unde-i Lola ? se îngrijoră și bătrînul.

Max pricepu în sfîrșit ce se întîmplase.

— Dacă ai s-o vezi pe Lola dumitale, să mă anunți și pe mine, spuse printre dinți, apoi întorcîndu-se spre maior : iar dumneata pentru ce nu ți-ai păstrat gloanțele pentru frontul de răsărit ? Ori ai făcut cunoștință cu el numai din jurnale ?

— Nu-ți permit ! Nu-ți permit, înțelegi ! strigă maiorul, roșu de furie.

— Cînd o să te întreb, atunci să te gîndești dacă îmi permiți sau nu !

— Stai, domnule, ce atitudine este asta ? Cum poți dumneata... găsi de cuviință Otto să intervină.

— Bătrîn ramolit... mormăi Max.

De la fereastra vagonului dormitor se auziră două focuri de armă și, după cîteva secunde, vocea speriată a acordeonistei :

— Aici ! Veniți aici, pentru Dumnezeu !

Omul cu șapca și tînărul în scurta de piele îl duseră pe Fotis într-un compartiment, unde se mai afla un bărbat, îl percheziționară și-i luară din buzunar browningul. Îl siliră să se așeze.

În timp ce tînărul trăgea perdeaua ferestrei, Omul cu șapca întrebă :

— Ce căutai în compartimentul acela ?

— Dumneavoastră cine sînteți ? întrebă Fotis.

— Deocamdată răspunzi dumneata.

Fotis își aminti că cei doi săriseră la el în clipa cînd se afla în fața compartimentului profesorului grec. Gestul său de a pune mîna în buzunar ca să-l apere la nevoie pe profesor a fost, probabil, interpretat ca un gest dușmănos de către acești oameni. Totul la ei arăta că avea de-a face cu prieteni. Nu-i era greu să-i convingă, dar pierdea minute prețioase. Pe de altă parte, era neliniștit și de împușcătura auzită.

— N-avem timp de pierdut, spuse Fotis. Trebuie să mă lăsați să plec. Am o treabă în vagoanele artiștilor. După cîte înțeleg, voi sînteți din oamenii de pază ai savantului. Nu mă întrerupe ! L-am recunoscut din prima clipă. Celălalt, care era cu mine, este un dușman. Dacă m-ați văzut punînd mîna în buzunar după armă, am făcut-o pentru că mi-am dat seama că se poate întîmpla ceva ireparabil. Trebuie să știți însă că nemții nici nu bănuiesc că în acest tren se află profesorul grec. Altceva îi face să se agite. Este

o treabă complicată și greu de explicat în cîteva cuvinte.

Omul cu șapcă, mai mult după tonul lui Fotis decît după argumentele lui, începu să-și dea seama că într-adevăr Fotis era un prieten. Mormăi ceva neînțeles.

— Trebuie să-mi dai crezare. N-ai încotro ! întări Fotis. Dacă ai auzit vreodată porecla de „negustor", să știi că eu sînt acela.

— De auzit, am auzit... făcu Omul cu șapca.

— Atunci hotărăște-te repede ! Au trecut trei minute de cînd ați sărit asupra mea. Afară se petrec...

Se opri la jumătatea frazei. Privirea îi căzu pe plasa de bagaje. Văzu pachetul cu uniforma.

— Ce-i asta ? întrebă îngrijorat.

— Îl recunoști, văd, spuse tînărul.

— Taci, îl opri Omul cu șapca.

— Acest pachet trebuia să fie în vagonul artiștilor. Nu l-ați dus încă ?

— Să-l ducem ? Abia l-am luat.

— Ați luat pachetul ? Trebuia să fie pus în dulăpior. Ar fi fost salvat un om, pricepeți ? Un om ! Pentru ce ați luat pachetul ?

— Am observat mișcări suspecte și am crezut că cineva vrea să se deghizeze, se justifică Omul cu șapca, aproape convins că vorbea cu unul de-ai lor.

— Nu știți ce ați făcut ? strigă Fotis.

— Ce să faci, se întîmplă... rosti încet Omul cu șapca. S-au cam încurcat lucrurile. Avem doar o sarcină foarte... cum să-ți spun ?...

Fotis întrerupse această vorbărie inutilă :

— Trebuie să ducă cineva pachetul acolo, poate nu e prea tîrziu. Cît despre mine, trebuie să ies. Omul

cu care am fost împreună o să observe lipsa mea. Trebuie împiedicat să-și atingă ținta.

Poate că Omul cu șapcă nu i-ar fi dat drumul lui Fotis, cu toate că tonul acestuia îl impresionase, dacă n-ar fi intrat în compartiment tînărul „electrician" cu controlorul. După ce aflară ce s-a petrecut, controlorul spuse că tînărul a adus vestea că la halta Scala savantul cu însoțitorul său vor fi așteptați de un grup de marinari patrioți. Tot acolo vor fi eliberați și ostatecii din „colivie".

Tînărul „electrician" îl recunoscu pe Fotis, cu care se întîlnise în gara Platamon. Află, necăjit, că pachetul său nu ajunsese la cel la care trebuia să ajungă. O luă drept o datorie a lui care nu fusese îndeplinită.

— Eu sînt de vină, spuse. Trebuia să stau acolo și să veghez !

— Cine ar fi putut să-și închipuie... mormăi din nou Omul cu șapcă.

— Trebuie să plec ! curmă Fotis discuția.

— Și eu ! sări „electricianul". Trebuie să duc pachetul ! Poate mai avem timp.

Omul cu șapca consimți în tăcere. Cînd Fotis cu tînărul „electrician" ieșeau din compartiment, zise :

— Și... fiți atenți... Să nu întreprindeți nimic fără să ne țineți la curent și pe noi ! Avem o misiune... pricepi cred. Dacă ai să ai nevoie de ceva, să-mi trimiți vorbă prin acest tînăr care nu și-a îndeplinit misiunea ! adăugă ironic Omul cu șapca.

Fotis și tînărul ieșiră pe culoar. În clipa aceea, se auziră cele două împușcături și țipătul acordeonistei.

— Ai revolver ? întrebă Fotis pe tînăr.

— N-am !

— Na, ia-l pe al meu, spuse Fotis și-i dădu browningul său, pe care și-l luase îndărăt. Vezi ce faci cu pachetul! După aceea, te ții după mine. Dacă observi ceva suspect, intervii!

Tînărul luă revolverul cu vădită ușurare. Se vedea că este bucuros că în loc să fie aspru mustrat, i se acorda mai departe încredere.

Fotis coborî repede din vagon și se îndreptă spre locul unde erau adunați ceilalți. Se amestecă în mulțime. Ajunse chiar în clipa în care Max se urca în vagonul-dormitor. Fotis îl urmă, astfel ca acesta să fie sigur că a fost tot timpul lîngă el. Poate că în învălmășeala produsă nu observase lipsa lui. De fapt, așa și era. Max abia acum își aduse aminte de el, cînd suia scara vagonului. Îl zări lîngă el. „Cel puțin din partea lui sînt liniștit", își spuse.

Pe culoarul vagonului erau doi morți: omul pus de pază de către Schmidt și Johann. Revolverul se afla lîngă Johann. Pistolul omului de pază mai era în tocul lui de piele.

Fotis, ca și Max au putut reconstitui dintr-o privire scena. Cînd omul de pază se apropiase de Johann, acesta trăsese un foc asupra lui și apoi cu încă unul își pusese capăt zilelor. Fotis se apropie de Johann. Trebuia să-și înăbușe emoția. Poate că dacă Johann ar fi găsit pachetul nu s-ar fi ajuns aici. Din gîtul lui Johann țîșnea sînge din abundență. Se impușcase în gît și glonțul îi străpunsese carotida.

Coborîră din nou pe peron.

— Unde-i Lola? Trebuie s-o găsim pe Lola! strigă Otto, care tot nu pricepea ce s-a întîmplat.

— Stai, moșule ! Nu te pripi ! se răsti la el Max. A zburat ! Iar dumneata ai să dai socoteală pentru prostia făcută. Dumneata și dumneavoastră, domnilor ! se adresă ironic maiorului și căpitanului, o să vă luați bagajele și o să veniți cu mine.

Nimeni nu mai întreba „Cine ești ?“ Cînd un neamț, fie și în civil, comandă unui colonel și unui maior, înseamnă că are acest drept.

Max ordonă ca cincisprezece soldați și ofițeri germani să-i aducă bagajele în vagonul-dormitor și să facă de pază la ambele vagoane. Hotărî să rămînă noaptea în această gară, fiindcă urma să treacă printr-o regiune muntoasă. Știa că n-ar fi fost cuminte din partea lui să se aventureze noaptea la drum. Oricum, în gara Dion era mai în siguranță. Ar cere eventual întăriri de la comandatura orașului Ecaterini, iar a doua zi de dimineață putea porni din nou la drum.

— Trenul să plece ! ordonă ofițerului de pază al trenului.

Veni controlorul cu mecanicul trenului.

— Nu putem ști și noi ce se petrece aici ? întrebă controlorul.

Max îl fixă cu privirea.

— Țineți mult să știți ? întrebă printre dinți.

— Răspund de acest tren și...

— Nu mai răspundeți ! i-o tăie Max. De altfel, puteți pleca. Aceste două vagoane rămîn aici cu mine.

Controlorul ar fi vrut să mai spună ceva, însă interveni mecanicul.

— Deci... plecăm... Îi luăm pe navetiști și plecăm...

— Nu luați pe nimeni ! îl opri Max. Plecați imediat. N-am nevoie să începeți cu manevrele.

— Dinspre partea mea... mormăi mecanicul locomotivei.

De altfel, înțelegeau că trebuiau să plece cît mai repede. Era în interesul misiunii lor să plece din această gară cît mai repede posibil.

— Ei, oameni buni ! strigă mecanicul către doi dintre lucrătorii de la căile ferate. Ia dezlegați-mi această coadă ! și arătă spre vagoanele artiștilor.

Cei doi lucrători se apropiară să desfacă legăturile.

Fotis urmărea surprins scena. Nu se așteptase la această hotărîre a neamțului. Dacă ar fi știut dinainte că o să procedeze astfel, ar fi plecat, ca să aibă timp să organizeze un atac împotriva celor două vagoane. Acum era prea tîrziu, nu mai avea timp să dispară. De altfel, bănuia că Max n-o să-l lase să plece. Mai mult ca să verifice dacă bănuiala lui era întemeiată, decît din dorința de a pleca, spuse :

— Atunci... să plec și eu.

Max îl privi zîmbind ironic.

— Se poate ? ! Să mă lăsați tocmai acum cînd am o misiune atît de grea ?

— Nu înțeleg, făcu Fotis.

— Doar împreună am venit, continuă Max pe același ton ironic. Nu doriți să continuăm împreună călătoria ?

Fotis se reținu să nu răspundă și el ironic. Trebuia să cîștige timp. Un minut, două minute. Oricît. Poate în aceste două minute se va întîmpla o minune.

— Trebuie să ajung la Salonic cu acest tren.

— Dimineața o să plecăm împreună. Noaptea tot n-aveți ce face în oraș. Circulația este interzisă după ora zece. așa că...

Și îl prinse puternic de braț, fără să renunțe la zîmbetul ironic de pe buze. Fotis simți strînsoarea și-l privi drept în ochi. Pentru cineva care n-ar fi știut ce s-a petrecut ar fi părut o scenă obișnuită, între doi prieteni. Unul vrea să plece, iar celălalt nu-l lasă, ca să nu rămînă singur. Atîta tot.

Otto și cu cei doi ofițeri din compartimentul Lolei se apropiară de ei. Își aduceau bagajele. Geamantanul lui Otto era adus de un soldat.

— Nu înțeleg, nu înțeleg... repeta Otto, oprindu-se în fața lui Max.

— Dar nu vă cere nimeni să înțelegeți, rise Max. De fapt, nici nu trebuie să înțelegeți... Nu-i așa, prietene ? se întoarse el spre Fotis.

Arheologul ridică din umeri și se sui în vagonul unde se aflau lăzile. Maiorul și căpitanul îl urmară. Primul, derutat, speriat, al doilea, apatic. Părea că nici nu-i pasă de cele întîmplate. Max era preocupat de cei trei așa că Fotis, nesupravegheat cîteva clipe, se uită în jur, căutînd un sprijin.

Aproape de el se afla Omul cu șapca. Îl privi întrebător. Fotis îl fixă cu privirea și apoi coborî ochii spre brațul ținut strîns de Max. Voia să-i dea să înțeleagă că este oarecum arestat. Omul cu șapca făcu un semn imperceptibil că a înțeles. Dispăru între călătorii care se urcau din nou în tren.

— Acum e rîndul nostru, se întoarse Max către Fotis. Ce spuneți, ne urcăm ?

— După felul cum mă strîngeți de mînă, văd că n-am de ales, zîmbi Fotis.

— Oh, da ! Mă scuzați... Vă doare ?

— Sînt obișnuit...

— Apropo, v-aș ruga să-mi predați arma dumneavoastră.

— Arma mea ? În vremurile acestea este foarte riscant să porți armă, zîmbi Fotis.

— Oamenii *riscă* totuși... repetă Max replica de la gara Platamon.

Apoi, brusc, schimbă tonul și ordonă unui ofițer :

— Percheziționează-l !

— Vai, cum se strică o prietenie ! îl ironiză Fotis.

Ofițerul îl percheziționă, însă nu găsi nici o armă, fapt care îl derută pe Max.

— Nu-mi vine să cred, rîse. De altfel, faptul că n-ai armă întărește convingerea că vrei să pari cu totul în afara acestor treburi meschine.

— De unde se dovedește că a nu purta arma este tot atît de riscat ca și a o purta !

Între timp, toți ofițerii își transportară lucrurile în vagonul de dormit al artiștilor, după care coborîră și, înarmați, se postară în fața celor două vagoane.

Se auzi fluieratul locomotivei.

Din partea cealaltă a trenului, dinspre cîmp, apărură două umbre. Erau savantul grec și însoțitorul său. Cei care le purtau de grijă îi scoaseră din vagon, așteptînd să se limpezească lucrurile.

Cînd și-au reluat locurile în compartiment, însoțitorul, cu un licăr în ochi, întrebă :

— Dar ce s-a întîmplat la gară ?

— Nimic... răspunse controlorul. S-au împușcat nemții între ei.

— Văd că pe aici se poate călători destul de ușor, spuse celălalt și zîmbi aproape imperceptibil. Nemții nu prea se bagă... Nu pare să fie prea primejdioasă călătoria noastră...

— Nu... de loc... spuse controlorul și zîmbi și el, dîndu-i a înțelege că i-a prițeput ironia.

Trenul se puse în mișcare. Savantul schimbă o privire cu controlorul și zîmbi la fel.

De afară, din gară, se auzeau strigăte. Navetiștii protestau că trenul pleca fără ei. Majoritatea muncitorilor se urcară în tren, deși n-aveau voie să călătorească decît în vagoane speciale.

Trenul mări viteza.

Omul cu șapca se instală pe culoarul vagonului. De fapt, era mulțumit că scăpase de nemți. În tren rămăseseră numai cei de pază.

Controlorul ieși din compartimentul profesorului grec.

— Parcă e mai bine așa, spuse arătînd cu capul compartimentul gol al lui Otto.

— Cînd ajungem la Scala ? întrebă Omul cu șapca.

— Peste un sfert de oră. La nouă fără un sfert sîntem acolo.

— Să sperăm că am terminat cu încurcăturile.

— E ca și terminat... la Scala ne așteaptă cei din marină... misiunea s-a terminat, spuse controlorul zîmbind. Mi se pare însă că celălalt... cum i se zicea ? „Negustorul“ a cam... Parcă a fost arestat...

Omul cu șapca zîmbi.

— Lasă... au grijă cei de la Dion... Am vrut să intervin, însă mi s-a spus să-mi văd de treabă...

Trenul mergea paralel cu coasta. Marea, luminată de luna plină, tremura, fosforescentă, imensă.

CAPITOLUL IX

„...Într-un cuvînt, ușurința datorită căreia voi ajunge, sau am și ajuns la dezlegarea acestui mister, este în raport direct cu faptul că el era cu totul de nedezlegat în ochii poliției..."
„Crimele din rue Morgue"' — E. A. POE

1

Fotis urcă în vagon fără să se împotrivească. Se aștepta ca cei din gară să întreprindă ceva. Faptul că Lola, care era la curent cu cele petrecute, se afla între ei, liberă, îi dădea o oarecare siguranță.

— Luați loc, îi invită Max, cu aceeași politețe exagerată.

Făcuse rost de o armă automată și o ținea la subsuoară. Aprinse lampa de gaz, o puse pe o ladă și se așeză el primul, avînd grijă să-i aibă pe toți ceilalți în fața lui. Puse arma pe genunchi și-și încrucișă mîinile.

— Deci ? făcu privindu-l întrebător pe Fotis.

— Deci ? îl imită Fotis, încrucișîndu-și și el mîinile.

— Cine ești dumneata ? întrebă Max.

— Cînd m-ai rugat să te iau în mașina mea, eu nu te-am întrebat cine ești. Ai putea cel puțin să-mi oferi condiții asemănătoare, îl înfruntă Fotis.

— Ei, mă ierți ! Nu te-am *rugat !* Nu-ți datorez nimic. Dimpotrivă, dumneata trebuie să-mi mulțumești pentru faptul că nu te-am lăsat pe drum să pleci singur cu mașina dumitale.

— Cu condiția ca să mă fi lăsat furat fără împotrivire.

— Regreți că m-ai luat ? rise Max.

— Ca să fiu sincer, n-am ce regreta. Dovadă că nu v-am lăsat pe drum.

— De ai fi avut cînd... spuse Max.

— Cînd v-ați dus după piatră, puteam să vă las și să fug...

— Aveai un motiv ca să faci asta ? întrebă Max, fixîndu-l cu privirea.

Fotis îl înfruntă.

— De aș fi avut...

— Deci... cine ești dumneata ?

— Vrei buletinul de identitate ?

— Unul dintre ele ?

— Unul dintre ele... fu de acord Fotis.

Vorbeau în grecește. Max nu-și dădu seama de acest lucru decît după protestele lui Otto.

— Ce tot vorbiți acolo ? Nu ne lămuriți și pe noi ?

Max își privi compatrioții cu răutate. Apoi le explică în cîteva cuvinte cele întîmplate, ascunzînd existența lăzilor.

— Și pentru toate astea trebuie să-i mulțumești pupilei dumitale, continuă Max, adresîndu-se lui Otto.

— Lola... ea... Nu se poate... ea...

— V-a dus, domnilor, cum s-ar zice ! V-a spus un basm pentru adormit copiii, iar voi ați căzut în cursă ca niște... niște...

— Mă rog... noi n-aveam de unde... Nu-i așa ? făcu maiorul, verde de teamă. Nu puteam ști... În ceea ce privește răspunderea noastră... Nu-i așa ?

Max se strîmbă scîrbit, apoi se întoarse către Fotis, vorbindu-i în limba germană de astă dată.

— Ce legături aveai cu această Lola ?

Fotis replică în greacă :

— Aceeași întrebare pot să ți-o pun și eu.

— Cînd o să ai o armă pe genunchi, poți să mă întrebi... Deocamdată... trebuie să răspunzi.

— Nu sînteți sportiv, spuse Fotis ironic. Păstrați handicapul pentru dumneavoastră.

— N-ai vrea să-ți ofer condiții asemănătoare ! ? Și încă ceva, fă bine și vorbește în limba germană. Ori ai uitat-o ?

— În primul rînd, nu știu ce aveți cu mine de mă țineți aici cu dumneavoastră, zise Fotis tot în limba greacă. În al doilea rînd, de acum înainte n-o să vorbesc decît în limba mea. N-are de ce să vă deranjeze acest lucru. Nu eu sînt în țara dumneavoastră, ci dumneavoastră în a mea.

Fiecare vorbea în limba lui, ceea ce încurca pe cei de față, care nu știau grecește. Din replicile lui Max, și după tonul cu care dădea răspunsurile Fotis, înțelegeau însă aproape tot dialogul, care se desfășura între cei doi bărbați.

Fotis vorbea, dar mintea lui fugea în altă parte. la ceilalți, la prietenii lui, care, spera, era sigur, vor încerca să facă ceva ca să-l scape.

— Văd că știi și altceva să vorbești în afară de negustorie ! continuă Max în germană.

— V-am mai spus și în mașină : știu să mă adaptez ! îl ironiză și Fotis.

Deodată Max îl izbi cu pumnul drept în față. Fotis mai degrabă se miră decît simți durerea loviturii. Uitase cîteva clipe că se află în mîinile cotropitorului, la discreția lui. Uitase că lupta ascunsă, surdă, de pînă continuă, luase sfîrșit și că dușmanul începuse să lovească deschis.

— Bine... mormăi Fotis ștergîndu-și fața de sînge.

— Cum îndrăznești să vorbești așa ? întrebă Max printre dinți. Ce urmărești ? Ce vrei ?

— Nu eu scotocesc în casa dumitale, ca să mă întrebi !

— Așa !... mîrîi Max.

Urechea lui Fotis prinse un zgomot imperceptibil în spatele lui. Atent, că din clipă în clipă pot apărea prietenii săi, deslușì imediat zgomotul. Venea de undeva dinapoia lăzilor. Din fericire, Max explica ceva celorlalți, astfel că nu observă nimic.

— Hai să jucăm cu cărțile pe față ! spuse Max, în greacă de astă dată.

— Jocul de-a pisica cu șoarecele !

— Am să te întreb ceva, continuă Max. Cînd ai înțeles pentru prima dată că aveai de a face cu...

— Cu *celălalt ?* întrebă Fotis, dîndu-și seama că era absurd să mai nege. Pe de altă parte, mai avea nevoie să cîștige timp, și discuția pe acest făgaș i-ar fi dat posibilitatea s-o mai lungească.

— Da... bine spus *celălalt,* recunoscu Max. Deci, cînd ai priceput pentru prima dată că omul cules din

drum eram eu, acela cu care intraseşi în luptă de dimineaţă.

— În orice caz mai devreme decît ai înţeles dumneata ! spuse Fotis, ca să-l întărîte şi să-i abată atenţia de la zgomotul care se repeta. Ai lăsat semne pe tot drumul. Cel ucis... „Mercedes"-ul... cafeaua...

— Ştiu... zîmbi Max. Despre cel ucis ai înţeles cînd m-ai văzut venind cu piatra. Era un fel de... reconstituire...

— În orice caz, ştiam că o să ne întîlnim. Calculasem această *coincidenţă* cu exactitate. Trebuie să recunoşti că te-am învins în toate calculele tale ! spuse Fotis. Ţi-am prevăzut fiecare mişcare şi am parat loviturile. Îţi ştiam fiecare acţiune !

— Nu ştiai nimic ! se enervă Max. Singurul fapt care te-a făcut să ai o oarecare superioritate este că poţi avea mai mulţi oameni.

— Nu că *pot avea* mai mulţi oameni, ci *sîntem* mai mulţi ! îl corectă Fotis. Pentru că sîntem în ţară la noi.

— O întîmplare stupidă veni în ajutorul dumitale. Fără ea, nu m-ai fi ajuns din urmă, continuă calm Max.

— Adică ? se interesă Fotis.

— Accidentul ! Copacul acela de care m-am ciocnit pe drum.

Fotis îl privi ironic. O lumină licări în ochii lui.

— Nu e o întîmplare stupidă, spuse grav. Şi la privirea întrebătoare a lui Max, continuă : Nu e o *întîmplare*, ba mai mult, nici nu poate fi numită *stupidă* ! repetă cu încăpăţînare Fotis. *Copacul* acela a fost pus de mine în calea ta !

Max îl privi de parcă ar avea de a face cu un nebun. Fotis începu să rîdă cu poftă.

2

Lola sperase în intervenţia maiorului, care ar fi putut s-o salveze de Schmidt. Nu se aşteptase însă ca el, dintr-un exces de zel, să tragă în impresar. Cînd auzise împuşcătura şi-l văzuse pe impresar căzînd, nu-i venise să-şi creadă ochilor. Rămăsese lîngă el buimăcită, speriată încă de primejdia prin care trecuse, şi mai speriată de împuşcătură. Se apropiaseră alergînd doi soldaţi germani şi vreo trei jandarmi, şi Lola tot se mai afla acolo. În sfîrşit, se desmetici. Trebuia să profite de învălmăşeala produsă şi să fugă, să dispară de acolo, înainte ca maiorul să-şi aducă aminte de ea.

De altfel, el nu-i dădea nici o atenţie, preocupat să dea explicaţii soldaţilor asupra celor întîmplate.

Ieşi din gară. Se opri cîteva clipe nehotărîtă ca să se orienteze. „În spatele gării, la dulgherie". Văzu la dreapta o străduţă care intra din nou în incinta gării. Îi era frică să se ducă într-acolo, însă nu avea încotro. Porni pe străduţă.

Chiar în colţ, aproape de calea ferată, observă firma dulgheriei. În faţa ei se afla o barcă în reparaţie. Din toate părţile văzu oameni care fugeau spre gară, atraşi de împuşcături. Alţii veneau dinspre gară, îndepărtîndu-se cît mai grabnic de locul care devenise primejdios pentru cine nu voia să aibă neplăceri. Lola,

profitînd de această mișcare, intră în dulgherie, încercînd să arboreze un aer indiferent, deși avea impresia că toată lumea se uita la ea și că știau cu toții că ea a fost cauza celor întîmplate.

La dulgherie era așteptată de un bătrîn de peste șaizeci de ani.

— În sfîrșit, spuse el cînd Lola apăru. Omul era neliniștit din pricină că nu știa ce se întîmplase în gară. Auzise împușcăturile și văzuse oamenii fugind. Acum Lola îl puse la curent.

— Va să zică, s-a încurcat mai rău treaba.

— Din vina mea, recunoscu Lola.

— Păi... trebuia să fie din vina cuiva... N-ai fi fost dumneata, ar fi fost altul de vină.

— A fost fără voia mea, se justifică Lola.

— Ei, asta ar mai fi lipsit, să fie cu voia dumitale... rîse acum bătrînul.

Atmosfera se încălzi.

— „Negustorul" a fost cu dumneata ?

— A rămas acolo... cred că este și el în primejdie. Trebuie să facem ceva.

— În primul rînd, dulgheria mea nu este acum un loc sigur. Dacă se face vreo razie în gară, picăm prostește și va fi din vina mea. Fără voie, desigur... zîmbi bătrînul

Deschise ușa dulgheriei și o invită :

— Haide cu mine ! Să ieșim la aer, să ni se limpezească creierii ! Apoi vedem ce-i de făcut. Camuflajul o să ne apere.

În prag, se opri.

— Frumos din partea mea și a dumitale, spuse deodată. Am uitat că mai trebuia să vină cineva aici, poate îl cunoști, un neamț ciung.

Lola nu era informată că și Johann trebuia să sosească acolo. Își aduse aminte din nou de soarta lui. O fi reușit să scape ? Îi spuse temerile sale bătrînului marangoz

— Bun, făcu el. O să vedem noi...

Plecă. Bătrînul dulgher o duse în căsuța unui pescar și o lăsă acolo. Apoi se îndreptă spre gară. Acolo află că au fost împușcați trei nemți, printre care și un invalid, un ciung. Își dădu seama că era vorba despre omul pe care trebuia să-l aștepte.

„S-au încurcat al dracului treburile", își spuse. Se duse glonț la biroul de mișcare. Șeful biroului era buimăcit, evenimentele îl depășiseră.

— Doamne, doamne, într-o gară pașnică... Doamne! Așa ceva, zău !...

Un ofițer neamț urla la telefon, încercînd să obțină legătura cu orașul Ecaterini, să ceară întăriri.

— Ai vreo știre pentru mine ? întrebă în șoaptă marangozul.

Șeful biroului de mișcare îl privi de parcă îl vedea pentru prima dată.

— Să se întîmple așa ceva la noi... continuă să se plîngă.

Bătrînul dădu din umeri.

Șeful biroului lăsă brusc văicărelile și îi șopti.

— Pentru dumneata... nu știu... O știre am... A fost aici un om... așa... unul cu...

— Ei ? făcu întrebător marangozul.

— Un om, așa... Ai grijă, zice, că „Negustorul" este arestat. În vagonul artiștilor, zice.

Și începu din nou să se vaite.

Bătrînul înțelese că nu avea timp de pierdut. Ieși pe peron și opri pe unul din muncitorii de la calea ferată.

— Avem de lucru... îi spuse.

— Ce e de lucru ? Nu vezi ce...

— Dă o fugă pînă la cherhana... Îl găsești pe Apostol. Spune-i să vină cu cinci oameni... Și cu scule... Așa să-i spui.

— Cu scule...

— Da... nu uita... Cu scule ! Mai ești aici ?

— Nu ! făcu celălalt și ieși din gară în fugă.

Apoi bătrînul se apropie de grupul navetiștilor, care se mai agitau, protestau, nemulțumiți, zgomotoși. Marangozul schimbă cîteva cuvinte cu unul dintre ei, o namilă de om ars de vînt și de soare.

— Ia spune puișorilor tăi să se liniștească... Avem de lucru...

— Cum să se liniștească, zi... cum... Trebuiau să fie acasă, nu ?

— Lasă că se duc ei dimineața...

Namila duse două degete la gură și fluieră puternic. Cîțiva dintre muncitori se adunară în jurul lui.

Ce le-a spus, ce nu le-a spus, muncitorii se potoliră ca prin farmec. Deveniră foarte liniștiți, se răspîndiră pe toată lungimea liniei. Doi dintre ei se apropiară de ofițerii germani care stăteau de pază în fața vagonului, cerînd informații despre trenul următor și dacă va fi posibil să fie luați și ei.

Muncitorilor li se alăturară cîțiva pescari și marinari, care apăruseră ca din pămînt. În vagonul de dormit al artiștilor discuțiile erau în toi. Nimeni nu înțelegea ce s-a întîmplat. Nu puteau pricepe de ce maiorul l-a ucis pe Schmidt, pentru ce Johann, care

părea un om atît de liniștit, l-a omorît pe soldatul german, ca după aceea să se sinucidă. Singura informație, dar din care tot nu se putea înțelege mare lucru, venea din partea celui de-al doilea om pe care îl pusese de pază impresarul. Nu știa decît că Schmidt îi spusese să nu-l lase pe Johann să coboare din tren.

Aceeași derută domnea și între ofițerii chemați să păzească vagonul artiștilor. După ce Max cu ceilalți au intrat înăuntru, ofițerii au rămas nedumeriți, nemulțumiți pentru întreruperea călătoriei, foarte puțin convinși că au de îndeplinit o misiune importantă. Nu se arătau de loc belicoși. Abia așteptau să vină cei de la comandatura orașului Ecaterini să se adăpostească și ei în cel de-al doilea vagon al artiștilor. La un moment dat, de fiecare dintre ei s-a apropiat cîte un muncitor. Fiecare cu cîte un motiv. Unul ca să-și aprindă țigara, altul ca să ceară o informație, un al treilea întrebînd dacă se găsește ceva de mîncare.

3

Tînărul „electrician", cînd observă că nemții sînt gata să intre în vagonul artiștilor, se strecură și el înăuntru, fără să fie observat de nimeni în învălmășeala care se produsese. Se strecură sub patul de jos al vagonului și aștepta. Prin crăpătura dintre două lăzi îl vedea bine pe Max. Pe Fotis nu-l vedea, îi auzea numai vocea. Știa că în vagon sînt patru nemți. Își dădea seama că acționase fără să se gîndească la consecințe. Făcuse ceea ce îi dictase instinctul. Înțe-

legea că poate afară ar fi fost mai de folos decît în această poziție incomodă.

Cînd Max îl lovise pe Fotis, tînărul voise să intervină. Pusese degetul pe trăgaci, însă nu putuse să tragă. Se înfioră. Mai așteptă puțin să-și revină. Așa trecu timpul fără să-și dea seama, prins de cele spuse de Fotis. Auzi rîsul lui, apoi vocea lui Max.

— O, da ! zicea el, neînțelegînd unde vrea să ajungă adversarul. Tu ai pus copacul acolo, la cotitura drumului. L-ai tăiat din altă parte, din rădăcină, și l-ai înfipt în locul acela !

— Nu ! L-am pus acolo cu rădăcină cu tot ! Eu l-am pus ! vorbea Fotis dîrz. Adică bunicul meu, părintele meu ! L-au pus acolo, ca să împiedice pe oricine ar încerca să treacă ! La fiecare pas, cîte un pom, cîte o piatră ! Iar dumneata *trebuia* să dai de el, pricepi ?

Max îl privi tăcut, fără nici o expresie.

— Bine... zise.

Puse mîna pe arma automată, cu gesturi încete.

Abia acum se dezmetici și tînărul „electrician". Sări în sus cu revolverul în mînă și strigă cu un glas pe care nu-l recunoscu nici el că este al lui :

— Ei, tu !

Fotis interveni fulgerător. Izbi cu putere drept în față pe maior, care era aproape, lovi cu piciorul mîna în care Max ținea arma, apoi sări asupra lui. Căpitanul, uluit, nu mai putu să intervină. Otto privea scena cu ochii holbați.

Max cu Fotis se rostogoliră pe podeaua vagonului. Maiorul își reveni și încercă să scoată revolverul, însă vocea tînărului îl opri.

— Nici o mișcare !

Otto și cei doi ofițeri urmăreau lupta celor doi bărbați. Revolverul tînărului îi ținea la distanță.

Deodată, de afară, dinspre gară, se auziră strigăte, pașii oamenilor care alergau, două focuri de armă. Se auzi fluieratul unei locomotive, o zguduitură și vagonul începu să alunece.

Cei de afară intraseră în acțiune. Îi atacaseră prin surprindere pe nemți, îmbulzîndu-i fără să facă vreunuia dintre ei rău, pentru a-i împiedica să se răzbune pe locuitorii orașului.

Îi siliră pe toți să intre în vagonul-dormitor al artiștilor. Cineva care știa limba germană îi asigură că n-au de ce să se teamă, că nu li se va întîmpla nimic, că ei au fost nevoiți să ia această măsură mai mult pentru apărarea lor, pentru că probabil s-a întîmplat vreo confuzie de s-au bătut între ei germanii.

În timp ce unii dintre ei duceau aceste tratative, vagonul celălalt fu desfăcut și o locomotivă care făcea manevră îl luă și-l duse afară din gară.

Numai un ofițer a apucat să opună rezistență și să tragă și două focuri de armă, cele auzite de către cei aflați în vagon.

Plecarea vagonului îi derută pe toți cei care se aflau în el. Tînărul, fiind convins că sînt prietenii lui, prinse curaj. Se apropie de cei doi care se luptau și-l somă pe Max. În același timp, Fotis reuși să pună mîna pe arma automată. Sări în sus :

— Și acum stai cuminte, domnule *celălalt !*

Max, înțelegînd că totul s-a terminat, se așeză pe podeaua vagonului, sprijinindu-se cu spatele de una din lăzi.

Tînărul „electrician“ încercă să deschidă ușa vagonului, însă nu reuși, pentru că fusese blocată pe din-

afară. Numai cînd se opri vagonul, cineva deschise ușa și, fără să se apropie de ei, strigă :

— Ieșiți cu mîinile ridicate, și n-o să se atingă nimeni de voi.

— Totul e în regulă ! Veniți ! strigă „electricianul", în culmea bucuriei.

Urcară în vagon bătrînul dulgher și bărbatul uriaș.

— O, după cum văd, v-ați descurcat bine ! și rîse.

— Dacă îndrăzniți să vă atingeți de noi, mîine armata noastră va da foc orașului ! strigă Max.

— Dar pentru ce să ne atingem de dumneavoastră ? se prefăcu mirat marangozul. Noi v-am scos din gară, ca să nu vi se întîmple ceva rău.

— Trebuie să lucrăm repede ! Luați-l pe el, spuse Fotis arătîndu-l pe Max, și aduceți cîțiva oameni să ridice aceste lăzi.

Max începu să protesteze, încercînd să explice lui Otto și celor doi ofițeri ce-i cu lăzile și cu misiunea lui. Fotis, care avea planul său și nu voia ca ceilalți să afle despre ce este vorba, îl întrerupse. Max fu scos din vagon, cu toată rezistența lui disperată.

— Și acum, domnilor, spuse Fotis celorlalți, cu dumneavoastră nu avem nimic. Precum știți, n-avem nici un amestec în cele întîmplate. Dumnealui, pe care nici dumneavoastră nu-l cunoașteți, a pus la cale o provocare...

În continuare, le spuse că vagonul se va întoarce în gară și le ceru să declare — în cazul că vor fi chestionați asupra celor petrecute — că a fost o simplă manevră.

— De altfel, continuă Fotis, asta ar fi și în interesul dumneavoastră, este un secret care trebuie să rămînă între noi, și dacă va fi dezvăluit, veți avea de suferit

tocmai din partea compatrioților dumneavoastră. Unul dintre cei uciși făcea parte din organizația „Otto".

Văzîndu-l pe bătrîn tresărind, Fotis zîmbi :

— Nu, domnule Kreissman, știm că este o simplă coincidență de nume.

Fotis tăcu cîteva clipe, ca să vadă ce efect au avut vorbele lui.

Într-adevăr, ofițerii se speriaseră. Cunoșteau afacerile acestei organizații secrete și n-ar fi vrut nici în ruptul capului să aibă de a face cu ea.

— Pe celălalt domn îl vom lua cu noi, continuă Fotis, cred că e mai bine să spuneți că dînsul l-a ucis pe impresar și că pe urmă a dispărut. Ceilalți tăcură. Era clar că vor face întocmai.

Între timp, patru oameni au coborît lăzile.

— Mai repede, că din gară se aud motoare. Poate au sosit nemții din Ecaterini.

— Deci sîntem înțeleși, spuse Fotis și sări din vagon.

— Și fata ceea... Lola... unde este... ce ați făcut cu ea ? Aveți grijă de ea, spuse încet Otto.

— Fiți fără grijă, fata e bine, îl asigură Fotis. Înțelegeți că nu poate să apară pînă nu se lămuresc lucrurile. Impresarul a vrut s-o omoare ! Călătorie plăcută !

Locomotiva se puse în mișcare, împingînd vagonul spre gară. Era și timpul. De acolo veneau în viteză două motociclete cu ataș.

— Stop ! strigă ofițerul german de pe motocicletă.

Mecanicul opri locomotiva.

— Ce se petrece aici ? întrebă ofițerul amenințător.

— Manevră, herr camarad, manevră, strigă mecanicul.

În ușa vagonului apăru Otto. Îl privi pe ofițer tăcut. Îi era greu să-și ia primul răspunderea. Maiorul, care era cel mai interesat să se păstreze secretul, interveni :

— Noi am cerut să se îndepărteze din gară.

— Da, da... așa este, confirmă Otto.

În cele din urmă, cei trei se întrecură care mai de care în a relata mai fantezist ce se întîmplase : trei nemți din echipa artistică s-au luat la harță din cine știe ce motive, drept care s-au omorît între ei. Se mai vorbea de un prieten al impresarului, care a apărut într-o gară și l-a omorît, dispărînd după aceea.

Varianta aceasta avea să rămînă și cea oficială.

4

Fotis cu ceilalți s-au ascuns într-o magazie de cherestea. La lumina slabă a felinarelor au fost deschise lăzile, de față fiind și Max.

Erau două lăzi pline de bijuterii, lingouri de aur, pietre prețioase. Cea de-a treia ladă era plină cu dinți de aur. La vederea lor, oamenii s-au înfiorat.

— Numai pirații aveau asemenea comori, domnule *celălalt*, spuse Fotis, dar nici la ei n-ai fi putut găsi dinți de aur smulși de la oameni.

— Asta ai să mi-o plătești ! Dacă nu tu, toate satele dimprejur, scrîșni Max. O să se afle de acest atac, de dispariția mea și vor da foc peste tot.

— De dispariția dumitale ? Dar cine ești dumneata ? Cine te cunoaște ? Cine o să te caute ? Dum-

neata nu exişti pentru nimeni, sau poate numai pentru un număr foarte restrîns din acei de o teapă cu dumneata. Dar nici ei nu te vor căuta, ca să nu se afle ce treburi murdare învîrtesc. Nici pentru ei nu eşti cunoscut decît ca o cifră : 013. „Mda, era un oarecare 013"... O să dispari necunoscut de nimeni, ca şi agentul pe care l-ai lăsat în drum.

Max îşi dădea seama cu groază că Fotis avea dreptate. N-avea să-l caute nimeni. Se va şterge pur şi simplu cifra care corespundea numelui său. Atîta tot.

Uşa magaziei se deschise şi îşi făcu apariţia Lola, însoţită de un om. Fata îl privi pe Fotis bucuroasă şi cu un aer vinovat.

— Iartă-mă... fără acea greşeală a mea...

Fotis zîmbi :

— Da... fără acea greşeală a ta poate nu am fi pus mîna pe această avere furată din ţara noastră.

Tînărul „electrician" se tot învîrtea pe lîngă Fotis, vrînd să-i spună ceva, fără să aibă curajul să înceapă.

— Iartă-mă, te rog, spuse în sfîrşit, adresîndu-se lui Fotis.

— Altul la rînd ! rîse el. Azi împart indulgenţe, de parcă aş fi reprezentantul papei ! Ei, ce-ai făcut ca să te iert ?

— Atunci... cînd neamţul ăsta te-a lovit... am vrut să trag şi... jur, îmi amorţise degetul, n-am putut să apăs pe trăgaci.

Fotis îl cuprinse de umeri emoţionat. Poate aceste cuvinte ale tînărului erau cea mai mare victorie.

— Bravo ! îi spuse. Bine ai făcut !

Tînărul îl privi uimit, neînţelegînd motivul laudelor. Fotis, mulţumit, se întoarse spre Max, spunîndu-i în germană :

— Vezi, domnule 013, sau cum ți se mai spune, în zilele noastre, cînd ați făcut totul ca să transformați oamenii în niște fiare, cînd peste tot te pîndește moartea, la noi este un tînăr care n-a putut să apese pe trăgaci ! Ce zici, domnule 013 ?

În depărtare se auzi slab clopoțelul ceasului gării, care bătea ora nouă.

Fotis, Lola, Max întoarseră involuntar capul înspre partea de unde se auzeau bătăile ceasului. Toți trei se gîndeau la același lucru.

Se împlineau zece ore de la plecarea trenului Atena-Salonic, de la convorbirea telefonică a Lolei.

Zece ore de emoții, de luptă, de primejdii...

Zece ore nesfîrșite !...

CUPRINS

Capitolul	I	5
Capitolul	II	39
Capitolul	III	56
Capitolul	IV	81
Capitolul	V	109
Capitolul	VI	128
Capitolul	VII	142
Capitolul	VIII	161
Capitolul	IX	189

Redactor responsabil : SORIN NICOLAE
Tehnoredactor : ȘTEFANIA MIHAI

Dat la cules 15.06.1966. Bun de tipar 25.08.1966. Apărut 1966. Comanda nr. 6132. Tiraj 45.140. Hîrtie ziar ediții B mată de 63 g/m². Ft. 700×1000/32. Coli editoriale 8,22. Coli de tipar 6,5. A.T. 7391. C.Z. pentru bibliotecile mici 8R—31.

Tiparul executat sub comanda nr. 60.384 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București — Republica Socialistă România